

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ.Ο'

Αρ.(4)388

1934
ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ

ΣΜΟΚΙΝ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
Η ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ
ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΔΕΠΤΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσετε ὅμως
τοῦτο χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν
ὕγιάν σας, πρέπει νὰ χρησι-
μοποιήτε τὸ

ΤΣΑΪ RICHTER

τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα
τὰ καλὰ Φαρμακεία.

“ΜΥΡΑΝΤΑ”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Λεωφόρος

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ
Χειρουργός Ὁδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ὁραὶ ἐπισκέψεων 9-1 καὶ 3-7
Ὁδὸς Ἑμμανουὴλ Μπενάκη 38

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
νόσημάτων
Μάγαρα 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρων διαμέρισμα
δι' ἑκατὸν ἀσθαλῆ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ἰατρός
Παιδολόγος — Παιδίατρος. Ἐν Πα-
ρισίσις σπουδάζας.

Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10, 9-
11 καὶ 3-5.

Τηλ. 20-218.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ
ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιδίους πάσης αξίας, παν-
τὸς εἶδους, ὁρολόγια, παλαιὰ ἀση-
μιά, παντὸς εἶδους παράσημα - Νο-
μίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοῖνις,
εἰκόνες Βυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κομπολόγια καὶ πίπες, κεχρυσά-
νια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἶδους Κο-
ράλλια, με ἀνωτέρας τιμᾶς ὅλων
τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις
μᾶς πωλῇ τὸ χρυσὸν του ὁρε-
λόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοπο-
θέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικε-
λένια κάσα.

Δόγω ρεκλάμας, **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ**
ὁρολόγια ἡγυγημένα διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πᾶσαν βλάβην.
Ἐχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸ τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς — Χρυσόχοος
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΠΟΤΗΣ Β ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

Θέλει
Βελούδα μοντέρν,
Στόφες μεταξωτὸς
δι' ἐπιπλα καὶ κουρ-
τίνες, χαλιά, μουσα-
μάδες, διαδρόμους,
ψάθες κλπ. σὲ τιμὰς
ἀσυναγνώστους;
Στοῦ Δ. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρ **ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ** Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9
Διαγ. Φοῖνιξ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γοητευτικὴ Τζέαν Χάρλου, με τὰ χρυσόλευκα μαλλιά, γιὰ τὴν ἑστὴν τῆς ὁποίας γράφουμε ἐκτενῶς σ' αὐτὸ τὸ φύλλο.

Ο Άλφρεδός και η Ρόζα είχαν τρία χρόνια τώρα παντρεμένοι και αγαπιόντουσαν τώρα περισσότερο κι από την πρώτη μέρα του γάμου τους... Όμορφοι, πλούσιοι και οι δύο τους, θα ήταν τελείως ευτυχισμένοι, αν έχοταν επί τέλους ένας «ένοικιαστής», τον οποίο περιμεναν και για τον οποίο είχαν φυλάξει το πιο όμορφο δωμάτιό στο χαριτωμένο σπίτι τους της οδού Τρουσέ...

Μά, να τρία χρόνια είχαν περάσει, και ο «ένοικιαστής» δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα... Το ιδιαιτέρως δωμάτιό, με το μικρό ξεστό κρεβάτι, το ντυμένο στά ξεντήματα και στις νταντέλλες, περιμένε αδιάφορο. Και αυτή ήταν η μόνη στενοχώρια τους, γιατί—καταλαβαίνετε, βέβαια—δεν ο «ένοικιαστής» αυτός δεν ήταν άλλος, από ένα αγοράκι, που περιμέναν επί τέλους να γεννηθεί...

Θά μου ήπτε πως κι' οι δύο τους ήταν νέοι ακόμα, και πως όλα έχονταν με τον καιρό τους σ' αυτόν τον κόσμο. Ναί, έτσι είναι... Μά, δυστυχώς, ο Άλφρεδός κι' η Ρόζα δεν ήταν οι μόνοι που άδηνονταν. Πολλοί περισσότεροι κι' από τους δύο τους φαινόταν ν' αδημονή η πεθερά του Άλφρεδού, η οποία εφίκοσε πως πολύ, πάρα πολύ, την είχαν αφήσει να περιμένει για να την κάνουν γιαγιά...

Η μητέρα της Ρόζας ήταν η χήρα του αντιπρυταρχού Ντε Λουιέ, μια μεγαλόσωμη γυναίκα, με καμιά δεκαπενταριά έλλοιες, από πηρόνι, με λίγο μοναχικό στο χέλος, με πολύ καλή καρδιά, μά και με μια στραβοκεφαλιά, που δεν γινόταν μεγαλειότητα... Όταν έλεγε κάτι, δεν έλεγε για να περάσει η ώρα...

—Εγώ, μικρή μου, είπε μια μέρα στην κόρη της, τρία χρόνια μετά το γάμο μου, είχα κιόλας και τον δαγώνιο μου και τον οσφύριο μου—έτσι είχε ονομάσει από τη κοιλία ακόμα τα παιδιά της, τα οποία πράγματι έγιναν αργότερα και τα δύο αξιωματικοί—χωρίς να λογαριάσω και σένα, που ήσουν στο δρόμο... Και σύ...

Η Ρόζα άρχισε να διαμαρτυρείται πως δεν ήταν δικό της το σφάλμα, πως έκανε ό,τι μπορούσε... —Τό ξέρω, τό ξέρω... την διακόπη η συνταγματάρχισσα. Τό ξέρω πως δεν είναι δικό σου το σφάλμα... Μια Λουιέ! Αδύνατο! Ο άνδρας σου, κόρη μου, είναι, βέβαια, νέος και όμορφος, μά είναι... λιγάκι αδύνατος!...

Δεν είχε τίποτε άλλο εκείνη την ημέρα η συνταγματάρχισσα, μά ήταν ολοφάνερα η ιδέα που την είχε κυριεύσει. Από τότε, κάθε φορά που πήγαινε να κάνει επίσκεψη στην κόρη της, και το βλέμμα της σταματούσε επάνω στον γαμπρό της, φαινόταν σαν να τον εξέταζε από την κορφή ως τα νύχια, να μετρά την διάμετρο του στήθους του, την περιφέρεια του κεφαλιού του. Μια μέρα σκέφτηκε πάλι, αν τον έβαζε να ντυθεί τη στολή του ιπποκρίτη του συνταγματάρχη, θα φαινόταν μέσα σ' αυτήν σαν ένα καρβίδι μέσα σ' ένα ταμπούλο... Μια άλλη μέρα σκέφτηκε πως ο Άλφρεδός δεν έκανε διόλου γυμναστική κι' από τότε της κόλλησε η ιδέα να τον υποβάλει σε ειδική δίαιτα, για να τον δυναμώσει... Στην αρχή δεν τολμούσε να πει τίποτε για ό,τι αυτά, έπειτα όμως άρχισε να λέει ανοιχτά τις σκέψεις της. Κι' επειδή η κόρη της υπερασπίσε πάντοτε τον άνδρα της και

ΣΕΝΑ ΒΑΙΝΤΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΙΝΑ

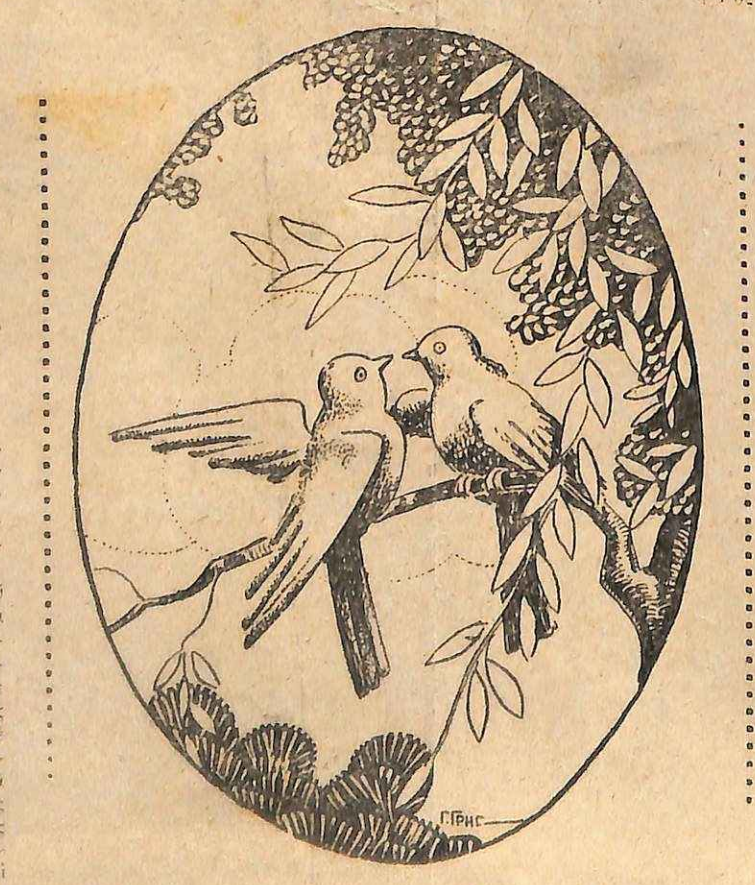
του φαινόταν διαρκώς τρυφερότερη όσο εκείνη τον κατηγορούσε, η συνταγματάρχισσα άρχισε να γκρινιάζει την ίδια τη Ρόζα...

Στην αρχή ο Άλφρεδός δεν έδινε μεγάλη σημασία στις γκρινιές της πεθεράς του.

—Ηλικιωμένη γυναίκα είναι, έλεγες στη γυναίκα σου. Στην ηλικία της πρέπει να συγχωρεί κανείς και μερικές παραξενιές...

Μά όταν είδε τι τροπή είχαν αρχίσει να παίρνουν η σχέση και η μητέρα της, άρχισε να ανησυχεί. —Ρόζα, είπε στη γυναίκα του μια μέρα, αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να διαρκέσει. Είμαι εγώ στα μαχαίρια εγώ και η μητέρα σου, τό καταλαβαίνω. Μά σ' ό,τι δεν πρέπει με κανένα τρόπο να χάσεις εξ αίτιας μου την αγάπη της μαμάς σου... Τι έχει μαζί μας, τί την ενοχλεί; Τό βλέπεις, αγαπίομάς μου, κατά βάθος. Και ξέρεις τί πρέπει να κάνουμε, για να ξαναποκτήσουμε την ευνουία της; Είναι απλούστατο... Θά προσποιηθούμε πως τσακωθίμαστε...

Σά, θα πιάς μαζί της, στο σπίτι της, κι' εγώ θα μείνω λίγους καιρό μόνος στο Παρίσι. Πριν περάσουν τρεις βδομάδες, θα σ' ελατρώει πάρα, άρακι να κάνεις λιγάκι πως με μισείς. Όταν φροση άλλος άερος, θα γυρίσεις κοντά μου. Η μαμά σου θα τ' έχει βάλει με κανέναν άλλον στο μεταξύ και όλα θα πάνε καλά...

ΤΟΥ Γ. ΜΤΥΡΥ

εξέφρασε την επιθυμία να κοιμηθεί στην μαμάς της, στο ίδιο δωμάτιο που κοιμόταν προτού παντρευτεί. Και τότε πάλι η μαμάς της δεν κρατήθηκε, την άγκυλισε με φρενιτίδα, τη φίλησε με μανία...

Την επομένη η συνταγματάρχισσα θέλησε να μάθει τι είδους άκριβος ήταν η σκηνη, που είχε η κόρη της με τον άνδρα της. Η Ρόζα βρήκε τότε σε άμνηστία και αναγκάστηκε να πλάσει μια ψευτιά: Είχε την ύποψία πως ο Άλφρεδός δεν της ήταν πιστός...

Πράγμα παρόξενο, η συνταγματάρχισσα δεν μίλησε, δεν έπωφελίσθη της ευκαιρίας, για να κατηγορήσει τον γαμπρό της. Η Ρόζα απόρησε. Τρεις μέρες πέρασαν και η μαμάς της δεν άνευσε στο στόμα της το όνομα του Άλφρεδού. Η Ρόζα ήταν κατάληκτική...

Μά σ' αυτό τό μεταξύ, η νεαρή γυναίκα νοσάλιχσε τον άνδρα της. Και, για να πούμε όλη την αλήθεια, τό μικρό ψευτιάκι, που είχε πει της μαμάς της, θάρεις και άρχισε να την ενοχλείται. Μια σκέψη, μια τρομερή σκέψη, πέρασε από το μυαλό της:

—Αν ο Άλφρεδός... Αν πραγματικά, χωρίς εκείνη να υποψιάζεται τίποτε...

Τό έγραψε, της απάντησε, τού ξανάγραψε, της ξαναπάντησε. Τά γράμματά του ήταν τρυφερά, τρυφερότατα, και την καθησύχασαν. Ζήτησε να συναντηθεί μαζί του και συναντήθηκε. Την ώδηγησε σ' ένα μικρό, νόστιμο δωμάτιο, που είχε νοικιάσει... Και τότε πάλι καθησύχασε έντελως!...

Πέρασαν μερικές μέρες, ακόμα. Η συνταγματάρχισσα έξακολουθούσε να σιωπά και δεν άναφανε καθόλου τό όνομα του Άλφρεδού, σαν να μην ήπιχε γι' αυτήν. Μια μέρα, που η Ρόζα είχε πάλι ραντεβό με τον άνδρα της, είπε στη μαμάς της πως θα κατέβαινε στην αγορά, πως σκόπευε έπειτα να πάει να δει μια φίλη της και πως θα γύριζε αργά τό βράδυ. Η νεαρή Ντε Λουιέ τη φίλησε και η Ρόζα έφυγε...

Θά απορήτε και σεις, πως η συνταγματάρχισσα είχε ησυχάσει τόσο γρήγορα. Ε, λοιπόν, δεν είχε ησυχάσει διόλου. Η συνταγματάρχισσα, από την ημέρα που η Ρόζα της είπε τό μικρό της ψεύδι, ήταν βεβαία πως ο Άλφρεδός άπαύσει την κόρη της. Τά γεγονότα δεν την διέψευσαν... Έβαλε να τον παρακολουθήσουν και έμαθε πως άλληλογραφούσε με τό ποστ-ρεστάντ, πως κροτούσε κρυφά ένα επιλωμένο δωμάτιο, όλα!...

—Εδώ είναι, κυρία! —Είμαι βέβαιος! —Βεβαίως! Στο δεύτερο πάτωμα, άριθμός 8.

Η συνταγματάρχισσα δεν ήθελε περισσότερα. Σάν άνεμοστρόβιλος, ανέβηκε τις σκάλες, έφτασε στον άριθμό 8 και, χωρίς να κεντηθεί, έβαλε, τό χέρι στο πόμολο. Η πόρτα άνοιξε, άκριβώς τη στιγμή που ένα γυναικείο φουστάνι εξαφανιζόταν πίσω από κάτι παραπετάσματα, στο βάθος του δωματίου. Ο Άλφρεδός—ήταν εκεί ο Άλφρεδός!—σπρώχνει κατόχλιμος, μόλις την είδε!...

Φαντάζεστε τί άρχισε να βροντίζει η συνταγματάρχισσα, μόλις άνοιξε τό στόμα της, ένο ο Άλφρεδός την κύτταξε περισσότερο έκπληκτος, παρά συγχισμένος. Μια φορά, που δοκίμασε να την διακόψει, η κυρία

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΜΠΑΛΜΠΙ, Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 18^{ΟΥ}

Μια χαριτωμένη κόμηση. Άλλος χάνει κι' άλλος πληρώνει τά χαμένα. Ένας έρωτευμένος, που δεν τολμά να έκμυστηρευθί τον έρωτά του. Πώς άλλαξε τουλάχιστες η κόμησης ντε Μπαλμπι. Η άπιστία της ώρκιας κόμησης. Πώς τελείωσε τό είδύλλιο, κλπ. κλπ.

ΤΙΣ Βερσαλιές, στην είσοδο των δασών, που περιφέρονται τα θαμνίσια άντικταρα των Λουδοβίκων, ή, που είχε κάνει στα χαρτιά. Ο κόμης έδωσε ευχαρίστως τό ποσόν αυτό, όπως έδωσε και άλλα πολλά κατόπιν, γιατί άγαστοσε άληθινα την κόμησης.

Στον κήπο αυτόν θηρώνονταν κατό τον 18ον αιώνα μια κομφοτάτη βιλλίτσα, μέσα στην οποία πέρασε χρόνιο ξέννοιστο και χαρούμενα μά από τις πιο χαριτωμένες γυναίκες της εποχής εκείνης, η Άννα ντε Κομόν λ' Φόρς, κόμησης Ντε Μπαλμπι, φίλη του κόμησης της Προβηγκίας, αδελφού του βασιλέως Λουδοβίκου 16ου, ο οποίος, με τό την πτόση του Μ. Ναπολέοντος έγινε κι' αυτός βασιλεύς της Γαλλίας με τόνομα Λουδοβίκος 18ος.

Η βιλλίτσα αυτή ήταν ό,τι πιο κομφο και ό,τι πιο χαριτωμένο μπορεί κανείς να φαντασθεί, μά πιο χαριτωμένη ακόμα ήταν η γυναίκα, που κατοικούσε εκεί μέσα. Η κόμησης Μπαλμπι, μά ζωντοχίρα, ή οποία είχε κρατήσει τό όνομα του Γαλιού ούζογος της, δεν ήταν άγνωστος ό,τι έκανε μια όμορφη γυναίκα. Μά είχε ένα χαριτωμένο πρόσωπο, που τό φωτίσαν δύο λαμπρά μάτια και που τό πλαισίωναν θαμνίσια μαλλιά. Όταν όμως γελοούσε, φαινόταν τά δόντια της, τά όποια δεν ήταν καθόλου λευκά, άλλ' είχε τέτοια γλώσσα, ήταν τόσο νόστιμη και τσαχπιά, είχε τέτοιο θέληγχο ή ούλια της, όποτε κανείς δεν τό πρόσχε.

Η κόμησης Ντε Μπαλμπι ήταν μια διαβολογυναίκα. Μορφομένη, ήνιμερη όλων των ζητημάτων, μιλούσε για όλα, τρελλανόταν για τό κοιτισμοκόλο κι' άγαπούσε σε τέτοιο βαθμό την χαροπαλαία, όποτε περνούσε νυχτές όλοκληρες χαροπαίζοντας κι' έχοντας βουτηγμένα τά πόδια της στο νερό, για να μη την πιάη ό ήλιος.

Ντε Λουιέ τον απόθισε με φρίκη. Και θά έξακολουθούσε να ξεφονιάζει, αν έβλεπαν τά παραπετάσματα, εκεί, στο βάθος του δωματίου, δεν άρχιζαν να κουνιόνται, σαν να ηφούσε κάποια γάτα πίσω τους... Συγχρόνως ένα λεπτό γέλιο, τσιτχέτο σαν τη φωνή του ποτιζού, άκούστηκε άπ' εκεί. Και, τό χειρότερο, ήταν ό,τι και ο Άλφρεδός, μόλις και μετά βίας, κρατούσε τό γέλιο του...

Η συνταγματάρχισσα σταμάτησε. Και τότε τά βελούδινα παραπετάσματα μισάνοιξαν, άφησαν να περάσει άνάμεσα τους ένα ξανθό κεφάλι και η Ρόζα—γιατί αυτή ήταν—βγήκε από άγκαλιά της μητέρας της. Φαντάζεστε την κατάληξη; Είς της κυρία Ντε Λουιέ, που είχε άπεί να τσακώσει εκεί επ' αυτοφώφ τον γαμπρό της με την φίλη του, και τον έφίσε με την γυναίκα του!...

Τί θόρυβος, αλήθεια, έρωτευμένον!...

Τό χαροπαλικό αυτό πάθος της κόμησης έξαπώσε πάντα εις βάρος του δυστυχισμένου κόμησης της Προβηγκίας, ο όποιος πληρώνει τά χαμένα. Έτσι κάποτε ή φίλη του, που ήρε 100 χιλιάδες φράγκα νομιάς, για να ξοφλήσει τό χρέη που είχε κάνει στα χαρτιά. Ο κόμης έδωσε ευχαρίστως τό ποσόν αυτό, όπως έδωσε και άλλα πολλά κατόπιν, γιατί άγαστοσε άληθινα την κόμησης.

*** Άλλά τί είδους ήταν ή αγάπη του; Άν πιστέψουμε τον δούκα Ντε λ' Φόρς, τον Γάλλο ιστορικό, που έξέδωσε τελευταία μια πολύ ενδιαφέρουσα βιογραφία της κόμησης Ντε Μπαλμπι, ο φίλος της τρις-χαριτωμένης αυτής γυναίκας, ο κόμης της Προβηγκίας, ήταν ένας φίλος... αλατωμένος. Στις συζητήσεις

της Προβηγκίας, ο έπειτα Λουδοβίκος 18ος, στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, πήρε μαζί του και τη φίλη του, την οποία εγκατέστησε σ' ένα όμοιο παλάτι, κοντά στο παλάτι, όπου κατοικούσε ο ίδιος. Στο παλάτι αυτό, στο όποιο ή κόμησης Ντε Μπαλμπι ζούσε περιστερισμένη από θεομώτατους και διαχτηζώτατους θαμνιστές, ο κόμης της Προβηγκίας πήγαινε κάθε μέρα και παρευρισκόταν σε πολύ περιέργες σηνές.

Η κόμησης συνήθιζε ν' αλλάζει φορέματα, όχι τά έξωτερικά μόνον, αλλά και τά έσωτερικά, μπροστά στους καλεσμένους της. Η ύπηρεσία της της φορούσαν τό ποικίλα από λίγο, άπαύσει τον κόμησης της Προβηγκίας με κάποιον όμοιο και νεαρό άριστοκράτη, τον ιπικό-μητα Ντε Άμπούρ.

Η άπιστία αυτή τον λύπησε, τον πλήγωσε βαθιά, άλλα ίστέιμεν τό άτύχημά του με στωιχότητα και με μια ψυχραιμία πραγματικού εύπατρίδου.

Σε μία του έπιστολή, κάνοντας ύπαινιγμό στα σχόλια που άκουγε και στις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν, της έγραψε:

—Είθεος άδωα, τό έξέρω. Άλλ' άγαπή τη μου κόμησης, μη λημονείτε ότι ή γυναίκα του Καίσαρος δεν πρέπει όποτε καν να προκαλή ύποψίες.

Την παρατήρησι αυτή την όποτε πολύ άσχημα ή κόμησης, και απάντησε μονομιάς, πειραγμένη, στον κόμηση:

—Δεν κατάλαβα τίποτε από ό,τι μου γράψατε, γιατί όποτε σεις είθεος Καίσαρ, όποτε έγώ, καθώς έρεπε, όπρησα ποτέ φίλη σας!...

—Επειτα απ' την έπιστολή αυτή, ο κόμης της Προβηγκίας διέκοψε τούς δεσμούς του με την χαριτωμένη κόμησης. Μά εκείνη δεν ήσε τό πράγμα κατάκαρδα. Έξακολουθούσε την ξέννοιστη κοσμική της ζωή και πέρασε τον Απρίλιο του 1842, σε ηλικία όγδοντα τεσσάρων χρόνων.

Τόν Απρίλιο του 1792 η κόμησης Ντε Μπαλμπι γύρισε στο Παρίσι.

Τό κόμης της Προβηγκίας, ο έπειτα Λουδοβίκος 18ος, στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, πήρε μαζί του και τη φίλη του, την οποία εγκατέστησε σ' ένα όμοιο παλάτι, κοντά στο παλάτι, όπου κατοικούσε ο ίδιος. Στο παλάτι αυτό, στο όποιο ή κόμησης Ντε Μπαλμπι ζούσε περιστερισμένη από θεομώτατους και διαχτηζώτατους θαμνιστές, ο κόμης της Προβηγκίας πήγαινε κάθε μέρα και παρευρισκόταν σε πολύ περιέργες σηνές.

Η κόμησης συνήθιζε ν' αλλάζει φορέματα, όχι τά έξωτερικά μόνον, αλλά και τά έσωτερικά, μπροστά στους καλεσμένους της. Η ύπηρεσία της της φορούσαν τό ποικίλα από λίγο, άπαύσει τον κόμησης της Προβηγκίας με κάποιον όμοιο και νεαρό άριστοκράτη, τον ιπικό-μητα Ντε Άμπούρ.

Η άπιστία αυτή τον λύπησε, τον πλήγωσε βαθιά, άλλα ίστέιμεν τό άτύχημά του με στωιχότητα και με μια ψυχραιμία πραγματικού εύπατρίδου.

Σε μία του έπιστολή, κάνοντας ύπαινιγμό στα σχόλια που άκουγε και στις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν, της έγραψε:

—Είθεος άδωα, τό έξέρω. Άλλ' άγαπή τη μου κόμησης, μη λημονείτε ότι ή γυναίκα του Καίσαρος δεν πρέπει όποτε καν να προκαλή ύποψίες.

Την παρατήρησι αυτή την όποτε πολύ άσχημα ή κόμησης, και απάντησε μονομιάς, πειραγμένη, στον κόμηση:

—Δεν κατάλαβα τίποτε από ό,τι μου γράψατε, γιατί όποτε σεις είθεος Καίσαρ, όποτε έγώ, καθώς έρεπε, όπρησα ποτέ φίλη σας!...

—Επειτα απ' την έπιστολή αυτή, ο κόμης της Προβηγκίας διέκοψε τούς δεσμούς του με την χαριτωμένη κόμησης. Μά εκείνη δεν ήσε τό πράγμα κατάκαρδα. Έξακολουθούσε την ξέννοιστη κοσμική της ζωή και πέρασε τον Απρίλιο του 1842, σε ηλικία όγδοντα τεσσάρων χρόνων.

Τόν Απρίλιο του 1792 η κόμησης Ντε Μπαλμπι γύρισε στο Παρίσι.

Τό κόμης της Προβηγκίας, ο έπειτα Λουδοβίκος 18ος, στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, πήρε μαζί του και τη φίλη του, την οποία εγκατέστησε σ' ένα όμοιο παλάτι, κοντά στο παλάτι, όπου κατοικούσε ο ίδιος. Στο παλάτι αυτό, στο όποιο ή κόμησης Ντε Μπαλμπι ζούσε περιστερισμένη από θεομώτατους και διαχτηζώτατους θαμνιστές, ο κόμης της Προβηγκίας πήγαινε κάθε μέρα και παρευρισκόταν σε πολύ περιέργες σηνές.

Η κόμησης συνήθιζε ν' αλλάζει φορέματα, όχι τά έξωτερικά μόνον, αλλά και τά έσωτερικά, μπροστά στους καλεσμένους της. Η ύπηρεσία της της φορούσαν τό ποικίλα από λίγο, άπαύσει τον κόμησης της Προβηγκίας με κάποιον όμοιο και νεαρό άριστοκράτη, τον ιπικό-μητα Ντε Άμπούρ.

Η άπιστία αυτή τον λύπησε, τον πλήγωσε βαθιά, άλλα ίστέιμεν τό άτύχημά του με στωιχότητα και με μια ψυχραιμία πραγματικού εύπατρίδου.

Σε μία του έπιστολή, κάνοντας ύπαινιγμό στα σχόλια που άκουγε και στις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν, της έγραψε:

—Είθεος άδωα, τό έξέρω. Άλλ' άγαπή τη μου κόμησης, μη λημονείτε ότι ή γυναίκα του Καίσαρος δεν πρέπει όποτε καν να προκαλή ύποψίες.

Την παρατήρησι αυτή την όποτε πολύ άσχημα ή κόμησης, και απάντησε μονομιάς, πειραγμένη, στον κόμηση:

—Δεν κατάλαβα τίποτε από ό,τι μου γράψατε, γιατί όποτε σεις είθεος Καίσαρ, όποτε έγώ, καθώς έρεπε, όπρησα ποτέ φίλη σας!...

—Επειτα απ' την έπιστολή αυτή, ο κόμης της Προβηγκίας διέκοψε τούς δεσμούς του με την χαριτωμένη κόμησης. Μά εκείνη δεν ήσε τό πράγμα κατάκαρδα. Έξακολουθούσε την ξέννοιστη κοσμική της ζωή και πέρασε τον Απρίλιο του 1842, σε ηλικία όγδοντα τεσσάρων χρόνων.

Τόν Απρίλιο του 1792 η κόμησης Ντε Μπαλμπι γύρισε στο Παρίσι.

Τό κόμης της Προβηγκίας, ο έπειτα Λουδοβίκος 18ος, στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, πήρε μαζί του και τη φίλη του, την οποία εγκατέστησε σ' ένα όμοιο παλάτι, κοντά στο παλάτι, όπου κατοικούσε ο ίδιος. Στο παλάτι αυτό, στο όποιο ή κόμησης Ντε Μπαλμπι ζούσε περιστερισμένη από θεομώτατους και διαχτηζώτατους θαμνιστές, ο κόμης της Προβηγκίας πήγαινε κάθε μέρα και παρευρισκόταν σε πολύ περιέργες σηνές.

Η κόμησης συνήθιζε ν' αλλάζει φορέματα, όχι τά έξωτερικά μόνον, αλλά και τά έσωτερικά, μπροστά στους καλεσμένους της. Η ύπηρεσία της της φορούσαν τό ποικίλα από λίγο, άπαύσει τον κόμησης της Προβηγκίας με κάποιον όμοιο και νεαρό άριστοκράτη, τον ιπικό-μητα Ντε Άμπούρ.

Η άπιστία αυτή τον λύπησε, τον πλήγωσε βαθιά, άλλα ίστέιμεν τό άτύχημά του με στωιχότητα και με μια ψυχραιμία πραγματικού εύπατρίδου.

Σε μία του έπιστολή, κάνοντας ύπαινιγμό στα σχόλια που άκουγε και στις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν, της έγραψε:

—Είθεος άδωα, τό έξέρω. Άλλ' άγαπή τη μου κόμησης, μη λημονείτε ότι ή γυναίκα του Καίσαρος δεν πρέπει όποτε καν να προκαλή ύποψίες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΜΟΜΜΙΣΕΝ

Ο μέγας ιστορικός Μομμίσεν συνήθιζε να τρώει μέσα στο γρασίδι του, για να μη διακόπη τη μελέτη του. Η ύπηρεσία του όμως, που του πήγαινε τό φαγί του, τό έπαινε συχνάτα πίσω, τελείως άγρηγο. Γιατί ο κύριος της ξεχνούσε να... φάει!...

Κάποτε ή ύπηρεσία του Μομμίσεν άφού πήρε άγρηγο τό φαγί του άπ' αυτό, κάησε και τό κατεβρόχθισε.

Ύστερα όμως από δύο ώρες ο σαρμός ιστορικός θυμήθηκε να φάει.

Φέρε μου τό φαγί μου, φώναξε στην ύπηρεσία του.

Μά, φάγατε! του απάντησε η ύπηρεσία.

Α! Έχεις δειν! της ξανάπε ο πάντα άφηρημένος Μομμίσεν.

Και δεν έλαγε εκείνη την ημέρα.

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ

Οι όποιοι χωρίς να υποβάλωνται σε κανένα έξοδο συμμετέχουν τών κληρώσεων με μεγάλας ελπίδας επιτυχίας

Είς την Δεκάτην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου δα κερδίσουν

Ο α	αριθμός δα κερδίση δρχ.	500	Ο ε	αριθμός δα κερδίση δρχ.	50
Ο β	» » » »	150	Ο στ	» » » »	50
Ο γ	» » » »	100	Ο ζ	» » » »	50
Ο δ	» » » »	50	Ο η	» » » »	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού δα κερδίσουν από ένα Ήμερολογιον του «Μπουκέτου», όποιουδήποτε έτους θέλουν. Εκ των εύρισκόμενων εις την βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου»

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά θα φέρουν το φύλλο με το εν αυτώ δελτίον, στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα κέρδη των.

Οι εν ταίς επαρχίαις κερδίζοντες θ' αποκόπτουν και θα μᾶς στέλνουν τα δελτία των και θα λαμβάνουν οι μὲν το χρηματικὸν δῶρον τους δι' επιταγῆς, οι δὲ τὸ Ήμερολόγιον τῆς ἀρεσκείας τους διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Η κλήρωσις θα γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εις τὰ Γραφεία μας, παρευσὶα Ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δῶρων θα εἴη ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γὰρ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτικὰ θα μπαίνουν ὅλοι οἱ εἰς τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θὰ συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχεῖο ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας — καὶ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν επαρχιῶν — με μεγάλας ἐλπίδες κέρδους ἑκάστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ απεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

Ἀγοράζετε

ὅλοι τὴν

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»,

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», * 022671
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 10^η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 25 Ιανουαρίου 1934

Μέσα στις
σελίδες της
κρύβεται ἡ
τύχη σας!...

Συστήσατε καὶ σὲ ὅλους σας τοὺς φίλους νὰ προτιμῶν ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οικογένειαν», τὰ ὅποια προσφέρουν, ἐκτὸς τῆς τέρψεως καὶ τῆς ψυχαγωγίας, καὶ πλούσια δῶρα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν.

ΑΙ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΛΟΥ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΟΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

[Η καταπληκτική ιστορία της σταδιοδρομίας της]

Η Τζοάν Χάρλου δεν έχει στο ενεργητικό της ακόμα ως καλλιτέχνης κανένα θρίαμβο μεγάλο, όπως η Γκάμπο, η Ντίτριχ, ή Κράουν-φορντ και άλλες. Το άστέρι της δεν μεσουρανάει. Μά δίνει ελπίδες μέλλοντος. Και το σπουδαιότερο, έχει τη χάρι των μαλλιών της και της δημοσίας της.

Το παρελθόν της; Δεν μοιάζει με καμιάς άλλης. Και από παντός δεν προσοιωνίσε καθόλου κινηματογραφική δόξα. Όλων των άστέρων του Χόλλυγουντ η ιστορία, πριν γίνουν διάσημες, είναι σχεδόν στερεότυπη: Άρτίστες του θεάτρου, χορευτήριες ή τραγουδίστριες των μουζίκ-χόλ, δακτυλογράφες, μανιχαορίστρες, βασίλισσες της καλλονής, που όνειροπολούσαν πάντα τη δόξα του κινηματογράφου. Όσοι μιά μέρα ένας σκηνοθέτης τις ανακάλυψε, τους έδωσε ένα ρόλο και τις έκανε διάσημες. Η Τζοάν Χάρλου, πριν γίνει «άστηρ», ήταν ένα κορίτσι καλής οικογενείας, που όχι μόνο δεν το πέραςσε ποτέ από το μυαλό να γίνει καλλιτέχνης του κινηματογράφου, αλλά και αγωνισόθηκε να μη μιλήσει με τον κόσμο του Χόλλυγουντ. Επήγε στο Χόλλυγουντ τυχαίως... Άλλ' ως άκουσε με τη σειρά την ιστορία της...

Γεννήθηκε στο Κάνσας-Σίτι. Πότε; Τι σημασία έχει; Κάθε γυναίκα ή μάλλον κάθε άνθρωπος είναι τόσων χρόνων, όσων φαίνεται. Και η Τζοάν φαίνεται κοπελίτσα εύστοι χρόνων. Όποιος θέλει το πιστέψει. Όσο δεν παίρνουμε... Η ίδια λέει μόνο ότι γεννήθηκε Μάρτη μήνα. Μη ζητάτε παραπάνω.

Η οικογένειά της ονομάζεται Χάρλεν Σαρπαντιέ. Ο πατέρας της είναι γιατρός. Ο παππούς της και η γιαγιά της την είχαν χαϊδεμένη. Η βίλλα τους είχε ένα μεγάλο κήπο με πολλά δένδρα κι' εκεί μέσα έπαιζε η Τζοάν στα μικρά της χρόνια, μόνη της τις περισσότερες φορές, γιατί η βίλλα τους ήταν έξω από την πόλη κι' άλλα παιδιά δεν ήταν κοντά, για να της κάνουν συντροφιά...

Την εποχή εκείνη πήραν διαζύγιο οι γονείς της κι' άλλαξε λίγο η κατάσταση. Η μητέρα της, που ήταν πολύ νέα—μοιάζει, άλλωστε, ακόμα σαν μεγαλύτερη αδελφή της κι' είναι η στενότερή της φίλη—πήγε κι' εγκαταστάθηκε στην Καλιφόρνια, κοντά στο Χόλλυγουντ.

Η Τζοάν Χάρλου

Μα η Τζοάν Χάρλου δεν έχει στο ενεργητικό της ακόμα ως καλλιτέχνης κανένα θρίαμβο μεγάλο, όπως η Γκάμπο, η Ντίτριχ, ή Κράουν-φορντ και άλλες. Το άστέρι της δεν μεσουρανάει. Μά δίνει ελπίδες μέλλοντος. Και το σπουδαιότερο, έχει τη χάρι των μαλλιών της και της δημοσίας της.

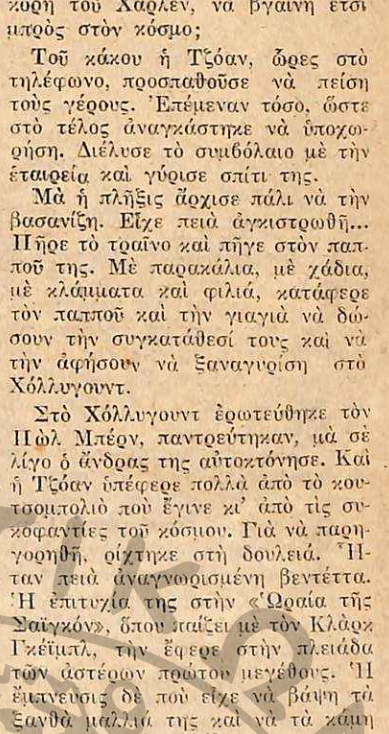
Το παρελθόν της; Δεν μοιάζει με καμιάς άλλης. Και από παντός δεν προσοιωνίσε καθόλου κινηματογραφική δόξα. Όλων των άστέρων του Χόλλυγουντ η ιστορία, πριν γίνουν διάσημες, είναι σχεδόν στερεότυπη: Άρτίστες του θεάτρου, χορευτήριες ή τραγουδίστριες των μουζίκ-χόλ, δακτυλογράφες, μανιχαορίστρες, βασίλισσες της καλλονής, που όνειροπολούσαν πάντα τη δόξα του κινηματογράφου. Όσοι μιά μέρα ένας σκηνοθέτης τις ανακάλυψε, τους έδωσε ένα ρόλο και τις έκανε διάσημες. Η Τζοάν Χάρλου, πριν γίνει «άστηρ», ήταν ένα κορίτσι καλής οικογενείας, που όχι μόνο δεν το πέραςσε ποτέ από το μυαλό να γίνει καλλιτέχνης του κινηματογράφου, αλλά και αγωνισόθηκε να μη μιλήσει με τον κόσμο του Χόλλυγουντ. Επήγε στο Χόλλυγουντ τυχαίως... Άλλ' ως άκουσε με τη σειρά την ιστορία της...

Η Τζοάν Χάρλου

Μα η Τζοάν Χάρλου δεν έχει στο ενεργητικό της ακόμα ως καλλιτέχνης κανένα θρίαμβο μεγάλο, όπως η Γκάμπο, η Ντίτριχ, ή Κράουν-φορντ και άλλες. Το άστέρι της δεν μεσουρανάει. Μά δίνει ελπίδες μέλλοντος. Και το σπουδαιότερο, έχει τη χάρι των μαλλιών της και της δημοσίας της.

Το παρελθόν της; Δεν μοιάζει με καμιάς άλλης. Και από παντός δεν προσοιωνίσε καθόλου κινηματογραφική δόξα. Όλων των άστέρων του Χόλλυγουντ η ιστορία, πριν γίνουν διάσημες, είναι σχεδόν στερεότυπη: Άρτίστες του θεάτρου, χορευτήριες ή τραγουδίστριες των μουζίκ-χόλ, δακτυλογράφες, μανιχαορίστρες, βασίλισσες της καλλονής, που όνειροπολούσαν πάντα τη δόξα του κινηματογράφου. Όσοι μιά μέρα ένας σκηνοθέτης τις ανακάλυψε, τους έδωσε ένα ρόλο και τις έκανε διάσημες. Η Τζοάν Χάρλου, πριν γίνει «άστηρ», ήταν ένα κορίτσι καλής οικογενείας, που όχι μόνο δεν το πέραςσε ποτέ από το μυαλό να γίνει καλλιτέχνης του κινηματογράφου, αλλά και αγωνισόθηκε να μη μιλήσει με τον κόσμο του Χόλλυγουντ. Επήγε στο Χόλλυγουντ τυχαίως... Άλλ' ως άκουσε με τη σειρά την ιστορία της...

Η Τζοάν Χάρλου

Μα η Τζοάν Χάρλου δεν έχει στο ενεργητικό της ακόμα ως καλλιτέχνης κανένα θρίαμβο μεγάλο, όπως η Γκάμπο, η Ντίτριχ, ή Κράουν-φορντ και άλλες. Το άστέρι της δεν μεσουρανάει. Μά δίνει ελπίδες μέλλοντος. Και το σπουδαιότερο, έχει τη χάρι των μαλλιών της και της δημοσίας της.

άμαξί από το δρόμο της Παλαιάς Βελανιδιάς, του ήσαν εν-
τελώς άγνωστοι, άνηρούχρη-
τος, καθούσ'αυσε κάτω, βλέποντας τον άρχιμαζά να
κουβεντιάζει με οικειότητα μα-
ζύ του...

Ο ήλιος είχε βασιλέψει πειά
κι' άμέσως απλώθηκε η νύχτα,
μιά νύχτα κατασκότεινη, χω-
ρίς κανένα άστρο στον ούρα-
νό... Καί τότε η θύελλα εξόρτα-
σε τρομαχτική με μιά μανία
άσυγκράτητη...

Η βροχή έφευγε κατακλυ-
σμία, παρασύροντας πέτρους
και βράχους— στους χειμά-
ρους που σχημάτιζε, κι' οι κε-
ραυνί, που έκαναν ν' αντιλα-
λή δολοκλήρο το βουνό απ' το
βρόντο τους, διαδεχόντουσαν ο
ένας τον άλλο, σφοδρίζοντας
μιά έκτυφλωτική λάμψη... Τό ά-
μαξί, μέσα σ' αυτή την κοσμο-
χαλασία, αναγκάστηκε να κα-
ταφύγει μέσα σ' ένα μικρό ό-
ροπέδιο, προστατευμένο από
τεράστιους βράχους.

Μά πριν ακόμα σταθή, ένας
πυροβολισμός αντίχρησε. Ο άρ-
χιμαζάς είχε πυροβολήσει στο
κεφάλι του άλλου του, το ό-
ποιο σωριάστηκε κάτω σπαρ-
ταρώντας.

Ο πυροβολισμός αυτός ήταν
ένα προδοτικό σύνθημα. Γιατί
άμέσως μιά σπείρα δαιμόνων
ξεπήδησε από παντού και προ-
σέβαλε το άμαξί, απ' όλες τις
μεριές, πριν ακόμα προφτάσει
κανείς να κάνει μιά κίνηση ά-
μύντης ή να τραβηχτεί πίσω...

Συγχρόνως, οι δέσμες «όρει-
νοι» που είχαν αναλάβει να ό-
δηγήσουν το άμαξί, ρίχτηκαν
προδοτικά έναντι των άν-
δρών της άκολουθίας, τους ό-
ποιους γκρέμισαν απ' τ' όλο-
γά τους, παραδίδοντας τους έ-
τσι στους συμμορίτες του Μαύ-
ρου Αετού, οι όποιοι παραμό-
νευαν από ώρα πίσω απ' τους
βράχους.

Ο δεύτερος άμαζάς, ό όποί-
ος είχε μείνει πιστός στους κυ-
ρίους του, σωριάστηκε κάτω
νεκρός από μιά σφαίρα. Καί
τότε οι ληστές της Καμόρρας
άποτελείωσαν με τ' άτρομερά
τοσκανικά στυλέττα τους το
έργο των ψευτοδηγών, των
συνενόχων τους... Δεν έμειναν
πειά απ' την άκολουθία του ά-
μαζιού, παρά νεκροί και έτοι-
μοθάνατοι...

Μονάχος, μπρός στην πόρτα
του άμαζιού, ένας άνδρας ή-
ταν ακόμα όρθιος, ζωντανός,
έτοιμος να δώσει και την τε-
λευταία του πνοή για τις άτυ-
χες κυρίες του... Ήταν ό κα-
λός γέρο Ουμβέρτος... «Ηρωί-
σμός άνομιελής...» Ο Μαύρος
Αετός, βλέποντάς τον, του φώ-
ναξε με όϊκτο και με θαυμα-
σμό:

—Κάτω τ' άπιστόλια!.. Πα-
ραδόσου!..

—Ποτέ!.. άπάντησε ό σεβά-
σιμος γέρος.

Καί συγχρόνως άδειασε τ' ά-
δύο πιστόλια του άπάνω στον
άρχηγό της Καμόρρας και
στος ληστές που βρισκόντου-
σαν κοντά του, σωριάζοντας
έναν απ' αυτούς κάτω...

—Εμπρός! πρόσταξε τότε ό

τρομερός άρχηγός. «Ας τελει-
ώνουμε! Έρχονται εις βοήθει-
άν τους!.. Δεν άκούτε λοιπόν
τίποτε!..»

Πράγματι, ένας θόρυβος που
μεγάλωνε όλοένα, έφτανε ός
αυτούς. Άκουγόντουσαν κρου-
γές, προσκλήσεις, βλαστήμιες,
άπειλές μανιασμένες και καλ-
πασμός αλόγων...

—Γρήγορα!.. πρόσταξε ό
Μαύρος Αετός. Κάμετε γρή-
γορα!..

Καί οι ληστές ώρμησαν έ-
ναντίον του άμαζιού, του ό-
ποίου συντρίψαν τις πόρτες...

Ο Ουμβέρτος σωριάστηκε κά-
τω στο βραχώδες έδαφος, πά-
λεψε ακόμα για μερικές στι-
γμές, νοιώθοντας τις δυνάμεις
του να διπλασιάζονται από
την άπελπισία κι' έπειτα σωρί-
αστηκε άναίσιμος... Απ' το
μισάνοιχτο μέτωπό του, το αί-
μα κυλούσε άργά... Ο άγών
είχε τελειώσει πειά...

—Στις γυναίκες τώρα...

«Άμέσως μιά σπείρα δαιμόνων ξεπήδησε από παντού...»

«Ένα φριχτό τέρας, ένας άν-
θρωπος που έμοιαζε με γορίλ-
λα, ό Κόκκινος Τζιλ, ώρμησε
πρώτος κι' άρπαξε τη λεία
που από τόσο καιρό λαχτα-
ρούσε... Άρπαξε την άγγελική
Μινιόν... Καί ούρλιαξε με
μιά τρελή χαρά:

—Α! Μινιόν!.. Σε ξαναβρί-
σκω έπί τέλους, ώμορφό μου...
Είσαι δική μου, δική μου
πειά!.. Ο Μαύρος Διάβολος
πέθανε... Η γρηά Σάββα πέ-
θανε κι' αυτή... Μά έγώ δεν
πέθανα και σε κρατάω, καθώς
βλέπεις!.. Σε κρατάω μέσα
στα χέρια μου... Μά έρθε η ώ-
ρα της έκδίκησής μου έπί τέ-
λους!.. Σε κρατάω!.. Χά! Χά! Χά!..

—Αφού την!.. Άμέσως!..
Άλλοιώς σε σκοτώνω!..
Τά λόγια αυτά τά είπε με
μιά τρομερή φωνή ό Μαύρος
Αετός, ό όποιος έπιασε κι'

αυτός τη Μινιόν... Μιά λάμψη
έγκληματική πέρασε εκείνη τη
στιγμή από τ' άμαζιό, μιά
τις Κόκκινου Τζιλ.

—Σου είπα ν' άφήσεις αυτή
τη γυναίκα!.. είπε τότε και μι'
άλλη φωνή, λιγώτερο σκληρή,
μά όχι λιγώτερο έπιτακτική
στό αυτί του Άτσιγγάνου...

Καί η άχμή ενός έγχειριδι-
ου τόν τσίπησε σκληρά στο
πλευρό... Ο Τζιλ άνασκήτη-
σε, σάν να συνήλθε έξαφνα ά-
πό την έγκληματική μέθη του
και κατάλαβε...

—Νένα! ψιθύρισε.

—Ναί, έγώ είμαι, του άπάν-
τησε η νεαρή Άτσιγγάνα. Έ-
γώ που σ' έπιθλέπω πάντοτε...

Μ' ένα στριγγό μουγκρητό
θηρίου, ό Τζιλ έγκατέλειψε τη
λεία του στόν τρομερό άρχη-
γό του.

—Μαρτίνι! φώναξε τότε έ-
κείνος στόν ύπαρχηγό του.

—Παρών!

—Ωραία! Πρέπει να ρυθω-

του Φορτουνάτο.

—Θά τόν έχουμε! του άπάν-
τησε ό ύπαρχηγός του.

—Πρέπει όπωοδήποτε να τόν
έχουμε! Μά καταλαβαίνεις!..

—Σε καταλαβαίνω και σ' έ-
πιδοκιμάζω, άπάντησε ό Μαρ-
τίνι. Θέλεις να πάω να βρω έ-
γώ αυτό τόν όμμο;

—Ναί... Πάρε μαζί σου τόν
Κόκκινο Τζιλ και τούς συντρό-
φους του, καθώς και την Ίε-
να... Άπό αυτή τη στιγμή,
βρίσκονται υπό τας διαταγάς
σου... Σύμφωνοι; Πηγαίνετε!..
Δεν πρέπει να χάνουμε ούτε
στιγμή...

Ο Μαύρος Αετός σφύριξε
κι' άμέσως όλοι οι συμμορίτες
του παρουσιάστηκαν μπροστά
τους. Τους χώρισε σε δύο όμι-
λους και κάθε μιά σε λίγο
τράβηξε προς χωριστή διεύ-
θυνση... Μέσ' στο σκοτάδι, έ-
κτός από τη βροντή του κεραυ-
νού, άκουγόταν κι' η φωνή της
δυστυχισμένης Γουλιελμίνας, ή
όποια ώλόλυξε:

—Μαμά μου!.. Γιαγιά μου!..
Μά ή λατρευτός φωνές που
θά μπορούσαν να της άπατή-
σουν, έμειναν βουθές κάτω από
τά φέμωτρα των ληστών...

Σε λίγες στιγμές, κανένας
δεν βρισκόταν πειά στόν τόπο
της ληστείας, έκτός από τά
θύματα των ληστών...

«Έξαφνα, μέσ' απ' τά πυκνά
σύννεφα που τά διέλυαν οιγά-
σιγά ή τελευταίες πνοές του
λαίλαπος, μιά άπεραντή άχτί-
να του φεγγαριού άπλώσε στο
βουνό τη γαλαζωπή γλύκα του
φωτός της. Καί συγχρόνως ά-
πό τά γειτονικά σούνδρα ά-
κούστηκε πιδ κοντινός ό θό-
ρυβος κι' η φωνές, που έκαναν
τους ληστές να έγκαταλεί-
ψουν έσπευσμένα τό πεδίο της
δράσέως των.

Καί έξαφνικά, οι γνήσιοι «ό-
ρεινοί», οι πραγματικοί συμ-
πατριώτες του Φορτουνάτο, έ-
χοντας ως άρχηγούς τους τόν
Άντόνιο, τόν γιού του Τζίνιο και
τόν Πιέτρο, πετάχτηκαν από τά
δέντρα, σφίγγοντας στα χέρια
τους τά πιστόλια τους και τά
μαχαίρια τους. Μά άμέσως έ-
νας άπερίγραπτος τρόμος τους
κάρφωσε στη θέσι τους, παρ'
όλη τη δοκιμασμένη άνδρεία
τους. Καί μιά κραυγή μανίας
έξφυγε συγχρόνως απ' τά στό-
ματα όλων:

—Πολύ άργά!

Είχαν δη μπροστά τους τό
ύπτερο άμαξί των Κυπριάνι
άναποδογυρισμένο, σχεδόν συν-
τριμμένο κι' ανθρώπους, που ό
θάνατος τους κρατούσε άκί-
νητους ή που σκιρτούσαν άκό-
μα απ' τις βαθείες πληγές
τους.

Πρώτος ό Πιέτρο άνέκτησε
την ψυχραιμία του. Με δύο πη-
δήματα, βρέθηκε κοντά στο
πολυτελές όχημα. Μιά γρήγο-
ρη ματιά, τόν έπεισε πως τά
οικόσημα, τά ζωγραφισμένα
στις συντριμμένες πόρτες, ή-
σαν των Κυπριάνι. Καμιά άμ-
φιβολία δεν ήταν δυνατή.

—Αίμα του Χριστού! φώνα-
ξε ή λατρευτή μας Μαντόνα, ή
κόρη της Σπεράτα και τό με-

κρό άγγελόοδι της άπήχθησαν

από ληστές!..

Ο Άντόνιο κι' οι σύντροφοί

του πλησίασαν κι' αυτοί με τη

σειρά τους. Έξαφνα, τά πόδια

του γέρο άρχηγού των όρει-
νών, σκόνταψαν σ' ένα σώμα

που βρισκόταν έξαπλωμένο στη
σκιά του άμαζιού... Έσκυψε ά-
μέσως και τό τράβηξε ως τό
φός του φεγγαριού. Τό πρόσω-
πο του άτυχου αυτού ανθρώπου
δεν ήταν πειά, παρά μιά μα-
τωμένη μάσκα, και μόλις ξε-
χώριζε ή άσπρη γενειάδα του.

Ο Ουμβέρτος! φώναξε με
σταραγμό ό δόν Άντόνιο. Έ-
πες ό γενναίος φίλος, ύπερα-
σπιδόμενος τις κυρίες του... Εί-
νε νεκρός ήσως...

Καί, με δάκρυα στα μάτια,
ό γενναίος όρεινός έξέσκιζε τό
κεντημένο πουκάμισο του γέ-
ρου έπιστάτου των Κυπριάνι.
Άκούμπησε τότε τ' αυτί του
στην καρδιά του κι' άφογκρά-
στηκε με προσοχή.

—Ζή! φώναξε έπειτα από λί-
γη ώρα, βγάζοντας ένα βαθύ
στεναγμό άνακουφισέως. Η
καρδιά του χτυπάει άδύνατα
βέβαια, μά χτυπάει... Την ά-
κούω...

Έπειτα άνορθώθηκε και εί-
πε, άπευθυνόμενος προς τό
γιού του:

—Τζίνιο, έσύ θά μείνεις έδω
μαζί με τέσσερες-πέντε απ' τ' ό-
λους φίλους μας για να περι-
ποιηθής αυτούς που είνε ζων-
τανοί ακόμα... Έπειτα, όταν
θά δής πως μπορούν να μετα-
κινηθούν, θά τους μεταφέρεις
έκει ψηλά στο χωριό μας,
στην Τσιβίτα... Έμεις, έντωμε-
ταξύ, θά τρέξουμε να κατάδι-
ώξουμε αυτούς τους άτίμους
ληστές!.. Δυστυχίε τους!..
Κανένας όϊκτος γι' αυτούς,
σύντροφοι!.. Πιέτρο, εμπρός!

Ο Πιέτρο, εκείνη τη στιγμή,
είχε τεντώσει τ' αυτιά του κι'
άφογκραζόταν κάποιο θόρυβο,
που λιγότερο όλοένα στο βά-
θος των μεγάλων δασών. «Α-
πλώσε τό χέρι του προς τη δι-
εύθυνσι αυτή και φώναξε βρον-
τερά:

—Από 'δω! Από 'δω! Άκο-
λουθήστε με...

Κι' άμέσως όλοι αυτοί οι
γενναίοι όρεινοί, έκτός από με-
ρικούς άνδρες που έμειναν στόν
τόπο του δράματος μαζί με τό
Τζίνιο, ώρμησαν πίσω απ' τό
γέρο Άντόνιο και τόν Πιέ-
τρο...

Η άπόστασις που τους χώ-
ριζε απ' τους ληστές λιγώ-
στευε όλοένα όσο προχωρού-
σαν και σε λίγο οι πρώτοι άπ'
αυτούς διέκριναν κάποια, όχι
μακριά, μέσ' απ' τους κορμούς
των δέντρων, άόριστες σιλουέ-
τες που έφευγαν. Έξαφνα, ό-
μως ή σιλουέττες αυτές έξαφα-
νίστηκαν, σάν να τις κατάπιε ή
γή και συγχρόνως έπαψε κάθε
θόρυβος!

—Τους κρατάμε! μούγκρισε
ό γέρο Άντόνιο. Η τίγρις έα-
ναγύρισε στο καταφύγιό
τους!.. Δεν θά βγούν πειά απ'
αυτό...

Κι' έτοιμαζόταν να χωρίση
τους συντρόφους του σ' άπο-

κρό άγγελόοδι της άπήχθησαν

από ληστές!..

Ο Άντόνιο κι' οι σύντροφοί
του πλησίασαν κι' αυτοί με τη
σειρά τους. Έξαφνα, τά πόδια
του γέρο άρχηγού των όρει-
νών, σκόνταψαν σ' ένα σώμα

που βρισκόταν έξαπλωμένο στη
σκιά του άμαζιού... Έσκυψε ά-
μέσως και τό τράβηξε ως τό
φός του φεγγαριού. Τό πρόσω-
πο του άτυχου αυτού ανθρώπου
δεν ήταν πειά, παρά μιά μα-
τωμένη μάσκα, και μόλις ξε-
χώριζε ή άσπρη γενειάδα του.

Ο Ουμβέρτος! φώναξε με
σταραγμό ό δόν Άντόνιο. Έ-
πες ό γενναίος φίλος, ύπερα-
σπιδόμενος τις κυρίες του... Εί-
νε νεκρός ήσως...

Καί, με δάκρυα στα μάτια,
ό γενναίος όρεινός έξέσκιζε τό
κεντημένο πουκάμισο του γέ-
ρου έπιστάτου των Κυπριάνι.
Άκούμπησε τότε τ' αυτί του
στην καρδιά του κι' άφογκρά-
στηκε με προσοχή.

—Ζή! φώναξε έπειτα από λί-
γη ώρα, βγάζοντας ένα βαθύ
στεναγμό άνακουφισέως. Η
καρδιά του χτυπάει άδύνατα
βέβαια, μά χτυπάει... Την ά-
κούω...

Έπειτα άνορθώθηκε και εί-
πε, άπευθυνόμενος προς τό
γιού του:

—Τζίνιο, έσύ θά μείνεις έδω
μαζί με τέσσερες-πέντε απ' τ' ό-
λους φίλους μας για να περι-
ποιηθής αυτούς που είνε ζων-
τανοί ακόμα... Έπειτα, όταν
θά δής πως μπορούν να μετα-
κινηθούν, θά τους μεταφέρεις
έκει ψηλά στο χωριό μας,
στην Τσιβίτα... Έμεις, έντωμε-
ταξύ, θά τρέξουμε να κατάδι-
ώξουμε αυτούς τους άτίμους
ληστές!.. Δυστυχίε τους!..
Κανένας όϊκτος γι' αυτούς,
σύντροφοι!.. Πιέτρο, εμπρός!

Ο Πιέτρο, εκείνη τη στιγμή,
είχε τεντώσει τ' αυτιά του κι'
άφογκραζόταν κάποιο θόρυβο,
που λιγότερο όλοένα στο βά-
θος των μεγάλων δασών. «Α-
πλώσε τό χέρι του προς τη δι-
εύθυνσι αυτή και φώναξε βρον-
τερά:

—Από 'δω! Από 'δω! Άκο-
λουθήστε με...

Κι' άμέσως όλοι αυτοί οι
γενναίοι όρεινοί, έκτός από με-
ρικούς άνδρες που έμειναν στόν
τόπο του δράματος μαζί με τό
Τζίνιο, ώρμησαν πίσω απ' τό
γέρο Άντόνιο και τόν Πιέ-
τρο...

Η άπόστασις που τους χώ-
ριζε απ' τους ληστές λιγώ-
στευε όλοένα όσο προχωρού-
σαν και σε λίγο οι πρώτοι άπ'
αυτούς διέκριναν κάποια, όχι
μακριά, μέσ' απ' τους κορμούς
των δέντρων, άόριστες σιλουέ-
τες που έφευγαν. Έξαφνα, ό-
μως ή σιλουέττες αυτές έξαφα-
νίστηκαν, σάν να τις κατάπιε ή
γή και συγχρόνως έπαψε κάθε
θόρυβος!

—Τους κρατάμε! μούγκρισε
ό γέρο Άντόνιο. Η τίγρις έα-
ναγύρισε στο καταφύγιό
τους!.. Δεν θά βγούν πειά απ'
αυτό...

Κι' έτοιμαζόταν να χωρίση
τους συντρόφους του σ' άπο-

κρό άγγελόοδι της άπήχθησαν

από ληστές!..

Ο Άντόνιο κι' οι σύντροφοί

του πλησίασαν κι' αυτοί με τη

σειρά τους. Έξαφνα, τά πόδια

του γέρο άρχηγού των όρει-
νών, σκόνταψαν σ' ένα σώμα

που βρισκόταν έξαπλωμένο στη
σκιά του άμαζιού... Έσκυψε ά-
μέσως και τό τράβηξε ως τό
φός του φεγγαριού. Τό πρόσω-
πο του άτυχου αυτού ανθρώπου
δεν ήταν πειά, παρά μιά μα-
τωμένη μάσκα, και μόλις ξε-
χώριζε ή άσπρη γενειάδα του.

Ο Ουμβέρτος! φώναξε με
σταραγμό ό δόν Άντόνιο. Έ-
πες ό γενναίος φίλος, ύπερα-
σπιδόμενος τις κυρίες του... Εί-
νε νεκρός ήσως...

Καί, με δάκρυα στα μάτια,
ό γενναίος όρεινός έξέσκιζε τό
κεντημένο πουκάμισο του γέ-
ρου έπιστάτου των Κυπριάνι.
Άκούμπησε τότε τ' αυτί του
στην καρδιά του κι' άφογκρά-
στηκε με προσοχή.

—Ζή! φώναξε έπειτα από λί-
γη ώρα, βγάζοντας ένα βαθύ
στεναγμό άνακουφισέως. Η
καρδιά του χτυπάει άδύνατα
βέβαια, μά χτυπάει... Την ά-
κούω...

Έπειτα άνορθώθηκε και εί-
πε, άπευθυνόμενος προς τό
γιού του:

—Τζίνιο, έσύ θά μείνεις έδω
μαζί με τέσσερες-πέντε απ' τ' ό-
λους φίλους μας για να περι-
ποιηθής αυτούς που είνε ζων-
τανοί ακόμα... Έπειτα, όταν
θά δής πως μπορούν να μετα-
κινηθούν, θά τους μεταφέρεις
έκει ψηλά στο χωριό μας,
στην Τσιβίτα... Έμεις, έντωμε-
ταξύ, θά τρέξουμε να κατάδι-
ώξουμε αυτούς τους άτίμους
ληστές!.. Δυστυχίε τους!..
Κανένας όϊκτος γι' αυτούς,
σύντροφοι!.. Πιέτρο, εμπρός!

Ο Πιέτρο, εκείνη τη στιγμή,
είχε τεντώσει τ' αυτιά του κι'
άφογκραζόταν κάποιο θόρυβο,
που λιγότερο όλοένα στο βά-
θος των μεγάλων δασών. «Α-
πλώσε τό χέρι του προς τη δι-
εύθυνσι αυτή και φώναξε βρον-
τερά:

—Από 'δω! Από 'δω! Άκο-
λουθήστε με...

Κι' άμέσως όλοι αυτοί οι
γενναίοι όρεινοί, έκτός από με-
ρικούς άνδρες που έμειναν στόν
τόπο του δράματος μαζί με τό
Τζίνιο, ώρμησαν πίσω απ' τό
γέρο Άντόνιο και τόν Πιέ-
τρο...

Η άπόστασις που τους χώ-
ριζε απ' τους ληστές λιγώ-
στευε όλοένα όσο προχωρού-
σαν και σε λίγο οι πρώτοι άπ'
αυτούς διέκριναν κάποια, όχι
μακριά, μέσ' απ' τους κορμούς
των δέντρων, άόριστες σιλουέ-
τες που έφευγαν. Έξαφνα, ό-
μως ή σιλουέττες αυτές έξαφα-
νίστηκαν, σάν να τις κατάπιε ή
γή και συγχρόνως έπαψε κάθε
θόρυβος!

—Τους κρατάμε! μούγκρισε
ό γέρο Άντόνιο. Η τίγρις έα-
ναγύρισε στο καταφύγιό
τους!.. Δεν θά βγούν πειά απ'
αυτό...

Κι' έτοιμαζόταν να χωρίση
τους συντρόφους του σ' άπο-

σπάσματα εφόδου, όταν, έξα-
φνα, κυτιάζοντας πιδ προσε-
χτικά γύρω του, άναγνώρισε
τό μέρος όπου βρισκόντουσαν.

—Αλλά, μά τούς Άγίους
του Παραδείσου και τούς δια-
βόλους της Κολάσεως—μυρ-
μούρισε—δεν βρισκόμαστε
στό... Έλα δώ, φίλε Πιέτρο—
έπρόσθεσε δυνατά—έλα να μοι
πής άν τρελλάθηκαν ή όχι!..
Τό μέρος όπου βρισκόμαστε
δεν σου θυμίζει τίποτε...

Ο Πιέτρο έρριξε μιά ματιά
γύρω του κι' άμέσως άπάντη-
σε χωρίς δισταγμό, άπλώνον-
τας τό χέρι του προς τά δεξιά:

—Διάβολε!.. Έκει είνε τό
άλ μ π έ ρ γ κ ο (πανδοχείο)
των Κέδρων!.. Ω!—έπρό-
σθεσε, καταλαβαίνοντας τη ση-
μασία του θλέμματος του
του έρριξε ό δόν Άντόνιο—

του, όπου κατέληγαν δυό-τρεις
δρόμοι. Ένα αρκετά μεγα-
λο οίκημα, περιβαλλόμενο ά-
πό σταύλους και ύπόστεγα,
βρισκόταν στη μέση του έξ-
εσώτου. Καί, μολονότι τό μέρος
γύρω ήταν άγριο κι' έρημο,
τό πανδοχείο φαινόταν ειρηνι-
κό και φιλόξενο. Δυό παράθυ-
ρα στο ισόγειο ήσαν φωτισμέ-
να λίγο.

Ο Άντόνιο τοποθέτησε καμ-
μιά εικοσαριά απ' τούς άνδρες
του άπέναντι στάς έξόδους, συ-
νιστώντας τους να σκοτώσουν
άδυσώπητα κάθε ανθρώπινο
πλάσμα που θά έπιχειρούσε να
ξεφύγει απ' αυτό. Κι' έπειτα,
έπί κεφαλής των υπολοίπων
συντρόφων του, προχώρησε
προς την κεντρική είσοδο του
πανδοχείου των Κέδρων.

Κάτω απ' τά χτυπήματά

νά σας φανώ χρήσιμος... Θά
θέλετε ίσως να φάτε, έ;.. Τι-
ποτε πιδ εύκολο...

Μά στάθηκε έξαφνα, μαγνη-
τισμένος από τά χαλούδινα
βλέμματα, με τά όποια ό γέ-
ρο Άντόνιο έρευνούσε τά ύ-
πυλα μάτια του. Ο γέρο ό-
ρεινός τόν άφήγνε να μιλάει, έ-
νώ συγχρόνως πρόσχε μήπως
κανένας ύποπτος θόρυβος έ-
φτανε απ' έξω ή απ' τά έπάνω
πατώματα. Μά όχι... τό πανδο-
χείο έμεινε έντελώς σιωπηλό, έ-
κτός από τούς συνηθισμένους
θόρυβους των ζώων που έφα-
ναν από τούς σταύλους και τά
γαυγίσματα των σκυλιών...

—Θά θέλετε ίσως να κοιμη-
θήτε έδω, έξοχώτατοι!.. έξακο-
λούθησε με δουλοπρέπεια ό ξε-
νοδόχος, τόν όποιο ή ανεξήγη-
τη αυτή σιωπή τρώμαζε υλοέ-
να και πιδ πολύ, νόμιμε πως ή
τελευταία του στιγμή είχε φτά-
σει!..

—Άλλοίμονο! συλλογιζόταν
μέσ' στο ξετρελλαμένο απ' τό
φόβο μυαλό του. Αυτοί οι πα-
ράδοξοι έπισκέπται είνε ληστές...
Μά κανένας ύποπτος θόρυβος δεν
έφτανε σ' αυτιά του... Ο ξε-
νοδόχος, τόν όποιο ή ανεξήγη-
τη αυτή σιωπή τρώμαζε υλοέ-
να και πιδ πολύ, νόμιμε πως ή
τελευταία του στιγμή είχε φτά-
σει!..

—Άλλοίμονο! συλλογιζόταν
μέσ' στο ξετρελλαμένο απ' τό
φόβο μυαλό του. Αυτοί οι πα-
ράδοξοι έπισ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

ΛΟΓΙΣΤΟ ΠΩΣ ΤΡΙΣ ΕΒΔΟΜΙΔΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΥΜΒΗ ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕ.

Συγγράμματα του είχαν στείλει από το λογιστήριο του ξενοδοχείου τον λογαριασμό και τα χρηματά του είχαν τελειώσει. Συμπέρασμα...

Η απάντησή του σ' αυτό το αγωνιώδες ερώτημα έμεινε μετωπί. Γιατί, τη στιγμή ακριβώς που τον απασχολούσε, είδε στο κεφαλόσκαλο μια νεαρή γυναίκα, η οποία τον είδε αυτόν μια νεαρή γυναίκα, που κρατούσε στο χέρι ένα μικρό πιστόλι και που ήταν έτοιμη να το σπρώξει επάνω στο στήθος της, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς!

— Παντόν, κυρία μου!... Ο Χάιντς άρπαξε το λεπτό χεράκι που κρατούσε το πιστόλι, το αγκάλιασε, χωρίς άλλωστε να συναντήση καμιά αντίσταση, και είπε:

— Παντόν, κυρία μου! Όμορφες γυναίκες δεν αυτοκτονούν με πιστόλι. Έκτός αν... Μά, δεν πρόφτασε να συνεχίσει, γιατί δυο-τρεις πελάται του ξενοδοχείου που στεκόγονταν στην άκρη του διαδρόμου και που είχαν παρακολουθήσει τη σκηνή, πλησίαζαν άσπρά-άσπρα προς το μέρος τους. Αυτοί και η καμαριέρη έβλεπαν άμείωτος οι διαγγελλείς του έπεισοδιού. Και σε λίγο, δόκλιχρον το ξενοδοχείο είχε μάθει πως η κυρία Τόμπινγκερ, η οποία σύζυγος του γνωστού μεγαλοβιομηχάνου, θέλησε να αυτοκτονήσει και πως την έσωσε ο νεαρός συγγραφέας Χάιντς Μπόλεν, του οποίου μερικά διηγήματα έχουν δημοσιευθεί τελευταίως στα περιοδικά...

Το ίδιο βράδυ, ο Χάιντς ήταν όλη νύχτα ήμερος. Όλοι τον συνέλαβαν, οι δημοσιογράφοι έτρεξαν να του πάρουν συνέντευξη και φωτογραφία του, δυο εκδόσεις έπείδωσαν να τον γνωρίσουν και προσεφέρθησαν να του εκδώσουν τα μυθιστορηματά του, τα οποία προηγουμένως δλοι οι εκδοτικοί οίκοι είχαν αρνηθεί να δεχθούν.

Εντομεταξύ η όμορφη κυρία Τόμπινγκερ ήταν στο διαμέρισμά της ξεχωρισμένη σ' έναν καναπέ και περιτοιχισμένη από τρεις υπηρέτριες που της παρείχαν τις περιποιήσεις τους. Έξαφνα, πέταξε το άροματισμένο μαντήλι που της είχαν δώσει κάτω από τη μύτη της, πήδησε κάτω από τον καναπέ και πετάχτηκε στον καθρέφτη της τουαλέτας της.

— Για τ' όνομα του Θεού!... Τα μάτια μου είνε κατακόκκινα!... Άρπαξε το ποτήρι, και άρχισε να ποδοπατάει, με νευρική δύναμη, το ποτήρι που κρατούσε στα χέρια της με το ζόγκανο, τα φρά-

δια της με το μαύρο, και διάταξε την καμαριέρα της να την βοηθήσει να ντυθεί.

Έπειτα από λίγη ώρα, η ώραία κυρία, η οποία προτίετα ήθελε να πεθάνη στεκόταν στη μέση του διαδρόμου της, ντυμένη με την όμορφη βραδινή τουαλέττα της. Σε κρέμασε το ακουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε να μιλήσει στον διευθυντή του ξενοδοχείου.

— Έμπρός!... Έδω, διαμέρισμα 161, κυρία Τόμπινγκερ... Σας παρακαλώ να μην πείτε τίποτε στον άνδρα μου γι' αυτό που συνέβη σήμερα.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου απήντησε ταραγμένος πως η έντολη της κυρίας έρχόταν πολύ άργα, γιατί από μιάς ώρας είχε σταλή τηλεγραφήματα στον κύριο Τόμπινγκερ, στο Βερολίνο, νύχθη γρήγορα γιατί η κυρία ήταν άρρωστη...

— Έτσι; Το κάνατε αυτό χωρίς την άδειά μου; Πολύ καλά. Θά φέρετε λοιπόν την ειδογία ότι σιμύδη, κύριε!

Η όμορφη κυρία Τόμπινγκερ τα είπε αυτά με φωνή όργισμένη, που έκανε τον διευθυντή του ξενοδοχείου να ταραχθεί περικοσός ο ο. Μόλις όμως ξανακέραισε το ακουστικό, ένα χαμόγελο ικανοποίησης ζωογραφίστηκε στο πρόσωπό της.

Στην κεντρική αίθουσα του ξενοδοχείου, έπαιξε ή μουσική Γύρω-τριγύρω, έμπρός στα τραπέζια, καθόντουσαν κομψές κυρίες και κύριοι. Σ' ένα τραπέζι, καθόταν ο Χάιντς μαζί με τους δυο εκδότες του. Σ' ένα άλλο, λίγο πιο πέρα, καθόσε μόνη ή όμορφη κυρία Τόμπινγκερ. Ο Χάιντς την είδε, σηκώθηκε, ζήτησε συγγνώμη από τους δυο συνομιλητές και πήγε στην πλησίον του χαμογέ-

λασε. Ο Χάιντς της πήρε το χέρι και το έφερε στη γειττή του, όπου το κράτησε κάμποση ώρα.

«Πολλή ώρα μάλιστα...», σκέφτηκαν μερικοί γύρω, με κικινιέρι-τροχία.

Το κοσμοπολίτο άρχιος να παίρνη και να δίνη.

— Για δέστε την! Δεν έχουν περάσει ακόμα δυο ώρες έπειτα από ένα τέτοιο συμβάν!... Τί κωμωδία!... Έλεγε μια κυρία.

— Χαριτωμένος, πολύ χαριτωμένος!... Έλεγε μια άλλη.

Μά ο Χάιντς κι' η όμορφη κυρία Τόμπινγκερ, άφοσιωμένοι στην συνομιλία τους, ή όποια, χωρίς άλλο, θα ήταν ευχάριστη, δεν έδιναν σημασία στο τί σκεφτόντουσαν και στο τί έλεγαν οι άλλοι γύρω τους. Κατά τις ένδεκα, ο νεαρός συγγραφέας άποχωρήθηκε την κυρία και πήγε στο μπάρ του ξενοδοχείου, όπου τον άνεμενε μια ένθουσιώδης ύποδοχη από τους κυρίους που έβριταν και έπαιζαν χαρτιά. Είχε κάθε λόγο να είνε ευχαριστημένος για την περιπέτειά του. Οι έ-

δοτά του είχαν κιόλας προκαταβάλει για τα μυθιστορηματά του που θα εξέδιδαν. Στην τσέπη του είχε τώρα ένα κολλίε με μαργαριτάρια που του είχα ζητήσει, άπεφάσισα να τον ξεαναγκάσω να 'ισο πάρη το κολλίε και να μ' αφήσει να μείνω κανένα μήνα ακόμη μακριά απ' αυτό το σκυθρωπό Βερολίνο που το συχαίνομαι. Γι' αυτό, πήρα το πιστολάκι στο χέρι και στάθηκα στο κεφαλόσκαλο, περιμένοντας να περάσετε. Είμαι ευχαριστημένη, γιατί 'γίνα άφορμή να εύτυχησετε. Όσο για μένα, πήρα και την άδεια και το κολλίε, γιατί ο άνδρας μου έφτασε εδώ σήμερα, πολύ πρωί.

Με έκτιμωσιν πολλή Εύα Τόμπινγκερ»

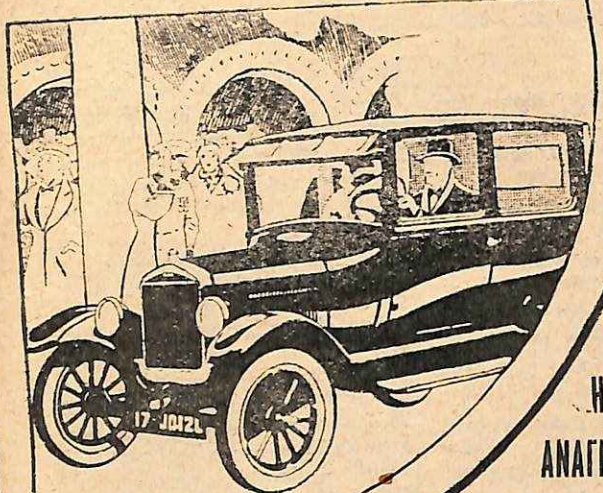
Μα το γόαμμα είχε και ένα ύστερογράφο. Ο Χάιντς διάβασε:

«Υ. Γ. — Έπειδή είσαστε νέος και κοιλακεύομαι να πιστεύω πως είμαι ώραία, και έπειδή γδές παρετήρησα πως κρατήσατε το χέρι μου κάπως περισσότερο στα χείλη σας, κρίνω καλό να προσθέσω εδώ πως αγαπά τον άπαίσιο κύριο σύζυγό μου. — Ε. Τ.»

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας Κινέζος ανεκάλυψε εσχάτως μια οίκογένεια πύθωνων, οι άποισι συνηθίζουν να θάβουν τους νεκρούς τους...

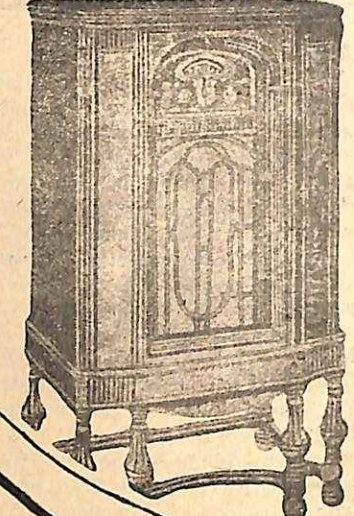
Οι καλόηθοι κι' η καλοήγησ κατέχουν τη στήλη της μικρο-ζωίας, γιατί έσυν, κατά μέσον ό-δον, περισσότερα από έξηνα χρόνια ο κανένας.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΑΝΑΓΗΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλής, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" — "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", καθ' όν τρόπον θα ύποδείξωμεν κατωτέρω, θα λάμ- θάνουν τα έξης μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ:

- Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστό αξίας 150.000.—
- Ο Β' 1 οικόπεδο στην θέση Κεραυνία, έπισθεν των «Ηλυσίων», ιδιοκτησία του διευθυντού μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, αξίας 15.000.—
- Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, αξίας 8.000.—
- Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας αξίας 4.000.—
- Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας 2.500.—
- Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας 2.500.—
- Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας 2.500.—
- Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν αξίας 2.500.—
- Ο Θ' 1 αδιάβροχο άνδρικό, αξίας 1.500.—
- Ο Ι' 1 αδιάβροχο γυναικείο, αξίας 1.500.—
- Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, αξίας 1.500.—
- Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, αξίας 1.500.—
- Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας 1.500.—
- Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας 1.500.—
- Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου αξίας 1.500.—
- Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας 1.000.—
- Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας 1.000.—
- Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κερσέ, αξίας 1.000.—
- Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας 500.—
- Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας 500.—
- Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας 500.—
- Ο ΚΒ' 1 όμπρέλλα άνδρική, αξίας 500.—
- Ο ΚΓ' 1 όμπρέλλα γυναικεία, αξίας 500.—
- 600 αριθμοί ανά μίαν σειράν εκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», άντι Δρχ. 225, αξίας 175.000.—
- 500 αριθμοί ανά μίαν σειράν «Ημερολογίων Δρχ. 200, αξίας 100.000.—
- 200 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», αξίας 12.000.—
- 100 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακ», αξίας 3.000.—

Συνεπώς έλα τα ΔΩΡΑ του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" άνέρχονται εις τς 500.000.— καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Διά να λάβετε μέρος στο Μεγάλο Λαχείο των περιοδικών μας πρέπει να φυλάσσετε τα δελτία, τα οποία άρχισαν δημοσιεύμενα στο «Μπουκέτο» και στην «Οικογένεια» από του προηγούμενου φύλλου, του 1ου φύλλου του μηνός Δεκεμβρίου, καθώς και των μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Απριλίου, μέχρι του δελτίου που θα δημοσιευθή στο φύλλο του Πάσχα.

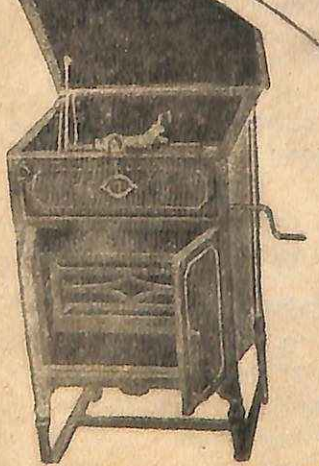
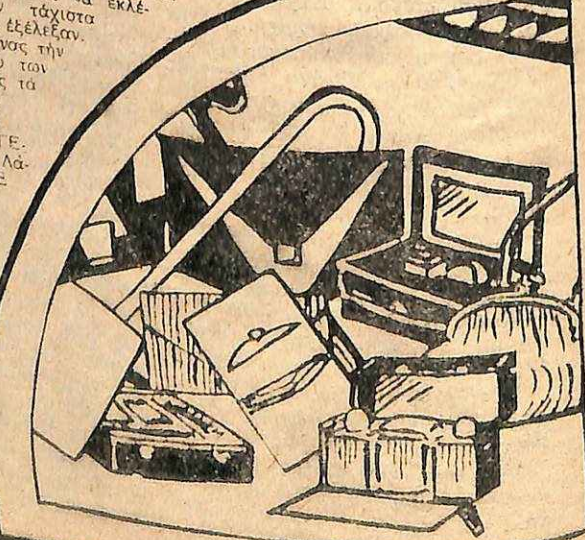
Κρατείτε τα δελτία αυτά, 38 έν όλο, μέχρι του Πάσχα, 19 του «Μπουκέτου» δηλαδή και 19 της «Οικογένειας», και θα σάς ειδοποιήσωμεν έγκαιρος που και πώς θα τα καταθέσετε, για να συμμετάσχετε στο Λαχείο.

Η κλήρωση θα γίνει σε μια από τις μεγάλες αίθουσες των Αθηνών, ενόπιον Έπιτροπής εκ γνωστών λογίων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. Έπειδή πρόκειται δε περί γεγονότος πρωτοφανούς, συμμετέχουν και οι άπαρχαί. Έρρίξωμε λοιπόν κλήρον και έπέτυχαν κατά σειράν αι έξης άπαρχαί: ΚΟΡ. ΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αυτού οι άναγνώσται των άπαρχιών αυτών πρέπει να έκλέ- ξουν ανά ένα αντιπρόσωπόν των και να μάς γράψουν τάχιστα μέσο του έντοπιου ύποπτακτορείου Έφημερίδων ποίους έλέεξαν. Οι έκλεγέντες θα κληθούν όπως εφάρμοξται εις Αθήνας την ήμεραν της κλήρωσης. Τα έσοδα του ταπεινού του και της διαμονής των έν τη πρωτεύουσά θα τους τα καταβάλη προκαταβολικώς το Γραφείο μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ Αγοράζετε τα «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και την «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» και φυλάγετε τα δελτία του Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ: Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

χαροπλαστείο της οδού Πανεπιστημίου, που είχε ανοίξει εκείνο το χρόνο και που ο Δήμος δεν πήγαινε, παρά σπανιότατα, γιατί συχαινόταν την εξεζητημένη και γελοία πολυτέλεια του σεβρισιματισμού. 'Αλλά του Δάρκα αυτά του άρεσαν. Ήταν ένας επιδεικτικός νέος, που έκανε τον έκκεντρικό και τον κομμουνιστή, λιγάκι ποιητής, λιγάκι ζωγράφος, λιγάκι απ' όλα. Τριάντα χρονών τώρα, πεποτατούσε ξεσκουφωτός σαν έφηβος, κι' έλεγε πως περίμενε να πεθάνει ο πατέρας του, για να φύγει στο 'Εργατικό Κέντρο όλη του τη μεγάλη περιουσία! Στο μεταξύ ήταν κα-

την ιδέα πως ήταν πολύ συμπαθητικός στις γυναίκες. Γι' αυτό πίστεψε και πως τον αγαπήσε η Κάρμεν Σούλθα και, χωρίς να το καταλαβαίνει ακόμα, ζήτησε τόσο πολύ...

Ήταν πάλι τυχερός: Τον βρήκε στο ζαχαροπλαστείο, καθισμένο μέσ' στη μέση — α, σέ άκρη ο Τίμος δεν καθόταν ποτέ — μ' ένα μόνο φίλο. Τό τραπέζι τους ήταν σκεπασμένο με τα πολύπλοκα, τα πολύτιμα κι' εξωφρενικά έξελξα σερβίτσια, μετάλλινα, κρυστάλλινα ή από φινια πορσελάνα, που ο Δήμος τα συχαινόταν. Κάθισε ούτως κοντά στον Τίμο, αφού του είπε πως τον γνώριζε, και μόνο όταν κείνος τον ρώτησε τι θα πάρει, είπε: —Τίποτα, φίλε μου! Ούτε νερό δεν πίνω δω-μέσα σε τόσο αλλόκοτα ποτήρια. Μά, στο Θεό σου, ποτήρι του νερού είν' αυτό, ή άγγελο χημικό έργαστηρίου; 'Επειτα, άνθρωπος είμαι, μπορεί να σπάσω τίποτα. Και φαντάσου τί θα μου ζητούσαν γι' αυτή τη μπουκάλα. Κ ρ υ σ τ ά λ τ α γ ι έ, ε ;

—Δεν έχεις γούστο! γέλασε ο Τίμος.

Και πρόσθεσε ευγενικά:

—Θέλεις να πάμε πουθενά άλλο; στο Γιαννάκη;...

—Όχι, όχι. Δεν θα σε ξεσηκώσω από το κέντρο σου, επειδή δεν χωνεύω το μόντερν-στύλ. 'Αλλωστε, δεν έχω να σου πω τώρα πολλά. Την Κυριακή, αν θέλεις, θάβω με μαζί όλη την ημέρα.

—Την Κυριακή;...

—'Α, σ' ένα μέρος που ούτε να σπάσω με τίποτα φοβόμαστε, ούτε κι' αν σπάσουμε, να το ακριβοπληρώσουμε. Στην έξοχή, φίλε μου, στο βουνό, στο δάσος!...

—'Α! έκδρομή;

—Ναι, ναι, μιά έξοχη έκδρομή, σε θαυμάσιο μέρος ξεσκουφωτό: στην Πεντέλη, φαντάσου!

—Κι' ήρθες να με προσκαλέσης;

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

—Ναι! και με τους φίλους σου και μέ... τις φίλες σου, αν θέλεις.

—Και πως με θυμήθηκες; Δεν μπορούσε βέβαια να του πη πως τον θυμήθηκε. Και τα μάλωσε:

—'Εχεις δίκη, δεν βλέπουμε πολύ συχνά και δεν έρχονται στις έκδρομές που κάνουμε μες και μες. 'Αλλ' αυτή τη φορά είπαμε να μαστε πολλοί, να θυμηθούμε όλους μας τους φίλους. Μπορούσα λοιπόν να μη σε θυμηθώ;

—Σ' ευχαριστώ. Γιατί ξέρεις τόσο ευχαριστιέμαι να μαι μαζί σας. Θάνα κι' ή Κοκώ, κι' ο 'Αντρέας, κι' ο Χαρίδημος;...

—Όλοι, όλοι...

Ο Τίμος γύρισε στο φίλο του:

—Γιάγκο, έρχεσαι και σύ; —Δεν μπορώ, δυστυχώς, είπα ο Γιάγκος. Την Κυριακή έχω γάμο συγγενικό...

Ο Τίμος γύρισε στο Δήμο:

—Αφού δεν μπορεί ο Γιάγκος, θάρθω μόνος μου. Φίλες δεν έχω. Και πως θα γίνω αυτό; Ρεφενδόν βέβαια...

—Φυσικά. Καθένας θα πληρώσει, τι του αναλογεί από αυτοκίνητο—εσύ θάρθεις με το δικό σου—ως το φαί του.

—Και πού θα φάμε;

—Μη σε μέλει, θα φροντίσω εγώ. Θα ιδώ πόσοι θα είμαστε και θα πάρω τα μέτρα μου να μη μείνουμε νηστικοί. Αύριο ή μεθαύριο θα σου γράψω και πού θα συγκεντρωθούμε. Και τελείωσε!

—Τελείωσε, είπε κι' ο Τίμος, σύμφωνοι.

Και κούταξε το Δήμο στα μάτια. Του Δήμου τότε του φάνηκε πως στα μάτια του φίλου του υπήρχε κάποια άπορία, κάποια ύποψια. «Θά νομίζω, σκέφθηκε, ή μάλλον κατάλαβε, πως ή πρόσκλησή μου έχει όπισθοβουλία. 'Αλλά τί με νοιάζει! Φτάνει που θάβω. Και θάρθω με την Κοκώ που τη νοστιμεύεται...»

—Λοιπόν; πως πάει ο κομμουνισμός; τον ρώτησε γελώντας.

—'Ελα, άστέ! έκαμε φαιδρά ο Τίμος.

—Αστός εγώ... άμη σ' τι είσαι;...

—Μεγαλοαστός! φώναξε ο Γιάγκος.

Και γέλασαν κι' οι τρεις.

Μαζεύτηκαν άπάνω από τριάντα για την έκδρομή της Κυριακής. Μοιράστηκαν σε ξε-

φτά αυτοκίνητα, ιδιωτικά και αγοραία, και πήγαν ίσια στην Πεντέλη. Θά τριγυρίζαν στο βουνό όλο το πρωί — από τις δέκα δηλαδή που είχαν φτάσει —τό μεσημέρι θάτρωγαν στο υπαίθρο, στην πλατεία του Μοναστηριού, θά ξεκουράζονταν τάπομεσημέρο και θά ξανάρχιζαν τις περιπλανήσεις ως που να βαρεθούν. Είχαν πάρει μαζί τους και φωνόγραφο, αν ήθελαν να στήσουν κανένα χορό. Αυτό ήταν το πρόγραμμα, όσο δεν θα άλλαζαν ή περιστάσεις. Όπωςδήποτε, ή άνο-ξιάτικη ημέρα, απ' το πρωί, ήταν γλυκεία. Και να κοιμηθούν θά μπορούσαν κάτω απ' τα δέντρα.

Κανένας δεν έλειψε απ' τους ενδιέφερον το Δήμο. 'Η Μιμικά πρώτη-πρώτη. 'Επειτα ο Γιώργος Παπανίκας με τον Κώστα 'Αναστασιάδη, και τέλος ο Τίμος Δάρκας. 'Όπως τάχαν συμφωνήσει, ούτε τον ζώνωσε καθόλου ή Μιμικά. 'Η παρέα της ήταν ή κυρία Ζήση, τα δυό της κορίτσια κι' ένας ξάδελφός τους. Ο Γιώργος, από τάλλο μέρος, που ο Κώστας τον άφησε να διασκεδάσει πιο ελεύθερα — σαν προϊστάμενος βέβαια θά τον στενοχωρούσε—βρήκε δυό-τρείς γνωστούς της ηλικίας του και της θέσης του. Κι' ο Δήμος έβρισκε με την Κοκώ — τη θυμάστε, ήταν το άνοσοκόριτσο, που ή Κάρμεν Σούλθα τό πήρε για Δανάη—με τον άδερφό της και με τον Τίμο Δάσκα. Σ' αυτό το μάστιχο το μεγάλο αυτοκίνητο είχαν πάρει θέσι, μαζί με δυό άλλους, για τον πηγαμό. Ο Δήμος είχε κάνει αυτή τη χάρη του Τίμου, για να μαι μαζί με την Κοκώ που του άρεσε.

—'Αλλά τό... δράμα άρχισε από το αυτοκίνητο. Ούτε γύριζε να του μιλήσει, να τον κυτάξει, τον κακόμοιρο, ή Κοκώ. Ήταν από κείνες που δεν έβρισκαν άρκετά άντρα—τόν μεγάλου κομμουνιστή, Μά ούτε τα πλούτη του ήταν ίκανά να τη δελεάσουν, γιατί κι' ο πατέρας της είχε σχεδόν όλα τόσα. Και το χαριτωμένο άνοσοκόριτσο, το ιελαγγολικό σαν άσπαράκι — αλλά με προσπαθία, όλο γλύκα κι' ξευπνάδα — άνοιξε να κάνει κόρτε μ' έναν άλλον της παόας, που είχε μεγάλο σε-ξ-άπ-π-ή-λ.

«Φαντάσου τώρα να πάθω τό ίδια κι' ή Μιμικά, συλλογίζονταν ο Δήμος. Για τούτον όμως τόσο το καλύτερο. Θά μείνουν οι διδασκαλίες μου και θά υποπείσω να νιώσω μαζί του φιλή κουβέντα...»

Και πραγματικώς. 'Αμα έφτασαν στην Πεντέλη και σκορπίστηκαν έδω κι' εκεί καθένας με κείνον που ήθελε—ή και που δεν ήθελε, γιατί τον ήθελε ο άλλος—ή Κοκώ τράβηξε τον άνή-ποσο με το νέο που της άρεσε, ο άδελφός της άγκαζάρησε μιά από τις κόρες της κυρίας Ζήσης, ο άλλος νέος της παόας άσπαξε τη Μιμικά—ήταν φίλος της θείας της κι' εκεί την είχε γνωρίσει—κι' ο καμένος ο Τί-

μος έμεινε με το Δήμο.

—'Εμείς μόνο δεν ζευγαρώσαμε, του είπε μελαγχολικά.

—Νά σου πω την αλήθεια, δεν με νοιάζει καθόλου. Κανέν' απ' αυτά τα κορίτσια δεν μ' ενδιαφέρει.

Ο Τίμος παραξενεύθηκε.

—Μά καλά, διοργανώνεις έκδρομή, και δεν προσκαλεις κι' ένα κορίτσι που να σ' ενδιαφέρει;!

—Κι' αν δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα; γέλασε ο Δήμος.

—'Αλήθεια; Έκαμε ο Τίμος. Δεν υπάρχει κορίτσι που να σ' ενδιαφέρει;... Μά τότε... γιατί διοργανώνεις έκδρομές;

—'Απλούστατα, γιατί μάρσουν. 'Όσο γι' αυτή, ή διοργάνωση γι' αγάπη άλλου...

—'Όχι βέβαια έμένα;

—'Η ύποψια του Τίμου ξαναγύριζε. Ο Δήμος έβαλε τα γέλια:

—'Όχι, όχι, ήσυχασε! Δεν σ' έφερα έδω για να σε ζευγαρώ-

—Τί πάλι;

—Δεν είνε στην 'Αθήνα.

—'Αλλά;

—Στη Σύρα.

Ο Δήμος σκίρτησε. Για την Κάρμεν Σούλθα, για τη Λίσα Ψάλη, του έλεγε τώρα; ! ή του είχε πη λοιπόν ή Μιμικά;...

—Μά τότε ήσουν σ' στη Σύρα; τον ρώτησε. Δεν ξέρω να πηγες ποτέ...

—'Ω, έκαμε ο Τίμος, και δεν μπορεί να ήρθε αυτή έδω; Δεν μπορεί να τη γνώρισα στην Πάτρα; στην Θεσσαλονίκη στη Βενετία; στο Παρίσι;

—Ο Δήμος αλαφιασθηκε. Γιατί είπε και στη Βενετία και στο Παρίσι;... Και του ήρθε να τον ρωτήσει: «Τη γνώρισε ταξιδεύοντας;» 'Αλλά φοβήθηκε να δείξη τόσο ενδιαφέρον, χωρίς να ξέρη κι' αυτός γιατί.

Ήταν δυνατόν να παρεξηγούσε ο Τίμος μιά τόσο φυσική έρώτηση;... Και είπε απλά:

—'Εχεις δίκη. Κι' εγώ δεν

Και παίρνοντας κατά μέρος τον Δήμο:

—'Είδα και τη λεγόμενη, του είπα. Τη γνώρισα από τη φυσιογνωμία της. Είνε απαράλλαχτη ο πατέρας της, εύτυχώς όμως ίν-μ-π-έ-λ-λ-ο... Πολύ νόστιμο κορίτσι...

—'Νόστιμο;... μην κάνεις λάθος;...

—Βάζω στοιχήμα! Δεν είνε μιά με άσπρο φουστάνι και με κόκκινη καζάκα με χρυσά κουμπιά;

—'Ακριβώς!

—'Εμένα θά μου πής;... 'Επειτα... την είδα και πως του μιλούσε...

—'Α, ήταν μαζί του;

—Ναι, με δυο παρέας... Μιά στιγμή, με κάποια πρόφαση εσίνεται, τον πλησίασε και κά-τι του είπε. Τους έδειξε από μακριά...

—'Αλλάξαν λίγα λόγια κι' έπειτα εκείνη έφυγε...

«Βάζει σ' ενέργεια το σχέ-διό της», συλλογίστηκε ο Δήμος. Κι' είπε γελαστός:

—Νά ιδούμε... Θά του κινήση επιτέλους την προσοχή;

—'Α! αυτό μόνο ο γιος της 'Αφροδίτης το ξέρει! Είπα ο Κώστας.

Και τράβηξε με το φίλο του, αφήνοντας τον Δήμο με τον δικό του.

Νά πούμε την αλήθεια, αυτόν λίγο τον έμελε τώρα τί θάκανε ή Μιμικά με τον «λεγαμένον» της. Ο νους του όλος ήταν πάλι στην Κάρμεν Σούλθα. Του είχε καρφωθεί ή ιδέα πως αυτήν έννοιασε ο Τίμος, όταν του έλεγε πως ήταν έρωτευμένος με κάποια στή Σύρα. Και πως αυτά που του είχε πη ή Μιμικά, προσερχόταν από μιά μεγάλη παρεξήγηση: ή Κάρμεν Σούλθα θά είχε άπο-κρούσει τον έρωτα του Τίμου Δάρκα—όπως δά τόσες άλλες—κι' όχι αυτός δεν θά την είχε προσέξει καν στο ταξίδι!...

Κι' ανυπομονούσε να ξαναγυρίση ή όμιλία, χωρίς να τη φέρη αυτός. Μά ο Τίμος του έλεγε τώρα άλλα. 'Η διακοπή απ' τη συνάντησι του Κώστα τον έκαμε, φαίνεται, να ξεχάση τη Συριακή του ή του έκοψε τον οίστρο που είχε μιά στιγμή για έκμυσήρευσι.

Ήταν τώρα στο δάσος.

—Νά ένα ωμοόμο δέντρο για να καθίσουμε από κάτω, είπε ο Δήμος.

—Ναι, είπε ο Τίμος, μιά έου ένεσε να φροντίσης και για το τραπέζι.

—Μη σε νοιάζει! Αυτά τάνε-λαθε—ο κύο-Χριστός. Αυτόν παίρνουμε πάντα στις έκδρο-μές για μ-α-ζ-ο-ρ-ν-τ-ο-μ. 'Εχει γίνει ειδικός.

—Καλά λοιπόν, άς καθί-σουμε.

Και καθήσαν, ή καλύτερα εξαπλώθηκαν κάτω απ' τ' άραιο δέντρο. 'Εκείνη την ώρα, όλοι σχεδόν οι έκδρομείς ήταν στο δάσος. Και άλλοι καθόνταν κά-τω από δέντρα, άλλοι έτρεχαν έδω κι' εκεί. Άλλες παρέες εί-χαν πάρει το δρόμο προς τα Μελίσσια, κι' ακόμα λιγώτεροι τον άνήφορο προς την κορφή.

('Ακολουθεί)

σω με καμιά που έβαλε στο μάτι τα εκατομμύριά σου. Είσ' ελεύθερος να πας μ' όποια σου άρέσει.

—Δυστυχώς!...

—Γιατί;

—Μιά μόνο μου άρέσει... απ' αυτές, έννοω, που είνε μαζί μας... άλλ' αυτήνης της άρε-σει άλλος.

—'Ω, μη ρίχνεις τόσο γρήγορα τα όπλα!... Τρέχα από κοντά, κυνήγα τη! 'Ο έπιμέ-ναν ναι!

—Θά τόκανα, αν την αγα-πούσα. 'Αλλά δεν την αγα-πούσα. 'Απλά δεν την άρεσα. 'Απλά μου άρέσει. Σαν το χαλάζι δηλαδή που είνε καλό στην αναστροφή. Γιατί εγώ...

—'Ω! Καί δεν την έφερνες; Δεν σού είπα να φέρης κι' ό-ποιον θέλεις;...

—Δυστυχώς!...

ἐνα τρίτο σχεδόν ἀπὸ τοὺς κο

00000000000000000000000000000000

τα... ταυτα, μοναχα η...
κυκλοφορουν με σκεπασμένο

A close-up photograph of the book's binding. The spine is visible on the left, showing a dark, textured material. The edges of the pages are visible on the right, showing a light brown or tan color. The binding appears to be made of a dark, possibly leather or cloth, material.

ZQA... BAROMETRA!...

Προβλέποντας έξ' άλλων την
δροχή ή άραχνη κονταίνει και
στερεώνει τα νόμιατα, που κρα-
τάει.

Πρὸ ἐτῶν σ' ἓνα φρενοζουπι-
οῦ Λονδίνου, μιὰ νεαρὰ νοσοκόμος
καύγοντας τὴν περιγραφή ἑνὸς
αναστασιτοῦ ταξιδιοῦ ἀπὸ μιὰ
γέλλῃ, τὴν ἔπασαν τέτοια γέλια,
ὥστε σὲ λίγη ὥρα, ἔπεσε κάτω νε-
κρή..

Κατά την νεκροψία της διεπι-
τώθη ότι αιτία του θανάτου της υ-
ήρξεν η μεγάλη προστάθεια που
ατέβαλε η δυστοχιμαμένη για να
ταματίσει τα γέλια της και η ό-
σια έπρεπε ανυπόθετος το σταμά-
ημα της καρδιάς της!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως
ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ
διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους
καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ
ὁλόκληρες βιβλιοθήκας. Γράφα-
τε : «Οἰκογένειαν», Λέξα 7,
Ἀθήνας.

ΣΤΟ προηγούμενο τεύχος αφηγήθηκαν την τραγωδία ενός Γάλλου διανοούμενου, του 'Ονομά Μπουκάν, ο οποίος πέθανε στα κάτεγα της Γουιάνης, ύστερα από μια μαρτυρική ζωή τριάντα δόκλων χρόνων, για κάποια πλαστογραφία που είχε διαπράξει. Τις πληροφορίες που σας παραθέσαμε, σχετιζό με τον Μπουκάν, τις πήραμε από ένα φρεοτάξ του Παρισιού, παρ' όσον συνεντεύξεις απ' όλους τους καταδίκους. Σήμερα αποσπώμε από τις εντυπώσεις του Γάλλου πελάτη και δημοσιογράφου την παρακάτω συγκινητική ιστορία της οικογένειας Λεγκαί — ένα πραγματικό δράμα συγγενικής αφοσίωσης:

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΗΣ

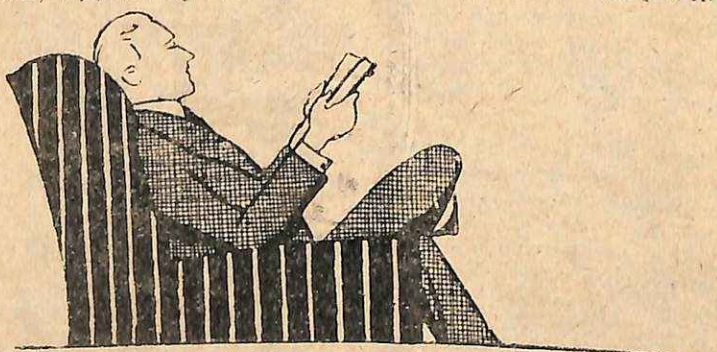
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ, ΙΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ, ΤΗΣ ΣΤΗ Ν.Η.ΣΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ!

[Άρθρο του Παρισιού δημοσιογράφου κ. 'Αλέξη Ντανάν]

ση τον πατέρα του να μη χαζομεταχειρίζεται την σφύρα του.

Η συνάντησι πατέρα και γιού στάθηκε δραματική. 'Ο γέρος Λεγκαί εύρισκε τον γιό του, τον έβλεπε με ανομολόγητες βουιές, τον άπείλησε και, σε μια στιγμή, προγαμιοποιώντας τις φοβέρες του, σήκωσε ένα σιδερένιο λαστό να τον χτυπήσει στο κεφάλι. Ότε ο ίδιος ο Ζωρζ δεν κατάλαβε πώς τράβηξε από την τσέπη του ένα περιστόμοφο... 'Ο θόρυβος της έντασης, της τρέφας τον έκανε να συνέλθι από την ζάλη του... Μα ο πατέρας του ήταν πεινυξοειδής, οπότε ο Ζωρζ, με το μέτωπο τραπημένο από μια σφαίρα...

Το έγκλημα του Ζωρζ ήταν βέβαια φοβερό, αποτρόχαιο. 'Απόδο, ο νέος αυτός είχε τόσα ελαφροντικά, ώστε και ο ίδιος ο εισαγγελέας χαλαρώσε, κατά την διάκριση της δικής, τους ένοχους να φανούν επεικέλεις, απέναντι του πατροκτόνου... Μονάχα η γυναίκα του θυμάτος και μητέρα του κατηγορούμενου, λησμονώντας πάλι μαυρίσμου...

που τράβηξε από τον άντρα της, λησμονώντας ακόμα πως ο γιός της έγινε φονιάς για να την προστατέψει από τους θυμούς του σιγγόνου της, παρουσιάστηκε στη δικαστήρια για να ζητήσει την θανατική καταδίκη του παιδιού της.

—Σας εξορκίζω, κύριοι δικαστές, φώναξε, να καταπονήσετε αυτόν τον κακούργο!... Δεν θα ήσυχάζω αν δεν δώ το κεφάλι του να πέσει στην ποδιά μου!...

Μα οι ένοχοι και οι δικαστές έλαβαν περισσότερο υπ' όψη τους την σύστασι του εισαγγελέως και καταδίκασαν τον πατροκτόνο, σε ισόβια κατανάγκαστα έργα, χωρίζοντάς τον τη ζωή...

...Στις 22 Απριλίου 1930, το γαμάδι που προσέρχεται απολετιστικά για την μεταφορά καταδίκων στην Νήσο του Διαβόλου, έβαινε τον Ζωρζ Λεγκαί, μαζί με άλλους καταδικασμένους, για να τον πιά στην Γουιάνη, στον τόπο των ζωντανών ανθρώπων...

—Θ' άρθω να σε βρω εκεί κάποιον! είπε η Μαργαρίτα στον άντρα...

της, ενώ τον έσφιγγε για τελευταία φορά στην αγκαλιά της. Θα πάω την κόρη σου και θαρρώμε εκεί κάτω, να σου κρατήσουμε την τροφιά στον πόνο σου!... Σ' αγαπώ, Ζωρζ!... Έχω μονάχα ξέρω πόσο είσαι καλός και τρυφερός, ποιά λόγος σ' ανάγκασαν να εγκαταλείψεις; Θάρρω να σε βρω, γιατί καταλαβαίνω πως δεν μπορείς να ζήσεις μακριά σου!...

Μα ο Ζωρζ κοίτησε θλιβερά το κεφάλι του. Θεωρούσε τόσο αναπόφευκτη την επιθυμία της γυναίκας του!...

Πέρασαν δυο χρόνια περίπου. Ένα βράδυ, τον Σεπτέμβριο του 1932, μαθεύτηκε στην Νήσο του Διαβόλου ότι έφτασε εκεί η γυναίκα ενός καταδίκου, συνοδευόμενη από ένα κοριτσάκι δυόμισι περίπου χρόνων. Η ήρωική αυτή γυναίκα, η οποία εγκατέλειψε τον κόσμο για να ακολουθήσει τον σφύρα της στον Γολγοθά του, σε ένα απόλυτο τόπο, ήταν — θα το μάντευσε ο άναρχος της — η Μαργαρίτα Λε...

—Μου φάνετα πως αυτό που ζητάς είναι αναπόφευκτο! φώναξε. —Μη σε μέλει, και θα δώ το πάνε καλώς την καθησύχασε ο άντρας της.

—Φοβάμαι μήπως χάσουμε και αυτή την εδύζια που κρατάμε στα χέρια μας...

Τα προσοχήματα της Μαργαρίτας βγήκανε αληθινά...

—'Ο Ζωρζ κατέταξε ένα σ' ένα αποδράσεις, αριστοτεχνικής συλλήψεως. Ήταν βέβαιος, όποτε από τότε έδωσε στον Ζωρζ!

Ποιά λόγια θα μπορούσαν να περνούν την ζωή και την σιγγονή του Ζωρζ, όταν ξαναείδε την αγαπημένη του γυναίκα, όταν έβλεπε και πάλι στην αγκαλιά του την Μιρέν, τον τό κοριτσάκι του!...

—'Η εδύζια αυτή του φανότανε τόσο απραγματοποίητη, ώστε δεν τον... Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

...Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

το παιδί του, έπαυε πειν να θεωρεί την νήσο του Διαβόλου τόπο καταδίκης; Μια άπεραντη έλπίδα για το μέλλον πλημμύρισε το στήθος του. 'Η ζωή άρχισε να του φαίνεται και πάλι ωραία... Τι σημασία είχε αν θα περνούσε τα υπόλοιπα χρόνια του στο άγριο εκείνο νησί, φέροντας την στολή του καταδίκου, αφού η παρουσία της Μαργαρίτας και της Μιρέν θα του ήταν βάλαμο παρηγορίας;...

Και η αλήθεια είναι ότι ο Ζωρζ Λεγκαί θα μπορούσε να ζήσει με κάποια σχετική εδύζια και ήσυχια στην νήσο του Διαβόλου. Έξ' άλλου, η βεβαιότητα ότι θα έβαινε ύστερα από λίγους καιρούς προερχόμενη από την φιλία των φιλικών των άγαπώντων γιατί δεν έδωσε ποτέ την παραμικρή άφορη παραπάνω — θα έπρεπε να τον κάνει να υπομένει μερικά χρόνια ακόμα...

Μα ο άνθρωπος είναι άκροεστος, πλεονέκτης. Ποτέ δεν άρκεται με κείνο που έχει, και πάντα ζητάει περισσότερα...

—Ετσι και ο Ζωρζ, ενώ στην αρχή άδιαφορούσε αν θα περνούσε όλη τη ζωή του στην νήσο του Διαβόλου, τώρα που είχε κοντά του την γυναίκα του και το παιδί του, ύστερα από τρεις μονάχα μήνες — και αφού έχασε την πρώτη του εδύζια, για την οποία τον καλούσαν όλοι οι συγκαταδίκους του — άρχισε να βούρτσι άναπόφευκτη την διαμονή του στο νησί και να λησταιρά με έλευθερία άπόλυτη, χωρίς κανένα περιορισμό... Σιγά-σιγά, ριζοβολήσε στην νησί του η επιθυμία της άποδράσεως... 'Όταν άνεκώτισε τα σχέδια του στη γυναίκα του, εκείνη φάνηκε λίγο διαταραχμένη, επιφυλακτική.

—Μου φάνετα πως αυτό που ζητάς είναι αναπόφευκτο! φώναξε. —Μη σε μέλει, και θα δώ το πάνε καλώς την καθησύχασε ο άντρας της.

—Φοβάμαι μήπως χάσουμε και αυτή την εδύζια που κρατάμε στα χέρια μας...

Τα προσοχήματα της Μαργαρίτας βγήκανε αληθινά...

—'Ο Ζωρζ κατέταξε ένα σ' ένα αποδράσεις, αριστοτεχνικής συλλήψεως. Ήταν βέβαιος, όποτε από τότε έδωσε στον Ζωρζ!

Ποιά λόγια θα μπορούσαν να περνούν την ζωή και την σιγγονή του Ζωρζ, όταν ξαναείδε την αγαπημένη του γυναίκα, όταν έβλεπε και πάλι στην αγκαλιά του την Μιρέν, τον τό κοριτσάκι του!...

—'Η εδύζια αυτή του φανότανε τόσο απραγματοποίητη, ώστε δεν τον... Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

...Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

...Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

...Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

...Τό θέμα της συγγενικής αφοσίωσης, μιας γυναίκας στον άντρα της, σιγγίνης και αδελφών, είναι το ίδιο με το θέμα της αφοσίωσης στην οικογένεια...

KINEZIKΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΑΝ ΚΑΙ Η ΛΙΣΗ

Μια φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας πλούσιος μανδάρινος, ο οποίος είχε μια κόρη που την έλεγαν Λισή.

Η Λισή ήταν όμορφη από μητέρα και καθότανε όλη μέρα κλεισμένη μέσα στο σπίτι της, που ήταν μεγαλοπρεπές, σαν το παλάτι του αυτοκράτορα. Η Λισή ήταν πολύ όμορφη, κοπέλλα και ντυνότανε με τα καλύτερα μεταξωτά και με τόσο γούστο, ώστε όσοι την βλέπανε τις φεγγαρόλουστες βραδιές άπάνω στο μπαλκόνι της, κρυφαστενάζανε και λέγανε πως η Λισή αξίζει να παντρευτεί ένα πριγκιπόπουλο.

—'Αλλά η Λισή δεν είχε ανάγκη να παντρευτεί έναν πριγκιπα. Είχε αγαπήσει τον Σάν, τον γραμματέα του πατέρα της.

Ο μανδάρινος, όταν άνεκάλυψε τις έρωτικές σχέσεις των δυο νέων, έγινε έξω φρενών κι' έφύραξε απ' το κακό του. 'Απέλυσε άμέσως απ' την ύπηρεσία του τον γραμματέα του και του άπαγόρευσε να ξαναπατήσει το πόδι του στο μέγαρό του. Κι' όχι μόνο φρόντισε να μη συναντηθούν ποτέ πειρά οι δυο έρωτευμένοι, αλλά έκανε και κάτι περισσότερο. 'Αρραβώνισσε την κόρη του μ' έναν Ταγιν — έναν δούκα — που ήταν πολύ πιο μέγας απ' αυτόν...

Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

ρώ να παντρευτώ κανέναν άλλον.

—'Ο Σάν δεν θα γίνει ποτέ άνδρας σου! της άπάντησε τότε αυστηρά ο μανδάρινος. 'Εδωσα υπόσχεσι στον Ταγιν ότι θα γίνης σύζυγός του, μόλις άνθίσουν ή ροδοκανιές!...

Η Λισή δεν έβγαλε άλλο λόγο απ' το στοματάκι της, άλλ' απ' την άλλη μέρα άρχισε να κυττάζει ώρες δόλοκληρες, κάθε πρωί, τις ροδοκανιές με τρόμο και θλίψη στην καρδιά της. Κι' επειδή δεν ξαναείδε τον αγαπημένο της, δεν έπαυε ούτε στιγμή ν' άναρωτιέται:

—Πέθανε, λοιπόν, ο Σάν ή με λησμονήσε;

—'Αλλά ο Σάν ούτε είχε πεθάνει, ούτε είχε λησμονήσει την αγαπημένη του. Την σκεφτότανε μέρα-νύχτα, και τέλος ένα βράδυ της έστειλε μήνυμα.

Η Λισή κάθε βράδυ, όπως είπαμε, καθότανε στο μπαλκόνι της. Μια φεγγαρόλουστη βραδιά, λοιπόν, καθώς ο μανδάρινος έτοιμάσε τα προκία της κόρης του και τα πανιά της γιορτής του γάμου και, καθώς άκουσα να λένε, ο Ταγιν πήγε στην άκρη του κόσμου κι' άγόρασε τα πιο πολύτιμα κοσμήματα, που όμοια τους δεν είδε κανείς από μας.

Ο Σάν εύχαρίστησε τότε τον περιβολάρη κι' έφυγε πολύ σκεπτικός.

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

τότε ή χαρά μας θα χαθή για πάντα. Πρέπει, λοιπόν, πριν να μας δοη το κακό να κάνης ότι μπορείς για να με άνταμώνης.

Κι' έβαλε το χαρτί πούγραψε μέσα στην βαρκούλα και την έσπρωξε προς την άντικρυνη την όχθη.

Η βαρκούλα άρχισε να χάνεται μέσα στο σκοτάδι κι' η Λισή, καθώς την παρακολουθούσε, ψιθύριζε:

—Θάρρη τάχα ο Σάν να μ' άνταμώνη πριν με παντρεύουν με τον Ταγιν;

Ο Σάν από την άλλη όχθη του ποταμού περίμενε με αγωνία το γύρισμα της βαρκούλας του. Κι' όταν την έπιασε και διάβασε το γράμμα της αγαπημένης του, φώναξε ένα γνωστό του περιβολάρη:

—Ξέρεις πότε θάρρη ο Ταγιν;

Την άλλη βδομάδα, γυιέ μου. Είπε αδύνατο ν' άργήσει περισσότερο, άλλ' ούτε και νάρρη πιο μπροστά. Τό ξέρω αυτό, γιατί ο μανδάρινος έτοιμάσε τα προκία της κόρης του και τα πανιά της γιορτής του γάμου και, καθώς άκουσα να λένε, ο Ταγιν πήγε στην άκρη του κόσμου κι' άγόρασε τα πιο πολύτιμα κοσμήματα, που όμοια τους δεν είδε κανείς από μας.

Ο Σάν εύχαρίστησε τότε τον περιβολάρη κι' έφυγε πολύ σκεπτικός.

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

σωπο ή Λισή, άφησε να της ξεφύγη μια φωνή χαρούμενη. Είχε άναγνωρίσει τον αγαπημένο της Σάν, ο οποίος είχε μεταμορφωθεί σε γρήα για να μ' άνταμώνη πριν με παντρεύουν με τον Ταγιν;

Ο Σάν από την άλλη όχθη του ποταμού περίμενε με αγωνία το γύρισμα της βαρκούλας του. Κι' όταν την έπιασε και διάβασε το γράμμα της αγαπημένης του, φώναξε ένα γνωστό του περιβολάρη:

—Ξέρεις πότε θάρρη ο Ταγιν;

Την άλλη βδομάδα, γυιέ μου. Είπε αδύνατο ν' άργήσει περισσότερο, άλλ' ούτε και νάρρη πιο μπροστά. Τό ξέρω αυτό, γιατί ο μανδάρινος έτοιμάσε τα προκία της κόρης του και τα πανιά της γιορτής του γάμου και, καθώς άκουσα να λένε, ο Ταγιν πήγε στην άκρη του κόσμου κι' άγόρασε τα πιο πολύτιμα κοσμήματα, που όμοια τους δεν είδε κανείς από μας.

Ο Σάν εύχαρίστησε τότε τον περιβολάρη κι' έφυγε πολύ σκεπτικός.

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

...Τον Ταγιν αυτόν η Λισή δεν τον είχε δη ποτέ, αλλά ο πατέρας της της είπε μια βραδιά, ότι είχε αποφασίσει να την παντρεύει...

—'Α, όχι! άρχισε να διαμαρτύρεται, κλαίοντας η Λισή. 'Αγαπάω τον Σάν και δεν μπο...

του, που θα τον βοηθούσε να γυρίσει στο σπίτι του, όταν εξαφνα κάποια χτυπήματα ακούστηκαν στο παράθυρο.

—Μπα! είπε ο Μπριντάιγ, στοιχηματίζω... πώς θα είναι η γυναίκα μου... Έρχεται να με πάρει, γιατί άργησα...

Κι άνοιξε το παράθυρο... Τότε βγάλαμε κι' οι τρεις μια κραυγή φρίκης και τραβήχτηκε πίσω περίτρομο...

Έκει, μπροστά στο παράθυρο, αντικρύσαμε τη βρυκολακισμένη μαρκησία... "Αν απλώνανε το χέρι μας, θα τη άγγιζαμε!..

"Α! Δεν είχαμε γελαστή!.. Ήταν η μαρκησία ντε Κουλτραί, λευκή σαν το χιόνι που έπεφτε συνεχώς απ' το πρωί. Ήξελλο, αναγνωρίσαμε τη φωνή της.

—Αλήθεια! ρώτησε ο Ζάκ, ο οποίος είχε παραχθή ελαφρώς. Η μαρκησία μίλησε:

—Με ρωτάτε αν μίλησε!.. Τά λόγια της αντηχούν ακόμα στ' αυτιά μας... Νά τί είπε:

«Είμ' εγώ, μπάρμπα-Ασάρ!.. Κάνει κρύο άποψε και φοβάμαι, όλονόμναχη, στους δρόμους!.. Θέλετε να με συνοδεύσετε στον τάφο μου!..

«Α! δεν σας λέω καμιά υπερβολή, κύριε... Δεν μπορούσαμε ν' αρθρώσουμε λέξη... Δεν μπορούσαμε να σωλίσουμε... Είχαμε μεταβληθεί σε αγάλματα...

«Εξαφνα, η μαρκησία έβγαλε μια διαπεραστική κραυγή σαν νυχτοπούλι και το έβαλε στα πόδια... Είδαμε το φάντασμα της να εξαφανίζεται στη γωνιά του δρόμου, ακολούθούμενο από ένα άλλο φάντασμα... Φρίκη!..

Εγώ είχα σωριασθή στο πάτωμα άσάλευτος... Ο Μπριντάιγ είχε πέσει γονατιστός και προσευχόταν σαν κάλογρη που αντίκρυσε την κόλαση... Μονάχα, ο Βερντέιγ είχε τη δύναμη να ξανακλείσει το παράθυρο...

Εκείνη τη νύχτα, κοιμήθηκαν κι' οι δυο στο πανδοχείο και μόνο την επόμενη το πρωί, ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Μά είμαστε κι' οι τρεις τόσο άρρωστοι, ώστε αναγκαστήκαμε να φωνάξουμε το γιατρό.

Μά κι' αυτός, σαν να το έκανε απήντη, άπουσίαζε απ' το σπίτι του... Ναι, φαίνεται πως είχε πάει να δη έναν πελάτη του στη Συζόν... Μόλις το βράδυ ξαναγύρισε... Μάς βρήκε σε κακά χάλια... "Όταν του διηγηθήκαμε τί είχε συμβεί, μάς είπε: «Καταλαβαίνω!.. Ταράχτηκε το ήθικό σας». Ναι, κύριε... Ο δόκτωρ Μοριό δεν είναι ο πρώτος τυγχάν... Είμ' ένας άνθρωπος που ξέρει πολύ καλά τη δουλειά του...

—Όστε, είπε ο Ζάκ, διάταξε και στους τρεις σας την ίδια διαίτα:

—Ακριβώς!.. Τά φαγητά και των τριών μας έτοιμάζον-

ται εδώ... "Αν περνούσατε απ' την κουζίνα, θα βλέπατε τα ψηγάκια που η υπηρέτρια τα πηγαίνει στο Μπριντάιγ και στο Βερντέιγ... Μά εγώ ασφαλώς είμ' ο πιο άρρωστος απ' τους τρεις και γι' αυτό κάνω τη μεγαλύτερη διαίτα... "Αχ, κύριε, γιατί να με κάνετε να ξαναμιλήσω για δ' αυτά!.. Νοιώθω πως η άρρώστια μου με ξαναπάσσε...

Ο μπάρμπα-Ασάρ δεν χαμογελούσε πια... Ούτε ο Ζάκ άλλωστε... "Αρνιήθηκε για τελευταία φορά να τιμήσει το γεύμα του καλού ξενοδόχου, τον άποχαρήτησε και, βγαίνοντας έξω, ανέβηκε στο αυτοκίνητό του.

Σταμάτησε μπρος στην κατοικία του δόκτωρ Μοριό, όπου η υπηρέτρια του ανήγειρε πως «ο κύριος άπουσίαζε και πως δεν θα γύριζε πριν νυχτώσει...» Κατόπιν, διευ-

Τότε θγάλαμε κι' οι τρεις μια κραυγή φρίκης και τραβήχτηκε προς τα πίσω...

θύνηκε στο γκαράζ του Βερντέιγ που ήταν στο σταυροδρόμι, κοντά στη γέφυρα κι' άφου άπύθυνε διάφορες έρωτήσεις στον υπάλληλό του, έμαθε ότι την προηγούμενη Τρίτη το αυτοκίνητο του Γαβριήλ είχε σταθί εκεί, κι' είχε προμηθευθεί βενζίνα για να τραβήξει κατόπιν προς το δρόμο του Σωμύρ. "Αντί όμως κι' ο Ζάκ να τραβήξει προς το δρόμο του Σωμύρ, πήρε τον αντίθετο δρόμο, δηλαδή αυτόν που οδηγούσε προς τη Συζόν.

Όστόσο, το ίδιο βράδυ, στις δέκα ή ώρα, ο Ζάκ ξαναπερνούσε από το ίδιο μέρος, κατευθυνόμενος προς το Σωμύρ.

Την άλλη μέρα το πρωί στη Συζόν, μάθαινε ότι οι δυο ταξειδιώτες που άναζητούσε εί-

χαν καταλύσει, την προηγούμενη Τετάρτη, κατά τις δυο ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, στο ίδιο ξενοδοχείο που κατέλυσε κι' αυτός, ότι είχαν ζητήσει δυο δωμάτια, όταν είχαν η-καθή την αγωγή, αφήνοντας το μικρό τους αυτοκίνητο στο γκαράζ του ξενοδοχείου κι' ότι είχαν παραγγείλει να τους πάνε τις άποσκευές τους στο σταθμό... Ο Ζάκ μπόρεσε α-λιστα να δη το περίφημο αυτό αυτοκίνητο και να βεβαιωθεί ότι άκολουθούσε καλά τ-χνη.

Στο σταθμό πάλι, έμαθε ότι οι δυο ταξειδιώτες είχαν βγά-λει εισιτήρια για τη Νίκαια. Ο Ζάκ πήρε τότε κι' εκείνος το τραίνο για τη Νίκαια, άφου άφισε το αυτοκίνητό του στο αυτοκίνητο του ίδιου ξενοδοχείου.

Δεν τολμούσε να τηλεγραφήσει στον πατέρα της Χριστίνας και να τον πληροφορήσει

έθελπε σε όλες τις στήλες των φύλλων που άγόρασε, του χτύπησε στα μάτια. Η ματωμένη κούκλα...

Έμαθε έτσι τον ξετρελλαμό του πατέρα της Χριστίνας, τις άνακρινούσεις του κατηχητού Τσιούλιερ και την άπερηγρη-πη συγκίνησή του Παρισίου!.. "Όταν έφτασε στη Μασσαλία κι' άγόρασε τα έγχρωμα φύλλα, είδε τις πρώτες λεπτομέ-ρειες για το «τροκάρ» που είχε βρεθή στο σπίτι του Κορμπιέρ και για την έπιδημία των «τσιμπημένων» στο Πα-ρίσι.

Ο Ζάκ κατάλαβε άμέσως ότι έπρόκειτο περί όμαδικής ύποβολής, δικαιολογημένης άλλωστε λόγω του έρεθισμού των πτωμάτων. "Όστόσο, η παρατήρησης — την οποία έκαναν τώρα — ότι ύπήρχαν τσιμπήματα στα πτώματα του μπάρμπα-Βιολέτ και των τελευταίων θυμάτων του Κορμπιέρ, τον έκαναν να σκεφθή πολύ... "Ήξερε αυτός πως είχε βρεθή το τροκάρ στο Κορμπιέρ, πως το είχε χάσει η Χριστίνα και ότι η κούκλα — όπως κι' ο Βενέδικτος Μασσόν άλλωστε — δεν το είχαν χρη-σιμοποιήσει καθόλου...

Όστε!.. "Όστε ύπήρχαν κι' άλλα πι-στόλια με τροκάρ!..

Έτσι όμως ο Ζάκ έμπαινε τώρα σε μια τάξη ίδεών, σύμφωνα με τις όποιες ο μαρκήσιος ντε Κουλτραί, για τον ό-ποιο δεν είχε μάθει τίποτε με-τά την κηδεία της μαρκησίας, ήταν έξαιρετικά άνακατεμένο σ' όλη αυτή την ιστορία... "Επίσης απ' τις ιδέες του αυ-τές, η άθωότης του Βενέδικτου Μασσόν — και κατά συνέπεια της κούκλας — παρουσιαζόταν τόσο καταφανής, ώστε ο Ζάκ άναρωτήθηκε αν δεν έπρεπε να πάρη άμέσως το τραίνο για το Παρίσι. Μά η σκέψις να συναντήσει όσο το δυνατόν γρη-γορώτερα την κούκλα, πρό πάντων τη Χριστίνα, της όποι-ας ή τόσο παράδοξη στάσις τον άναστατώνε, τον έκανε να συνεχίση το ταξείδι του ως τη Νίκαια.

Στη Νίκαια, έχασε κάθε ί-χνος.

Έκανε το γύρο των ξενοδο-χείων, μά στάθηκε άδύνατον να εξακριβώσει που είχαν καταλύσει ο Γαβριήλ κι' η Χρι-στίνα.

Το ίδιο βράδυ, καθώς στεκό-ταν συντετριμμένος μπροστά στο τραπέζι του σαλονιού του ξενοδοχείου του, κυττάζοντας τα έβδομαδιαία φύλλα, στα ό-ποια ήταν γραμμένα τα όνό-ματα των ταξειδιωτών που έ-φτασαν προσφάτως στην πόλη και τα ξενοδοχεία στα όποια κατέλυσαν, έβγαλε εξαφνα μια ύπόκωφη κραυγή.

Μεταξύ των όνομάτων των πελατών του ξενοδοχείου των "Υπερήφανων Κορυφών, στο Πέ-υρα-Κάθα, είχε διαβάσει τα ό-νόματα: «Ι. ος και Η. ντε Μπενιεβίλ». Ντε Μπενιε-βίλ ήταν το οικογενειακό όνο-

μα της μητέρας του Ζάκ κι' ο ίδιος ο Ζάκ ύπογραφόταν συ-χνά: Κοτανέν ντε Μπενιεβίλ...

Αυτό το όνομα το είχε δια-λέξει ασφαλώς η Χριστίνα, για να δώσει στο Ζάκ στην τ-χη μι ά ένδειξη για να την άνακα-λύψη, χωρίς ο Γαβριήλ να ύ-ποψιασθή τίποτε.

"Αρα η Χριστίνα τον σκεφτότανε πάντοτε...

XV

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

"Από τη στιγμή εκείνη η συμπεριφορά της Χριστίνας το φάνηκε έντελως φυσική.

Η φτωχή νέα είχε καταλά-βει με μεγάλες της θυσίες που τις φανέρωναν τα πρώτα ίχνη της τρομερής της περιπέτειας, ότι κάθε αντίστασις της στην τρομερή θέλγη του αυτομάτου δεν μπορούσε, παρά να κατα-λήξη σε μια τρομερή κατα-στροφή.

Και γι' αυτό άκολουθούσε τώρα έκουσίως κατά τα φαι-νόμενα το Γαβριήλ, μολονότι εκείνη πίστευε ότι μέσα στο κεφάλι του έκλεινε το μυαλό ενός δολοφόνου!..

Φτωχή, λατρεμένη Χριστί-να!.. Με μια τέτοια πεποίθη-σι, πόσο ήρωισμό έπρεπε ν' άναπτύσσει για να ζή πλάι σ' ένα τόσο τρομερό σύντροφο χαμογελώντας!.. κάνον-τας όλες τις θελήσεις... άκο-λουθώντας τον παντού...

"Ω! ο Ζάκ θα την έσωνε τώ-ρα!.. Θα την άπήλλασε από τον τύραννό της... Καταρί-ταν για μια φορά ακόμα τη μεγαλοφύα του, που είχε έ-φεύρει το ζωντανό αυτόματο, το όποιο έκανε τώρα τη Χρι-στίνα να μαρτυρά!.. Αυτό το θαύμα... το έργο του... το παι-δί του... δεν θα δίσταζε πια να το καταστρέψη, να το έκ-μηδενίσω...

Δεν ύπήρχε, παρά ένα πρά-γμα άληθινό στον κόσμο: να σφίξη τη Χριστίνα στην άγκα-λιά του... Τά ύπόλοιπα δεν τον ένδιέφεραν... δεν ύπήρ-χαν γι' αυτόν...

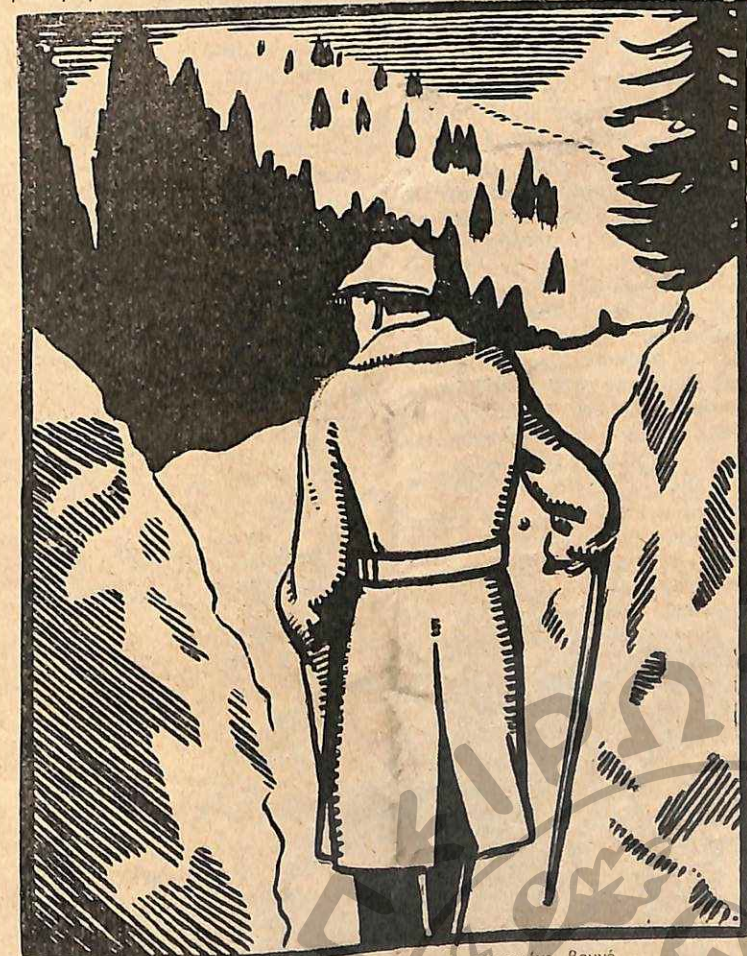
Αυτά σκεφτόταν ο Ζάκ, ενώ το αυτοκίνητο τον οδηγούσε στην κοιλάδα του Παυγιόν, στο ξενοδοχείο των "Υπερήφα-νων Κορυφών...

Μισή ώρα πρίν φτάσει στο Πέυρα-Κάθα, σε ύψος χιλίων έκατο μέτρων, το αυτοκίνητο άναγκάστηκε να σταματήσει, γιατί τα άφθονα χιόνια έφρα-ζαν το δρόμο... Μόνο με έλκυ-θρο θα μπορούσε να προχωρή-ση κανείς...

Για να τους παρηγορήσει, ο σωφέρ πληροφορήσε τους τα-ξειδιώτες ότι αυτό το πράγμα δεν ήταν καθόλου έξαιρετικό, ότι οι κάτοικοι της Πέυρα-Κάθα, σχεδόν όλους τους χει-μώνες, άπομονώνονταν από τον ύπόλοιπο κόσμο επί άρκε-τές βδομάδες. Γι' αυτό, οι ξε-νοδόχοι φρόντιζαν να έφοδια-ζονται με κονσέρβες κι' έτσι ή πελατεία τους δεν πέθαινε απ' την πείνα...

Τά βουνά ήσαν πια σχεδόν άπροσπέλαστα απ' το χιόνι. "Όστόσο, ο Ζάκ δεν δίστασε... Με το μπαστούνι του μόνο άρ-χισε να σκαρφαλώνη στο πα-γωμένο βουνό κι' έπειτα από τρεις ώρες σε κακά χάλια, ά-ποκατωμένος και πεθαμένος απ' την πείνα, έφτασε στο ξε-νοδοχείο των "Υπερήφανων Κο-ρυφών, όπου, καθώς διάδασε, είχαν καταλύσει ο κ. και η κ. Μπενιεβίλ.

Αυτό το ξενοδοχείο το κρα-τούσαν τρεις άδελφές: η δίδες "Ελίζ, Φλορίζ και Ντενίζ. "Ε-τρεξαν άμέσως κι' η τρεις κον-τά στο νεοφερμένο ταξειδιώτη, ο όποιος είχε καθίσει μπρο-στά στο τζάκι για να στεγνώ-ση τα μουσκεμένα ρούχα του. Ο Ζάκ τότε έσπευσε να ρωτήσει:

Ο Ζάκ άρχισε να σκαρφαλώνη στο παγωμένο βουνό...

—Ο κ. και η κ. Μπενιεβίλ μένουν ακόμα εδώ;

Η τρεις άδελφές του άπάν-τησαν άμέσως ότι ο κ. και η κ. Μπενιεβίλ είχαν μείνει είμαι στενός συγγενής. Κα-τέφοναν εδώ, μακριά από ξενοδοχείο των "Υπερήφανων Κορυφών... Μά, βλέποντας τη θλίψη που ζωγραφίστηκε άμέ-σως στο πρόσωπο του ξένου, έσπευσαν να τον πληρο-τών, έσπευσαν να τον πληρο-φορήσουν ότι τά δυο αυτά πρόσωπα δεν είχαν φύγει από τά μέρη εκείνα... "Απ' ένα τι-ας, είχαν νοικιάσει στην άρχή του δάσους της Μαυρίζ, στο δρόμο του Τουρίνι, μια μικρή άπόμνη έπαυλη, όπου ζούσαν άρκετά άποτραβηγμένα.

Πρέπει να είναι νεόπαν-τροι! έπρόσθεσε η δίδς Ντενίζ μ' ένα χαμόγελο. Αυτό μαντεύ-εται άμέσως... Ήσαν πολύ τρυ-

φεροί ο ένας προς τον άλλο... Δεν χωρίζονταν ποτέ... Περ-νούσαν πιασμένοι από το χέρι, ψηθιρίζοντας διάφορα πράγμα-τα στο αυτί!.. Ήταν γοητευ-τικό να τους βλέπη κανείς... "Εξ άλλου, ήσαν έξαιρετικά όραιοι κι' οι δυο τους... Προ-καλούσαν το θαυμασμό όλου του κόσμου εδώ, αν και ζού-σαν κάπως σαν άγριοι... Θέλω να πώ ότι δεν είχαν σχέσεις με κανένα κι' έκαναν πολύ κα-λά... Ήταν μια εύχαριστησις να τους βλέπη κανείς καθισμέ-νους τον ένα πλάι στον άλλο κάτω από ένα έλατο, και να παρακολουθούν τους άλλους που παγοδρομούσαν... "Επειτα έφυγαν όπως είχαν έρθει... Εί-νε όραιοι πράγμα ο έρωας!..

—Δεσποινίς, είπε με φωνή πινυμένη ο Ζάκ, ο όποιος ύπέ-ρωτα:

—"Οχι!.. Μην τους άνησυχείτε! είπε άπότομα ο Ζάκ, ο όποιος είχε γίνει κατά-χλωμος...

—Ω, κύριε!.. Φαίνεστε άρ-ρωστος! φώναξε η δίδς Ντενίζ.

Ο Ζάκ είχε πέσει στην κα-ρέκλα του.

—Δεν είναι τίποτε! άπάντησε. "Η κούρασιν...

Και άρχισε να ρουφά άρ-γά τη σούπα του... Συγχρόνως ένα χαμόγελο άπέραντης πι-κρίας ζωγραφιζόταν στα χείλη του.

«"Αν έλεγα στη δίδα Ντενίζ —σκεφτόταν — ότι η Χριστίνα κρατάει πάντα απ' το μπράτσο το Γαβριήλ, από φόβο μήπως τον δη εξαφνα να πέφτη κάτω, θά της έκοβα τον ένθουσια-σμό... "Ο όραιοις Γα-βριήλ δεν έμαθε ακό-μα να σηκώνεται μό-νος του...»

Πολύ, πολύ περίεργο πρά-γμα ο έρωας... Ο Ζάκ χαί-ρόταν τώρα, γιατί το ύπέ-ροχο δημιούργημα της μεγα-λοφύας του είχε και μερικές άτέλειες και το είρωνευόταν μόνο και μόνο, γιατί η Χριστί-να του χαμογελούσε...

"Αλλοίμονο!.. "Αλλοίμονο!.. Η Χριστίνα κρατούσε απ' το μπράτσο το Γαβριήλ για να μη πέση κάτω, μά αυτό δεν την έμπόδιζε να τον κρατάει με όλη της την τρυφερότητα...

Κι' ο Ζάκ το ήξερε τόσο κα-λά αυτό, ώστε, έπειτ' από λί-γες στιγμές, πήρε χωρίς καμ-ιά άνακούφιση το δρόμο, στην άκρη του όποιου βρισκόταν το περίπτερο, όπου κατοικούσαν ο Γαβριήλ κι' η Χριστίνα...

"Όταν έφτασε εκεί, στάθηκε έαφνικά, άκούοντας τη φωνή της Χριστίνας...

Η νέα γυναίκα μιλούσε στο Γαβριήλ!..

Ο Ζάκ δεν έθελπε ακόμα ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο... "Επρεπε να κάθονται κι' οι δυο πίσω από κάποιο παράθυ-ρο, απ' όπου άντίκρυζαν το πανόραμα των "Αλπεων στις σπινές άταύγειες του ήλιου βασίλειματος... Σε λίγο, κα-θώς το σκοτάδι είχε άρχισει ν' άπλώνεται πια και η σε-λήνη πρόβαλε πίσω απ' τά βουνά, η Χριστίνα φώναξε:

—Πόσο είναι όραιο! Πόσο είναι όραιο!.. Ναι, έχεις δίκιο, λατρεύει μου, όλα είναι όραιοι τώρα!..

—Όραιο!.. Αυτό λέγαμε κι' έμεις! φώναξαν συγχρόνως η δίδες "Ελίζ και Φλορίζ. Ναι,

(Άκολουθεί)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΠΛΗΓΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Η τραγωδία των «Εραστών της Βενετίας». Η απελπισία του Μυσσέ μετά την προδοσία της Σάνδη. Τι γράφει ο ίδιος στις σημειώσεις του. Η μυστηριώδης άγνωστη του σκοτεινός δρόμος. Νέα βάσανα του ποιητού. Μία ερωτική ετυχία τριών έδωμάτων. Πώς έγραψε έν' άριστο έργο της παγκοσμίου φιλολογίας, κλπ. κλπ.

ΧΟΥΜΕ γράφει πολλές φορές ως τώρα για την πολυτάραχη ζωή του μεγάλου ποιητού Αλφρέδου ντε Μυσσέ και, ιδίως, για τη θιβελλώδη ιστορία του αίσθηματι του δεσμού του με την περίφημη μυθιστοριογράφου Γεωργία Σάνδη. Σήμερα θα σας εξιστορήσουμε μία έντελως άγνωστη ερωτική περιπέτεια του Μυσσέ. Τις λεπτομέρειες που θα σας αναφέρουμε, τις παίρνουμε από μία καινούρια βιογραφία του ποιητού, που έξεδόθη τελευταία στο Παρίσι. Κι' επειδή ο συγγραφέας δεν αναφέρει τ' όνομα της γυναίκας που έζησε μαζί με τον Μυσσέ το σύντομο αυτό ερωτικό μυθιστόρημα — οι απόγονοι της κατέχουν σήμερα άνω-κάτω τις θέσεις στο στρατιωτικό και διπλωματικό κόσμο της Γαλλίας και έσως να τοις κακοφαίνονται ή ανάμειξη του οικογενειακού των δυνάμεως σε μία υπόθεση λίγο... αξιοκατάκριτη — θα της δώσουμε κι' εμείς την υποβλητική ονομασία: «Αγνοστή».

Πριν όμως προχωρήσουμε στην αφήγησή μας, είνε ανάγκη να σας πούμε με δυο λόγια, για να κατανοήσετε καλύτερα αυτήν την ιστορία, σε ποιά ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν ο ποιητής όταν γνωρίστηκε με την «Αγνοστή».

Τον Δεκέμβριο του 1833, ο Μυσσέ έφυγε μαζί με την Γεωργία Σάνδη για την Βενετία, στην οποία έφτασαν στις 19 Ιανουαρίου 1834, ύστερα από ένα γοητευτικό ταξίδι. Μα η ετυχία των «Εραστών της Βενετίας» δεν βάσταξε πολλόν καιρό. Βίαια και απότομοι και οι δύο, κι' αίσθηματά παρόμοια, έβρισκαν πικρή ήδονή βασιλεύοντας ο ένας τον άλλον. Μετά την πρώτη σοβαρή διάσταση μεταξύ τους, ο ποιητής, έπεσε βαρύν άρρωστος. Η Σάνδη τον περιποιήθηκε τότε σαν φιλόστοργη αδελφή. Μα ένα βράδυ, στο φως του λυχναριού, ενώ ο Μυσσέ έτρεμε από τον πυρετό στο κρεβάτι του, είδε, σε μία γωνιά, τη Γεωργία... στην άγκυρά του Παγκέλο, του γιατρού που τον περιποιότανε... Η ερωτική ευδαιμονία του ποιητού διαλύθηκε άμέσως...

— Αφού αγαπίσαστε, είπε στο ξενάγιο, εγώ είμαι πια περιττός εδώ... Σας εύχομαι να ζήσετε ευτυχισμένοι μαζί...

Και, αφήνοντας την Σάνδη, έφυγε από την Βενετία, άρρωστος ακόμα και εξαντλημένος από τον πυρετό, και γύρισε στο Παρίσι, στις 10 Απριλίου 1834. Πέντε χρόνια αργότερα, περιγράφοντας την ψυχολογική του κατάσταση εκείνης της εποχής, σημειώνει με-

ταξύ άλλων και τ' ακόλουθα:

«Στην αρχή νόμιμα πως δεν θα δοκίμαζα ούτε πόνο, ούτε και λύπη, επειδή άφησα τη Γεωργία στην άγκυρά ενός άλλου. Έφυγα από τη Βενετία περήφανος και θαρραλέος. Μα όταν ξαναβρέθηκα στο Παρίσι, ένοιωσα να με περιτριγυρίζη μι' απέραντη έρημιά. Κι' αισθανθήκα στην καρδιά μου ένα απροσδόκητο, ένα ανυπόφορο πόνο. Μου φαινόταν πως όλοι οι στοχασμοί μου έπεφταν σαν κίτρινα φύλλα φθινοπώρου, ενώ στην ψυχή μου φούντωνε σιγά-σιγά ένα άγνωστο αίσθημα, ένα αίσθημα τρυφερό και θλιμμένο συγχρόνως. Κι' όταν βεβαιώθηκα ότι δεν θα μπορούσα να παλαίψω με την απελπισία μου, άφησα την οδύνη να με κυριεύση ολόκληρο. Έξαφανίστηκε από τον κόσμο, κλειδώθηκα στο δωμάτιό μου και πέρασα τέσσερες μήνες κλαίγοντας ακατάπαυστα, χωρίς να βλέπω κανένα φιλικό μου πρόσωπο, παίζοντας μόνος μου σκάκι κάθε βράδυ, για να περνούν με κάποια απασχόληση οι μονότονες και άχαρες ώρες της ζωής μου...»

Όστόσο, ο ποιητής δεν άφησε να λησταιρήσει και πάλι τη ζωή. Και, πέφτοντας απότομα από το ένα άκρο στο άλλο, ύστερ' από την άσκητική απομόνισή του, άρχισε να διασκεδάζει, να ξενιτίζεται και να

πίνει σαν τρελλός, ζητώντας να λησμονήσει μέσ' στα όργια την μορφή της άπιστης Γεωργίας, που τον κυνηγούσε παντού — γλυκός έφύλακτος...

Σ' αυτή, λοιπόν, την κατάσταση βρισκόταν ο ποιητής όταν ένα βράδυ, την όνομα του 1835, επιστρέφοντας σπίτι του, συναντήθηκε σ' ένα σκοτεινό δρόμο με μία κυρία, που φαινότανε σαν να ήξερε ότι ο Μυσσέ θα περνούσε από εκεί και θα τον περίμενε από πολλή ώρα... Και όταν ο ποιητής την πλησίασε, σκανδαλισμένος από την παράξενη στάση της, ή «Αγνοστή» — αυτή ήταν η κυρία, — του είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

— Είστε ο πιο αγαπημένος μου ποιητής!... Όλα τα τραγούδια σας μιλούν στην καρδιά μου... Η μεγαλύτερη επιθυμία της ζωής μου ήταν να σας γνωρίσω... Και τώρα που σας είδα από κοντά, είμαι εξαιρετικά ευτυχισμένη... Θα ήθελα, όμως, να γνωρίζομαι καλύτερα μαζί σας... Πέραστε αύριο το απόγευμα από το σπίτι μου... Αύριο, ξέρετε, δέχομαι... Σας παρακαλώ μονάχα να φανίτε προσεκτικός για να μην αντιληφθώ τίποτε ο άνδρας μου...

Και ή «Αγνοστή, αφού έδωσε στον κατάπληκτο Μυσσέ τ' όνομα και την διεύθυνσή της, χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Ο ποιητής αναγκάστηκε να αναγνωρίσει πως η κυρία εκείνη ή-

ταν πολύ όμοια, αδιάφορο αν δεν ένοιωσε γι' αυτήν στην καρδιά του την παραμυθη συγκίνηση. Η ανάνηψις της Σάνδης του απασχολούσε ακόμα όλες τις σκέψεις του. Όστόσο, αποφάσισε, από ευγένεια, να πιά την έπομένη στο σπίτι της θανιστορίας του.

Φαντασθήτε τώρα σε τί δύσκολη θέσι βρέθηκε την άλλη μέρα ο Μυσσέ, όταν ξανάδε την «Αγνοστή» στο σπίτι της ψυχρή και επιφυλακτική απέναντί του, αν και βρισκότουσαν σε μι' απόμερη γωνία του σαλονιού, όταν την άκουσε να του λέη με άγέρωχο ύφος:

— Βλέπω, κύριέ μου, ότι παρεξηγήσατε την στάσι μου... Άπορρώ πως σας πέρασε από τον νου ή ιδέα ότι ζήτησα να σας κατακτήσω... Τό ξέρω πως δεν μ' αγαπάτε... Πρέπει τώρα να πληροποιηθώ και σεις, πως ούτε εγώ δεν σας αγαπώ!...

Τό αποτέλεσμα αυτής της δηλώσεως ήταν να... λησμονήσει ο ποιητής την Σάνδη και να ερωτευθώ με τ' ασοστά του την παράξενη «Αγνοστή! Άν' εκείνη την ημέρα, άρχισε να την παρακολουθώ παντού και να την πλησιάζω συχνά στο σπίτι της, χωρίς όμως να τολμά να της εξομολογήθω την αγάπη του. Πώς θα μπορούσε να κάνει ερωτική εξομολόγησι σε μι' ανύπανκτη που του είχε πη δαμά-κορτά ότι δεν θα τον αγαπούσε;... Πριν κλείσει στην καρδιά του ή πληγή που του είχε άνοιξει ή Γεωργία Σάνδη, μι' άλλη γυναίκα σκόλαζε τώρα με τ' ακριβήματα δάχτυλά της και μάστιγες περισσότερες τη λαβωμάτιά του ποιητού!

Ένα βράδυ, ο Μυσσέ σκέφτηκε να έκφραση «έμμεσως» στην «Αγνοστή, τα ερωτικά του αίσθηματά. Κι' έγραψε το περίφημο ποίημά του με τον τίτλο «Στροφές στη Νινό». Τό τραγούδι αυτό απευθυνόταν στην «Αγνοστή και ήταν γραμμένο με τρόπο που δεν έπρεπε να της άφήση την παραμυθη αμφιβολία για την ταραχή του ποιητού. Και την έπομένη, ο Μυσσέ βρήκε την ευκαιρία, στο σαλόνι της «Αγνοστής να διαβάσει αυτό το ποίημα — να κάνει δηλαδή την ερωτική εξομολόγησί του προς την οικοδόσπινα μπροστά στον ανύπαντο σύζυγό της!... Μα ή ώρα κυρία δεν έδειξε την παραμυθη συγκίνηση, αν κι' είχε καταλάβει, από τ' έκφραστικά βλέμματα με τ' όποια ο Μυσσέ συνόδευε την απαγγελία του, για ποιά γράφτηκε τό τραγούδι...

Ο Μυσσέ έφυγε από το σπίτι της «Αγνοστής» τομερὰ θυμωμένος με την αναληγία του ηνδάλματός του — και αποφασισμένος να τιμωρήσει σκληρά την ώραία αναταδεχτή... «Όστερ' από λίγες μέρες, τή συνάντησε τυχαίως κάτω από μι' ερμηκή δενδροστοχία του πάρκου του Λουξεμβούργου. Την πλησίασε

και άρχισε να συνομιλῇ μαζί της θέματα άσχετα με τις σκέψεις που τον απασχολούσαν. Πέρασε έτσι μισή, μι' ώρα... Η «Αγνοστή άρχισε να δείχνει σημεία ταραχής και νευρικότητας. Και, ξαφνικά, άρταξε τ' άχρια του ποιητού, πλησίασε τό πρόσωπό της κοντά στο δικό του και του είπε με λαχανιασμένη φωνή:

— Γιατί δεν μου μιλάτε για τό προχθεσινό σας τραγούδι; Γιατί δεν μου έπαναλαμβάνετε τούς ερωτικούς τόνους στίχους τού είμαστε μόνον!... Ό! κατ'άλλα ότι τό ποίημα αυτό τό γράψατε για μένα...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Πώς παραδύρονται οι ηθοποιοί από τό ρόλο τους. Πώς γέλασε ο Γκάρνικ σε μι' τραγική στιγμή. Παθήματα ηθοποιών. Όπου ή έτοιμότης σώζει την κατάρτασι. Ο βασιλεύς κι' ο ύπασιπότης του. Η βασίλισσα...ξυρίζεται. Ο...συνάδελφος του Γκάρνικ, κλπ.

Ο μυθολογικός Αίσωπος, ο όποιος, ως γνωστόν, ήταν και ηθοποιός, που υπεδέτο στο θέατρο τόν ρόλο του Άτρείδης, παραφέρθηκε τόν στίχους τού τραγικού θέαμα ξέσπασε σε άκράτητα γέλια.

Ο ηθοποιός Γκωτιέ, ο όποιος έπαίξε τόν ρόλο του Ναπολέοντος, σε μι' ασηνή έστρεψε να διαβάσει λο καθώς περνούσε από μπροστά του!...

Ένας άλλος ηθοποιός της αρχαιότητας, καθώς έπαίξε σ' ένα θέατρο της Ρώμης τόν ρόλο του «Αίαντος μαινομένου» παρεφρόνησε πραγματικά και σκότωσε έναν άλλο ηθοποιό που υπεδέτο τόν ρόλο του Όδυσσέως.

Κάποτε στο Λονδίνο ο διάσημος ηθοποιός Γκάρνικ υπεδέτο τόν ρόλο του «Βασιλέως Λήρ». Την στιγμή λοιπόν που χύνοντας μαύρο δάκρυα, έπεφτε άπάνω στο πτώμα της Κορδηλίας, ο Γκάρνικ έξέσπασε άξαφνα σ' άκράτητα γέλια. Η νεκρή Κορδηλία άρραχισε τότε κι' αυτή να γελάει μαζί του και τό άκροατήριο σηκώθηκε άπάνω καταγανακτισμένο έναντίον του κι' άρχισε να τούς αποδοκιμάζει με σφριγμάτα.

Τί τάχα να είχαν πάθει οι δύο αυτοί ευσεβείς και σοβαροί ηθοποιοί; Τί νάζε συμβή; Απλούστατα: Ένας ήλιωμένος κύριος είχε πάρει μαζί του στο θέατρο και τήν ακούμπησε στο κεφάλι του σκύλου του. Ο σκύλος πάλι άκούμπησε μένον αυτόν τραγουδιστό:

«Κι' άπόψε τό βράδυ φανερώθηκες μπροστά μου. (Τί θέρερή που είνε ή άποψη ή βλυστα!) Ο άνεμος χτυπούσε με τ' άφτερά του τό παράθυρό μου. Ημουν μόνος, καθισμένος στο κρεβάτι μου, και κούταζα μι' άσπρη άγαπημένη θερμή ακόμα από ένα φλογερό φίλ... Κι' ενώ συλλογίζομουν πόσο εύκολα ξεχνά ή γυναίκα, ένοιωθα ένα κομμάτι της ζωής μου να κουρελλάζεται σιγά-σιγά...»

Αυτό στάθηκε τό τέλος της ερωτικής περιπέτειας τού Μυσσέ με την «Αγνοστή... Ίδου ή πρώτη στροφή τού νεκδοτού:

«Όταν πρωταίξανε «Οθέλλος» στο Άνδούργον, όλες ή κυρίες που παρακολούθωναν την παράστασι, λιποθυμήσανε!... Η «Αρχές τού Άνδούργου άπαρνούσαν να δώθω δεύτερα παραστάσεις κι' όλες τις σηνές τού έργου! Έτσι ή δεύτερη παράστασις τού «Οθέλλου» έγινε, αφού πηγάσαν άγρια, ή τραγικότερες του σηνές.

Ίδου κι' ένα άλλο παρόμοιο ανέκδοτο: Στο εθνικό θέατρο των Βρυξελλών, ή δυναστός Γάλλος ηθοποιός, άκούμπησε στο κεφάλι του σκύλου του. Ο σκύλος πάλι άκούμπησε μένον αυτόν τραγουδιστό:

«Κι' άπόψε τό βράδυ φανερώθηκες μπροστά μου. (Τί θέρερή που είνε ή άποψη ή βλυστα!) Ο άνεμος χτυπούσε με τ' άφτερά του τό παράθυρό μου. Ημουν μόνος, καθισμένος στο κρεβάτι μου, και κούταζα μι' άσπρη άγαπημένη θερμή ακόμα από ένα φλογερό φίλ... Κι' ενώ συλλογίζομουν πόσο εύκολα ξεχνά ή γυναίκα, ένοιωθα ένα κομμάτι της ζωής μου να κουρελλάζεται σιγά-σιγά...»

τά μπροστά του πόδια στο προσκήνιο και παρατηρούσε με τόση σοβαρότητα τόν Γκάρνικ, ώστε έλειψε, μόλις είδε αυτό τό κομικό θέαμα ξέσπασε σε άκράτητα γέλια.

Ο ηθοποιός Γκωτιέ, ο όποιος έπαίξε τόν ρόλο του Ναπολέοντος, σε μι' ασηνή έστρεψε να διαβάσει λο καθώς περνούσε από μπροστά του!...

Ένας άλλος ηθοποιός της αρχαιότητας, καθώς έπαίξε σ' ένα θέατρο της Ρώμης τόν ρόλο του «Αίαντος μαινομένου» παρεφρόνησε πραγματικά και σκότωσε έναν άλλο ηθοποιό που υπεδέτο τόν ρόλο του Όδυσσέως.

Κάποτε στο Λονδίνο ο διάσημος ηθοποιός Γκάρνικ υπεδέτο τόν ρόλο του «Βασιλέως Λήρ». Την στιγμή λοιπόν που χύνοντας μαύρο δάκρυα, έπεφτε άπάνω στο πτώμα της Κορδηλίας, ο Γκάρνικ έξέσπασε άξαφνα σ' άκράτητα γέλια. Η νεκρή Κορδηλία άρραχισε τότε κι' αυτή να γελάει μαζί του και τό άκροατήριο σηκώθηκε άπάνω καταγανακτισμένο έναντίον του κι' άρχισε να τούς αποδοκιμάζει με σφριγμάτα.

Τί τάχα να είχαν πάθει οι δύο αυτοί ευσεβείς και σοβαροί ηθοποιοί; Τί νάζε συμβή; Απλούστατα: Ένας ήλιωμένος κύριος είχε πάρει μαζί του στο θέατρο και τήν ακούμπησε στο κεφάλι του σκύλου του. Ο σκύλος πάλι άκούμπησε μένον αυτόν τραγουδιστό:

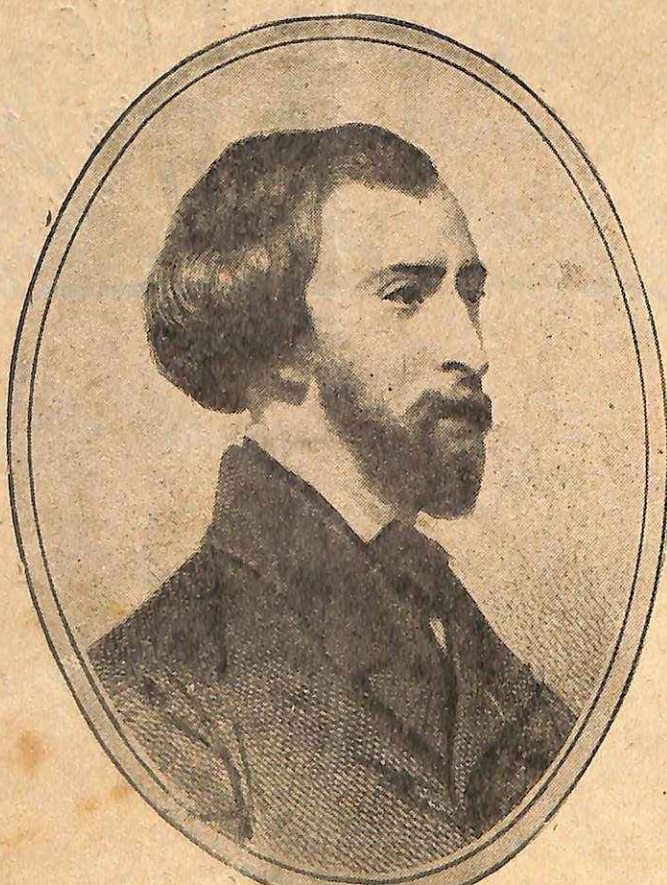
«Κι' άπόψε τό βράδυ φανερώθηκες μπροστά μου. (Τί θέρερή που είνε ή άποψη ή βλυστα!) Ο άνεμος χτυπούσε με τ' άφτερά του τό παράθυρό μου. Ημουν μόνος, καθισμένος στο κρεβάτι μου, και κούταζα μι' άσπρη άγαπημένη θερμή ακόμα από ένα φλογερό φίλ... Κι' ενώ συλλογίζομουν πόσο εύκολα ξεχνά ή γυναίκα, ένοιωθα ένα κομμάτι της ζωής μου να κουρελλάζεται σιγά-σιγά...»

Αυτό στάθηκε τό τέλος της ερωτικής περιπέτειας τού Μυσσέ με την «Αγνοστή... Ίδου ή πρώτη στροφή τού νεκδοτού:

«Όταν πρωταίξανε «Οθέλλος» στο Άνδούργον, όλες ή κυρίες που παρακολούθωναν την παράστασι, λιποθυμήσανε!... Η «Αρχές τού Άνδούργου άπαρνούσαν να δώθω δεύτερα παραστάσεις κι' όλες τις σηνές τού έργου! Έτσι ή δεύτερη παράστασις τού «Οθέλλου» έγινε, αφού πηγάσαν άγρια, ή τραγικότερες του σηνές.

Ίδου κι' ένα άλλο παρόμοιο ανέκδοτο: Στο εθνικό θέατρο των Βρυξελλών, ή δυναστός Γάλλος ηθοποιός, άκούμπησε στο κεφάλι του σκύλου του. Ο σκύλος πάλι άκούμπησε μένον αυτόν τραγουδιστό:

«Κι' άπόψε τό βράδυ φανερώθηκες μπροστά μου. (Τί θέρερή που είνε ή άποψη ή βλυστα!) Ο άνεμος χτυπούσε με τ' άφτερά του τό παράθυρό μου. Ημουν μόνος, καθισμένος στο κρεβάτι μου, και κούταζα μι' άσπρη άγαπημένη θερμή ακόμα από ένα φλογερό φίλ... Κι' ενώ συλλογίζομουν πόσο εύκολα ξεχνά ή γυναίκα, ένοιωθα ένα κομμάτι της ζωής μου να κουρελλάζεται σιγά-σιγά...»

Ο Αλφρέδος Μυσσέ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΚΥΝΗΓΙ ΚΑΤΡΩΝ ΜΕ ΤΗ ΛΟΓΧΗ

ΡΕΙΣ κυνηγοί, καθισμένοι γύρω από ένα πρόχειρο τραπέζι, έτελειωναν το πρόγευμά τους. Βρισκότανσαν καταισθήσεις ένοχες δάσους διακόσιες λευκές μαζονά από την Βοιδοθήκη.

Πριν καθίσουν, οι προγευματίστικον έπληγαν κι' επιδεώσαν τ' αλογά τους, για να δεβαιωθούν μήπως ήσαν κουρασμένα από την προγευματική ημέρα. Έξέτασαν με προσοχή και λεπτομερώς τις σέλλες, τα χαλινάρια, τα σαρουνά, τους ζωντήρες καθώς και τις λόγχες αν τα κοντάρια ήσαν γερά και ή αλυσίδες καλά άκουσιμένες. Ύστερα μη έχοντας πειρά τίποτε να κάμουν οι τρεις κυνηγοί έπεριμέναν με παρηγορική αντιστοιχία να γυρίσουν οι άνηκεντές ποδών στείλει να βρουν τα ίχνη ενός τεραστίου κάτρου που κατέστρεφε τις φρυτίδες της χώρας.

Ο βαθύς ίσκιος των πυκνόφυλλων δένδρων έμεταίριζε κάπως τη ζέση. Μά ή φλογερές αχτίδες του ήλιου περνούσαν εδώ κι' εκεί τα φυλλώματα κι' έλιο το μέρος γύρω έμοιαζε σαν ναζε πίσω πυρκαϊά.

Κάτω από τα δέντρα καθόντουσαν οι ύδαγνείς ύπνρτες των κυνηγών, όλόγυμνοι σχεδόν και τώσαν έγχριοι, σαν τα θεριά της ζούγκλας. Ήσαν όπλισμένοι με μαχαίρια και κυνηγετικές λόγχες. Ο γέρο-έλέφας που μετέφερε τις άποσκινές και τις προμήθειες των κυνηγών, άναπαύεταν στον ίσκιό μιας μπαριανιάς.

Ο πιο ήλιωμένος από τους τρεις κυνηγούς, ένας γερο-λογαγός Σωπτός, έαπλωμένος σ' ένα καθίσμα, χαμουρούταν, σφαιρογυρίζοντας τα δάχτυλά των χεριών του.

Κοντά του καθόταν ένας νέος πάνι στην άνθησι της ήλιαιας του, δυναμώμενος Γουώλτον και άκόνιζε την λόγχη του. Τέλος, ο Τζαίμς, ο πιο νέος κι' ο πιο άντιστοιμος από τους τρεις, έφώναζε δυνατά.

—Έπ' τέλους, νά τους!

Από άνηκεντές λαχανιασμένοι, γεμάτοι ιδρώτα και σκόνη, έφτασαν στο μέρος που καθόντουσαν οι κυνηγοί κι' άνήγγειλαν ότι ο κάπρος έδεσθή έπί κεφαλής όλοζήλρον άγέλης άγριοζώων πάνω σ' ένα λόφο, λίγα χιλιόμετρα μακριά από το μέρος που βρισκότουσαν.

—Δρόμο! Δρόμο! Και νά ίδουμε ποιος θα υπήξη πρώτος την λόγχη του στο σώμα του γερο-κάτρου! έφώναξαν ο Γουώλτον, πάλλοντας την λόγχη του, χαμουρών από ίσο καύλα μαιευτού της ζούγκλας του Κονζάν, μακριά δυό μέτρα, στερεά και έλαστική σαν μπαλάν, που κατέληγε σε άταυμένη αλυσίδα, σε σχήμα φύλλων δάφνης. Είχε τραπέζι ή λόγχη αυτή ως τώρα το σώμα πολλών θηρίων.

—Έμπρός! Δρόμο!

Καί σε διάστημα λιγότερο από τριών λεπτών της ώρας, τρία α-

λογα σέλλωμένα, έτοιμα, έχτυπούσαν τα πόδια τους στη γη χλιμντρίζοντας άναπόμυνα.

Οι κυνηγοί εξαβαλλέμενοι και χωρίς νά χάσουν ούτε στιγμή έβγήκαν από το δάσος άπολοδοήμενοι από τους άνηκεντές και τους έστη-ρέτες. Ούτε ένα σύννεφακι δέν έσκιωνε τη φλογερή λαμπρότητα του τροπικού ήλιου, που έξεμάτιζε τα κρανία μ' όλες τις κάσες που φορούσαν οι κυνηγοί, παραγεμισμένες με βρεγμένα πανιά. Βαθεία σιγή έβασίλευε γύρω. Η φύσις όλη φανόταν σαν να λιποθυμούσε από τη ζέση. Όλα τα ζωντανά πλάσματα ήσαν τροπομένα κάτω από τις πυκνές φυλλοσιές των δασών, εκτός από τους άνηκεντές τους τρεις κυνηγούς μιας κι' από τους γύπες, που περνασμένοι πάντα και άχόρταγοι διέγγραφαν μεγάλες κύκλους πάνω από τα κεφάλια τους, πετώντας σε δυσθεώρητο ύψος.

Ύστερα από μιας ώρας πορεία, οι κυνηγοί έφθασαν στο μέρος που τους είχαν υποδείξει οι άνηκεντές. Ήσαν έτοιμοι να έλθουν στο μέρος που τους είχαν υποδείξει οι άνηκεντές. Ήσαν έτοιμοι να έλθουν στο μέρος που τους είχαν υποδείξει οι άνηκεντές.

Ο κάπρος, όρμώντας κάτω από την κοιλιά του αλόγου, την έσχισε με τους χαυλιδόντας του...

τους είχαν υποδείξει οι άνηκεντές. Ήταν ένας δραχμόνης λόφος, που έδεσπε μες καυκάσιες, την όπια έβριαν πολλά ριζαία. Η κοιλιά αυτή ήταν φρεμένη με ζαχαροκάλαμα. Έκει έρχόντουσαν τη νύχτα τα άγριοζώονα κι' έδημιζαν τη φρυτίδα.

Ο Γουώλτον εξέτασε το μέρος με την έπισηρη ματιά του. Έδωσε τις άπαιτούμενες διατάξεις στους άνηκεντές κι' είπε στον Τζαίμς να στήν λογχογύ και τον άκολουθήσουν κάτω από μια δένδρσσιά χουμαδιών, όπου θα φύλαγαν καρότι για να έπιέσουν εναντίον του κά-πρου μόλις φανότανε.

Κουμμένοι πίσω από τα δένδρα οι κυνηγοί κατέβηκαν από τ' αλογά τους, περιμένοντας με άντιστοιχία το σύνθημα των άνηκεντών.

Έπέρασε σχεδόν μία ώρα, χωρίς ν' άκουσθ τίποτε. Άξαφνα ένας μακρινός θόρυβος άνήχησε. Ο Γουώλτον που έκάμνιζε το ταγάρω

τον άνατορίζασε μόλις άκουσε τον γνόρυμον αυτών θόρυβο και στη στιγμή θρεθήκε πάνω στ' αλογό του με την λόγχη προτεταμένη.

—Στ' αλογά! Στ' αλογά! είπε. Και νάστε έτοιμοι! Ο κάπρος μπορεί νά προβάλλη από την μια στιγμή στην άλλη!

Οι δυό άλλοι κυνηγοί έπήδησαν πάνω στ' αλογά τους κι' έάρφωσαν τα βλέμματά τους στον λόφο.

—Τόν βλέπω! Νά τος! είπε με χαμηλή φωνή ο Τζαίμς.

Και την ίδια στιγμή, έσπρουνίσε το Ίρλανδικό του αλογό και ώρμησε μπροστά.

—Γιά τ' όνομα του Θεού, Τζαίμς, ήσυχασε το αλογό σου! του έφώναξε ο Γουώλτον θυμωμένος.

Ο πελώριος άγριοζώορος έπρόβαλε τώρα στην κορυφή του λόφου, γυρνώντας κάθε τόσο πίσω το κεφάλι του για ν' άκούση τις φωνές των άνηκεντών που έπληθύναν.

Σε λίγο έφάνησαν κι' οι άνηκεν-ταί κι' ο άγριοζώορος ώρμησε φρε-

[Του Α. Ντέ Μπρεά]

λιγότερο όρημητικό.

—Έμπρός, Τζαίμς! Έμπρός! Έσθ θα υπήξη πρώτος την λόγχη σου! του έφώναξαν ο Γουώλτον.

Ο Τζαίμς έδωθε άλλη μια φορά τα σαρουνά του στα πλευρά του αλόγου του.

Ένα νέφος σκόνης έσξεπαζε τους τρεις καβαλλάρηδες. Ο Τζαίμς προηγείτο πάντα. Καμιά όγδονταρία μέτρα τον έχώριζαν από το μέρος όπου στεκόταν ή άγέλη, μ' έπικεφαλής τον κάπρο, ο οποίος σίγη ένανηρούσε.

Ο Τζαίμς έσπρουνίσε πάλι το αλογό του, κι' έκείνο, μ' ένα πήδημα έσπέρασε το αλογό του Γουώλτον.

Ο άγνώνας, πους πρώτος θα υπήξη τη λόγχη του στον άγριοζώορο έφάνηκε.

Του Γουώλτον όμως το αλογό με μάν όρημη άπογνώσεως, έφερε τον καβαλλάρη του σ' άπόστασι λόγχης από τον άγριοζώορο. Ένα μειδίαμα θωάμβου έφάνηκε στη ζείλη του ίππεως τη στιγμή που έδωσε φόρα στην λόγχη του για νά τραπήση το ζώο.

—Το τρούτησα! Όχι! Παρά τρέχα.

Τη στιγμή εκείνη ο κάπρος πέφτοντας προς τα πλάγια ώρμησε και' έσβησαν εναντίον του αλόγου του Τζαίμς, που άνασηκόθηκε τρομαγμένο στα πινιά του πόδια.

Ο Τζαίμς έχτύπησε με την λόγχη στην τήχη. Η αλυσίδα έτρώπησε τον κάπρο στον όμο. Μά την ίδια στιγμή το αλογό σρονάφροντας πάνω στο πληγωμένο ζώο έπεσε κάτω με τον καβαλλάρη του μαζί.

Ο πληγωμένος κάπρος άνασηκόθηκε με την αλυσίδα της λόγχης μηχανήνη άκόμα στον όμο του και ώρμησε εναντίον του πεσμένου καβαλλάρη, μά ο Γουώλτον προφύγοντας έμπεξε τη λόγχη του στην καρδιά του ζώου και το έζήλησε νεκρό κάτω.

Σ' αυτό το διάστημα ο λογαγός έπετέθη εναντίον ενός άλλου μικρού κάτρου, που δέν μπορούσε νά παρακολυθήση την άγέλη. Μά το μικρό ζώο έτρεχε και το αλογό του λογαγού είχε κουρασθή.

Ο Τζαίμς σηκώθηκε άμέσως κι' άφου δεβαιώθηκε πως ούτε αυτός ούτε τ' αλογό του έχτύπησαν σοβαρά από το πέσιμο εναντίον του Γουώλτον, ο οποίος τριπώντας έγκάτως τον κάπρο τόν έωσανε από τους χαυλιδόντας του. Οι δυό νέοι έσταμάτησαν άφήνοντας τα αλογά τους νά ένασάσωναν και παρκαλουθόσαν μ' ενδιαφέρον τον άγώνα του λογαγού εναντίον του μικρού κάτρου.

Σημμενός μπροστά και πάλλοντας την λόγχη του ο γερο-λογαγός, προχωρούσε σαν κανένας ίππότης του παλιού καιρού, μέσα σ' ένα σπιννερό σκόνης. Το παντάλον του, που δέν είχε παίσματα κάτω από τις μπότες, είχαν άνεβη ως τα γόνατά από την τριβή στην σέλλα και ή μακρινή λιγνέ νήμης τον χτυπούσαν τα πλευρά του αλόγου άδιάκοπα σαν ατμόματες μηχανές. Η κά-

τα του τούχε φύγει από το κεφάλι και χορμότανε πίσω στις πλάτες. Το πρόσωπό του έγιναιζε κοκκινόμαυρο, σαν φρεσκοστύβωμένος μπρούτζος. Μεγάλες σταγόνες ιδρώτα έβρεχαν τη χάρη του αλόγου του.

Τέλος οι κόποι του έστέφθησαν από έπιτυχία. Μ' ένα χτύπημα έτρώπησε τον κάπρο και τον έρριξε κάτω νεκρό.

—Και τώρα, κάπρι, είπεν ο Γουώλτον, σάς δίνω πέντε λεπτά καιρό για άναπαύει. Πριν άρχίσουμε τη δεύτερη έπίθεση. Οτι κατιφύραμε ως τώρα είχε παιγνιδάκι μπρός σ' ό,τι μας περιμένει, αν μπορούσαμε νά πετύχουμε τον δεύτερο μεγάλο κάπρο, τον άρχηγό της άγέλης.

Έσπρουνίσαν λοιπόν τ' αλογά τους, μά όσο έπληθύναν προς τον λόφο, που βρισκόταν ο μεγάλος κάπρος, τόσο το έδαφος γινότανε πιο άθλιο. Έκτός των ριζών, των βράχων, των άγκυρών και των θάμνων, το έδαφος είχε νεροσουρές θαθείες σκεπασμένες με χλόη, όπου αν πατούσε κανένας αλογό, καθώς έτρεχαν, χωρίς νά βλέπουν μπροστά τους, θα έσπυζε τα πόδια του.

—Κουράγιο! Άμηντολλά! έφώναξε ο Γουώλτον στο αλογό του. Λίγο ακόμα σφίξου και θα υπήξουμε πρώτοι την λόγχη!

Την ίδια στιγμή ο κάπρος άοχισε ν' άνεβαίνει στον λόφο.

Ο Τζαίμς, που κι' αυτού το αλογό δέν προχωρούσε πειρά, βλέποντας πως χανόταν ή εικάζια, έρριξε τη λόγχη του εναντίον του άγριοζώου, μά ή αλυσίδα της έχτύπησε ένα βράχο.

Έπρόθεσε τότε κάτω από τ' αλογό του και είπε:

—Το έδαφος είναι ακατάλληλο για τ' αλογά κι' έλεεινός, και πρέπει νά κυνηγήσουμε τον κάπρο με τα πόδια.

Ο κάπρος είχε φτάσει τη στιγμή αυτή στην όχθη ενός πλατιού ορμαίου με άπότομες όχθες και χωρίς νά διατάση έπήδησε μέσα στο νερό.

Ο Γουώλτον και ο Τζαίμς έρχόθηκαν κι' αυτοί στο νερό άμέσως.

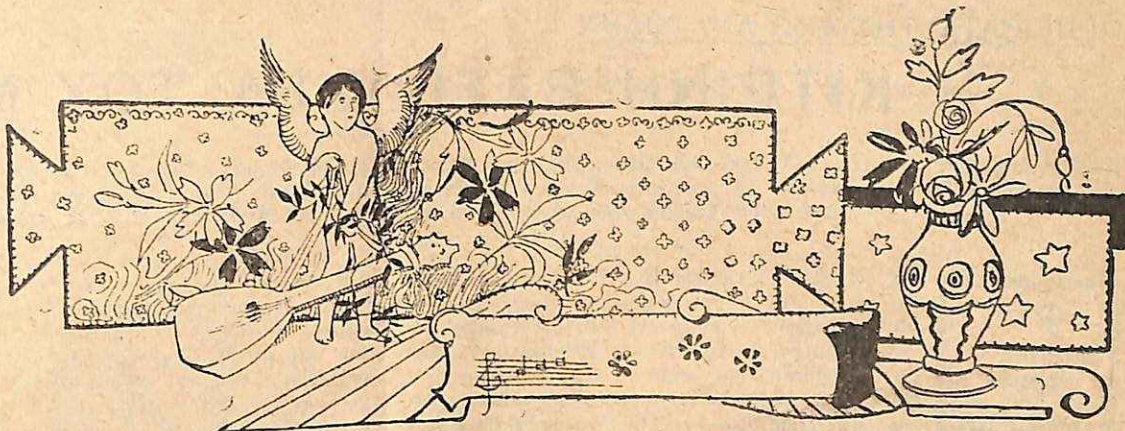
Ο κάπρος έφθανε ήδη στην άλλη όχθη. Ο Γουώλτον όμως τον πρόφτασε πηδώντας στ' αλογό του κι' ενώ ο κάπρος όρμούσε εναντίον του τούρριξε την λόγχη του και τον έτρώπησε στο στήθος, κάτω από τον όμο. Μ' όλο το σοβαρό τραύμα, ο κάπρος έσπασε τη λόγχη και όρμώντας κάτω από την κοιλιά του αλόγου την έσχισε με τους χαυλιδόντας του, τόσο θαθεία, ώστε έσχόθηκαν τα σπλάχνα του έξω!...

Ο Τζαίμς έτρεξε ν' άποτελειώση τον κάπρο, μά έκείνος βρήκε τη δύναμη ν' άνασηκόθη και άναποδογυρίζοντας τον έτράπη εις φυγήν.

Τόν πρόφτασε όμως ο λογαγός και τον έμπεξε την λόγχη του στην καρδιά.

Ο κάπρος, όστόσο, έπεχείρησε νά διαγιάση το κοντάρι της λόγχης, μά από το στόμα του έβγήκαν άφροί και αίματα. Τότε ούδ' αλίστοντας φοβερά έπεσε κάτω βαρύς και ξεψύχης.

Έτσι τελείωσε το πρωτότυπο αυτό κυνήγι των κάτρων με τις λόγχες.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΠΙΟ ΕΥΗΥΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Οι Άμερικανοί, άφου κατέταξαν τις πρωταγωνίστριες του κινηματογράφου ανάλογος της όμορφιάς τους και καθόρισαν ποιά έχει τα όμορθερα μάτια, ποιά τα όμορθετερα μαλλιά, ποιά τις τρυφερότερες νήμης κ.λ.π. κ.λ.π. τώρα τις κατέταξαν και ανάλογος της έξυπνάδας τους.

Σήμφωνα λοιπόν με την έκτιμησι αυτή, ή έξυπνότερη δεντέτρε, κατ' α σειράν έπιτυχίας, είναι ή Άλιν Μάκ Μαόν, ή Έλεν Λαίβς, ή Κάθι Φράνσις, ή Άνν Χάρντιγκ, ή Ντιάνα Βίνταρντ, ή Μόρια Χόπλανς, ή Κάθριν Χέπμπορν, ή Τζην Μούρ, ή Κάρολν Μόλεν και ή Μάριον Μπόλαντ.

Στον κατάλογον αυτόν δέν φιγουράρουν τα όνόματα ούτε της Γκάριμπο, ούτε της Νήτον, ούτε της Κράουφρντ, ούτε της Χάρλοου, ούτε κανένας άλλος άστέρος πρώτου μεγέθους. Άλλο όμορφέα, άλλο ταλέντο, κι' άλλο έξυπνάδα.

Μά νάχουμε και καλό ρόφημα, τί είναι έξυπνάδα, ποιά γυναίκα λογίζεται έξυπνη;

Έκείνοι που έαμαν αυτήν την κατάρταξιν θεωρούν έξυπνη τη γυναίκα που:

1) Ξέρει τί θέλει.
2) Ξέρει νά καταφέρει εκείνο που θέλει και
3) Ξέρει νά εκμεταλλευθή εκείνο που έπιτυγχάνει.

—ΓΟΥΣΤΑ...

Θέλετε και μερικές πληροφορίες για τις ιδιαιτερές προτιμήσεις, τα γούστα και τις άδυναμίες των διαφόρων άστέρων.

Ο Λέβ' Άλβες, από δεισιδαίμονια, δέν πετάει τα παλιά του καπέλλα... Τόχει για χρονοσιγιά.

Η Μόρια Χόπλανς σπινός, ό Κοπέλλο φοράει μόνον όταν παίζει τις μινύες και τις μέλισσες.

Η Γιλόρια Σπισόαρ, τέλος, όταν δέν έχει δουλειά, επιδίδεται σε φιλοσοφικές μελέτες. Από τώρα, σπινός όσον έχουν χάσει κάθε παιδα από την ζωή.

—ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ...

Η Τζόαν Μάλοντ ήθελε ν' αλίσση τ' όνομά της, αλλά ή διεθνήσις της κινηματογραφικής εταιρείας, στην όποιαν εργάζεται της το

άπηγόρεσε, γιατί τ' όνομα που έχει τώρα είναι ήδη άρκετά ρεζλαμαρισμένο.

Γιά νά τους εκδιζηή και ή Τζόαν, άφου δέν την άφήνουν ν' αλίσση όνομα, άλλαξε κεφάλι, από Ξανθή δηλαδή έγινε μελαχροινή.

—ΕΞΗ ΡΟΛΟΙ...

Η Μάριον Νταβίς έχει άσφαλώς το ρεζόρ των μεταμορφώσεων. Σ' ένα και το αυτό φέλιμ παίξει τον όλο μιας φτωχής δασκάλας σ' ένα σχολείο χωριού, τον όλο μιας μαθήσης, μιας κομπάρσας, μιας πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου, τον όλο ενός μικρού αρχηγού και τέλος τον όλο μιας

—ΖΗΛΕΙΕΣ...

Ένόσω γυριζόταν το φέλιμ «Βασίλισσα Χρηστίνι της Σουηδίας» στο όποιο ή θεία Γκρέτα Γκάριμπο έσημείωσε την μεγαλύτερη έπιτυχία της, ο σκηνοθέτης της Ρούμπεν Μαριουλιάν, για τον όποιον λένε πως τον άραβογονιάστηκε, πολιορκήθηκε στενότητα από την άντισηλο της Γκρέτας, την Μάριον Ντήτον.

Προτιμήσεις, κολλημένα, γλυκειές ματιές...

Κι' όλα αυτά γιατί;

Γιά νά κέρη την Γκρέτα νά έπλση, έτσι τοιούτοιον λένε, και για νά πασιματόση τον διζό της σκηνοθέτη και... ένοσίμωτο, τον Ζοζέφ φόν Στέινμπεργκ.

Μια τουφεκά δυό λαγούς...

—ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΣ...

Λένετα ότι θα γυρισθι στο Χόλυγουντ μια ταινία με θέμα την ζωή του Ναπολέοντος έπί τη βάση του γνωστού διβλίον του Λοντινχ. Το πρόσωπο του Ναπολέοντος θα ηποδυθή ο Έντουαρντ Ρόμπερσον.

Είπε γνωστό έξ άλλου ότι το πρόσωπο του Ναπολέοντος φιλοδοξεί νά το υποδυθή κι' ο Ταορί Τσάπλιν. Είπε παλιό του όνειρο αυτό.

Μά ο Σαρλό, αν πρόκειται νά παίξη τον Ναπολέοντα, θα γράψη και το σενάριο μόνος του.

—Στην Κίνα δέν καταλάμμε ό-πιο! Είπε σικραφάντα των Εθνοπαίων.

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

Στο «Έλσταν» την Άγγλική κινηματογραφική του Χόλυγουντ της Ερώσης, έπειδή γράφει τα τελευταία ένα φέλιμ Κινεζικής ύποθέσεως, άγκαλιόσαν δεκαπέντε νέοι ήθοιοι.

Σήμφωνα με το σενάριο, οι Κινέζοι ήθοιοι έρεπε νά κατιέσουν όλο Μόλις τ' άκουσαν αυτό οι Κινέζοι ήθοιοι, έβαλαν τις φωνές.

—Στην Κίνα δέν καταλάμμε ό-πιο! Είπε σικραφάντα των Εθνοπαίων.

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

—ΕΘΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ...

Ἔτσι σοφία μὲν δὲν
πόχτης, ἀλλὰ ἔπαθεν
δοσυνία.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Άλλοίμονο και τρισαλλόιμονο στο δυστυχισμένο Μοντωμπάν, αν πέση καμιά μέρα ζωντανός στα χέρια σου! φώναξε η Νικολ στο σύζυγό της βαρώνο ντ' Βιλ.

Με το νου της όμως έλεγε: «Καλά θα τα πάθη, αυτός ο βλάκας ο Μοντωμπάν!... Θά μπορούσε να με κάνει χήρα... και να τον εγγυνωμόνω σ' άλλη μου τη ζωή!...»

Στο μεταξύ, ο βαρώνος ξαναβρόηκε όλη την ψυχραιμία του. Πειθάρχησε τα νεύρα του, ανόρθωσε το παράστημά του κι έλεγε:

— Άρκετά κουθεντιάσαμε γι' αυτόν τον τρουάνδο... Έχουμε τώρα να συζητήσουμε οι δυο μας άλλα σοβαρότερα πράγματα... Ακολουθήστε τις οδηγίες που σου έδωσα πριν από λίγο καιρό;

— Μά η δουλειά αυτή είναι τόσο επείγουσα; ρώτησε η βαρώνη.

— Και πολύ επείγουσα, μάλιστα! Απορώ πως δεν το καταλαβαίνεις και μόνη σου!

— Ομολογώ ότι δεν το καταλαβαίνω... Κι αυτό που μου ζητάς είναι τόσο τρομερό!

Ο ντ' Βιλ έσφιξε με δύναμη τις γροθιές του. Τα μάτια του έγιναν κατακόκκινα. Η Νικολ νόμισε για μία στιγμή πως ο άντρας της θα όρμωσε επάνω της για να την στραγγαλίσει. «Ωστόσο, ο βαρώνος συγκρατήθηκε κι' έλεγε με τόνο που παίρνει κανείς όταν θέλει να μεταπειθή ένα πεισματάρικο παιδί:

— Δεν καταλαβαίνεις, επειδή δεν θέλεις να καταλάβεις... Και δεν θέλεις να καταλάβεις, επειδή δεν βλέπεις να σε απειλή έσένα την ίδια κανέναν κίνδυνο... Γιατί τίποτ' άλλο δεν ενδιαφέρεισαι, εκτός από τον ίδιο τόνό σου. Πρέπει όμως να το βάλλεις καλά στο μυαλό σου ότι τη στιγμή αυτή κρίνεται το μέλλον σου... Και τώρα, μάθε ότι κάποιος περιμένει, δεν ξέρω από ποιά ούτε και πώς, να λάβει δυο εκατομμύρια χρυσά φράγκα...

— Δυο εκατομμύρια φράγκα!... φώναξε η βαρώνη.

— Μάλιστα! Δυο εκατομμύρια!

— Ένα τρομακτικό χαμόγελο παραμόρφωσε τα κερσένια χείλη της βαρώνης. Η έκφραση της αδιαφορίας εξαφανίστηκε με μιάς από το πρόσωπό της, τά μάτια της πέταξαν δυνατές λάμψεις και τά μά-

γούλά της βάφθηκαν κόκκινα. Και τά μακρύν, περιποιημένα της δάχτυλα απλώθηκαν άρπαχτικά, έτοιμα να βυθιστούν μέσα σ' ένα σωρό από χρυσά νομίσματα. Η βαρώνη άφησε να εκδηλωθή όλη η φιλοχρηματία της, τό ταπεινό αυτό αίσθημά της που τό έκρυβε ως τώρα κάτω από μία φαινομενική αδιαφορία προς όλα τά εγκόσμια...

Ο σύζυγός της δεν μπόρεσε να κρατήσει τά γέλια του μπρός σ' αυτή τη μεταβολή της γυναίκας του.

— Άρχιζεις, βλέπω, να ένδιαφέρεσαι γι' αυτή την ύπόθεσι! της είπε ειρωνικά. Πρέπει όμως να τό πάρης απόφασι ότι από αυτά τά δυο εκατομμύρια, ούτε ένα φράγκα δεν θά γίνη δικό σου!

— Και γιατί; βρυχήθηκε η βαρώνη με φωνή τόσο βραχνή,

ώστε θά δυσκολευότανε κανείς να πιστέψη ότι έβγαине από τά λεπτοκαμωμένα χείλη της.

— Επειδή τά δυο αυτά εκατομμύρια δεν προορίζονται για τό διάδοχο! Θά περιέλθουν στην κατοχή του δουκός της Ορλεάνης, του αδελφού του διαδόχου!

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό; ρώτησε η Νικολ.

— Δεν έχεις, παρά να ρωτήσης τό διάδοχο! αποκρίθηκε ο βαρώνος, με τόν ίδιο ειρωνικό τόνο. Θά σε πληροφορήσω πως τά εκατομμύρια αυτά ανήκουν στον αδελφό του...

— Αν δεν έδειχνες τόση αδιαφορία για ό,τι γίνεται γύρω σου, θά ήξερες πως ο βασιλεύς αντιπαθεί τόσο πολύ τό διάδοχο του Έρρίκου, ώστε προσπαθεί να μεταβιβάση τό μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του στο άλλο του παιδί, τό δούκα της

Ορλεάνης...

— Α!... ψιθύρισε η Νικολ, βυθισμένη σε σκέψεις.

— Θά ήξερες ακόμα, συνέχισε ο ντ' Βιλ, πως αν ο βασιλεύς ζητεί μερικά ακόμα χρόνια, θά τά καταφέρει έτσι, ώστε να κληροδοτήσει στο διάδοχο του ένα μέρος από τό βασιλείο του... Ο πραγματικός βασιλεύς θά είναι ο δούξ της Ορλεάνης... Καταλαβαίνεις τώρα;

— Ναι, καταλαβαίνω, αποκρίθηκε η Νικολ. Πολύ φοβάμαι, όμως, μήπως βγάλω ενώ τά κάτανα από τη φωτιά για... να τά φάη η Άρτεμις το Πουατιέ...

— Η γρηά η Άρτεμις! φώναξε ο βαρώνος. Μά, κύτταξε καλύτερα τό πρόσωπό σου στον καθρέφτη και πές μου αν η Άρτεμις μπορεί να σε συναγωνισθή σε όμορφιά και χά-

— Η βαρώνη έρριξε μιά ματιά σ' ένα καθρέφτη, και φάνηκε ικανοποιημένη από την εξέτασή της.

— Ναι, ψιθύρισε, η Άρτεμις αν μπορεί να παραβη μποστά μου... Μά δεν εινε μονάχα η Άρτεμις... Μην ξεχνάς και την Πριμερόζα, με την όποια ο διάδοχος εινε τρελλά έρωτευμένος... Αυτή εινε ο πραγματικός κίνδυνος για μένα...

Και η Νικολ συνέχισε με έλ-λαση:

— Όσο συλλογίζομαι ότι ε-σύ ανέλαβες να ρίξεις την αντίπαλό μου αυτήν στην άγκαλιά του διαδόχου! Τό κάνεις έπιτήδες για να με καταστρέψης;

— Είσαι τρελή! αποκρίθηκε ο βαρώνος, ανασφώνοντας τους ώμους του. Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό τό κάνω για να δείξω ότι δεν είμαι συμφεροντολόγος;...

Συγχρόνως, χάρις στην εμπιστοσύνη με την όποια με τρεϊβάλε ο διάδοχος, μπορώ να τον παρακολουθώ από κοντά... μπορώ να ένενογώ ανάλογα με τις περιστάσεις που μου παρουσιάζονται... Όπως και αν έχη τό πράγμα, σε διαβεβαιώ ότι η κοπέλλα αυτή δεν πρόκειται να γίνη ποτέ έμπόδιο στο δρόμο μας... και αν ακόμα χρειαστή να...

Και ο βαρώνος έκανε μιά αποφασιστική χειρονομία, που φανέρωσε άρκετά παραστατικά τους κρυφούς διαλογισμούς του...

— Δεν μου λές, αλήθεια, ρώτησε με ζωηρή περιέργεια η Νικολ, εινε πολύ ώραία αυτή

ή νέα;...

— Δεν την πρόσεξα! ψιθύρισε ο σύζυγός της με προσποιητή αδιαφορία. Δεν την είδα ποτέ ως τώρα, δεν ζήτησα ποτέ να την συναντήσω...

— Δεν έκανες καλά! παρατήρησε η βαρώνη. Πρέπει να ξέρη κανείς καλά τους εχθρούς του...

— Ίσως νάχης δίκιο! είπε ο ντ' Βιλ μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Ωστόσο, να μη σου μείνη η πάραμικρή άμφιβολία ότι η νέα αυτή δεν θά σ' έννοχλήσει διόλου... Θάχω τό νου μου... Και τώρα, πές μου αν κατάλαβες επί τέλους ότι εινε συμφέρον σου να αφήσης την επιφυλακτική σου στάσι και να κάνης ό,τι σου λέω...

Και, πλησιάζοντας περισσότερο τό πρόσωπό του κοντά στο πρόσωπο της γυναίκας του, συνέχισε με φωνή υπόκοψη, λαχανιασμένη, ένω τά μάτια του πετούσανε παράξενες σπιθες:

— Τό κατάλαβες επί τέλους πως αν δεν θέλεις να καταστραφή ό φίλος σου, και μαζί μ' αυτόν να καταστραφής και σύ, πρέπει με κάθε τρόπο να διαγραφή ό βασιλεύς Φραγκίσκος από τον κατάλογο των ζωντανών;

— Ναι, τό κατάλαβα! αποκρίθηκε η Νικολ με σταθερή και αποφασιστική φωνή. Και θ' άρχισω από άποψε κιόλας τό βράδυ τά διαθήματά μου...

— Μη ξεχνάς πρό παντός την παροιμία: «Όταν η γυναίκα θέλη...»

Η Νικολ κούνησε τό κεφάλι της και ψιθύρισε:

— Έχω σφυγμομετρήσει από καιρό τον Έρρίκο... Θά μάς εινε πολύ δύσκολο, για να μη πώ έντελώς ακατόρθωτο, να καταλάβουμε τί σκέπτεται ό διάδοχος γι' αυτό τό ζήτημα... Εινε τόσο προεκτικός στα λόγια του, τόσο μετρημένος στις εκφράσεις του... Ποτέ δεν θά δώση φανερά τη διαταγή που περιμένεις από αυτόν...

— Δεν μ' ενδιαφέρει αν θά την δώση φανερά ή με μασσημένα λόγια! βρυχήθηκε ο βαρώνος ντ' Βιλ. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει, εινε να διατάξω!... Τά υπόλοιπα τ' αναλαμβάνω έγώ!... Αυτό εινε δική μου δουλειά!...

Ο βαρώνος ήταν τώρα ήσυχος. «Ήξερε πως η γυναίκα του θά τον υπάκουε αυτή τη φορά, θά έβαζε σ' έφαρμογή όλη τη γυναικεία πανουργία της για να όπλιση τό χέρι του γιουό έναντίον του πατρός του... Ναι, ο βαρώνος δεν είχε τώρα καμιά άμφιβολία ότι η Νικολ θά αγωνιζότανε για να επιτύχη στα σχέδιά της, άφου κατάλαβε επί τέλους ότι από την ύπόθεσι αυτή κρεμότανε τό μέλλον της, ή τύχη της...

Και ο ντ' Βιλ έδωσε στη σύζυγό του λεπτομερείς οδηγίες τί έπρεπε να κάνει. Η βαρώνη τότε άκουσε με μεγάλη προσοχή, έντυπώνοντας βαθιά στη μνήμη της τά λόγια του

Όταν δεν είχαν πειά να πουν τίποτ' άλλο, ο βαρώνος

άποχαιρέτησε τη γυναίκα του με μεγάλη έπισημότητα κι' έφυγε, κρύβοντας και πάλι τό πρόσωπό του με την άκρη του μανδύα του, για να μη τον αντιληφθή κανείς περαστικός...

Η Νικολ πάλι φώναξε τις γυναίκες της ακολουθίας της, και βοηθουμένη άπ' αυτές, άρχισε να κάνει την τουαλέττα της:

XXXII

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ

Ο ντ' Βιλ διευθύνθηκε, χωρίς να βιάζεται, διόλου, προς τό ανάκτορο Τουρνέλ. Θά ήταν ή ώρα έφτά τό βράδυ, όταν ο βαρώνος μπήκε στο δωμάτιο του διαδόχου, ό όποιος έκανε την στιγμή εκείνη την τουαλέττα του.

Η εικόνα της ώραίας και χαριτωμένης Πριμερόζας ήταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά ζωηρή στη μνήμη του δι-

τάν Σαιντ-Αντρέ, οι όποιοι θά μπορούσαν να τον διασκεδάσουν. Μά οι ευνούχοι του διαδόχου, αντί να προσπαθήσουν να κάνουν τον Έρρίκο να έννοχλήσει, φανόντουσαν απέναντίς, σαν να είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους να επιτείνουν τη δυσθυμία του. Θά έλεγε κανείς ότι είχαν ιδιαίτερους λόγους να χαλάσουν τό κέφι του διαδόχου. Ένδ λοιπόν θά μπορούσαν να του μιλήσουν για την Πριμερόζα, έπέμεναν να φέρνουν διαρκώς τη συζητηση γύρω από τό δούκα της Ορλεάνης, τον μισητό αδελφό του.

Εννοείται ότι δεν έκαναν τίποτ' άλλο, παρά να κακολογούν και να κατηγορούν τον δούκα της Ορλεάνης, βέβαια ότι ό διάδοχος δεν έπρόκειτο να θυμώσει με την ανάρμοστη αυτή διαγωγή τους. Η προσπάθειά τους ήταν όλοφάνερη: Ζητούσανε κι' οι δυο να ρί-

ξουν λάδι στη φωτιά, να συνδαυλίσουν τό μίσος του Έρρίκου κατά του αδελφού του.

Εινε τρομερό να συλλογίζεσαι ότι κανείς ό,τι ο δούξ της Ορλεάνης θά πάρη με μιάς δυο εκατομμύρια χρυσά φράγκα, ένδ σε σάς δεν θά δώσουν τίποτα! Έλεγε ό Σαιντ-Αντρέ με μοχθηρό χαμόγελο. Μά τί θ' άπογίνουμε έμεις, οι πιστοί φίλοι σας;... Θά φανόμαστε φτωχοί κοντά στοδς πλουσίους έννοούμενους του αδελφού σας!

Μην έννοχλείσαι γι' αυτό! τον έκόμψε ο Ρονσερόλ με σαρκαστικό τόνο. Θά μάς δώσουν εκείνοι έλεημοσύνη! Αυτό τό ίσως θά όθελ' ό διάδοχος, άφου κάθεται με σταυρωμένα τά χέρια και δεν ύποστηρίζει διόλου τά συμφέροντά του.

— Δυο εκατομμύρια!... επανέλαβε ό Σαιντ-Αντρέ, τρέμοντας από συγκίνηση.

Ο διάδοχος τους άκουγε δαγκώνοντας τά χείλη, χωρίς όμως να λήη τίποτα. Και τό πιο περίεργο εινε ότι άφηνε τους δυο έννοούμενους τους να μιλούν τόση ώρα, δίχως να τους επιβάλει σιωπή. Ίσως μάλιστα και να έννοιαθε πικρή ευχαρίστησι άκούγοντας τά παράπονά τους παράπονα που τον έθιγαν και τον ταπεινώναν.

— Αλλ' ίσως και να ήθελε να άκούση περισσότερα από τους φίλους του, για να έρεθιστούν τά νεύρα του και να λάβη μιά εαφνική απόφασι. Φανίεται...

— Ο Ρονσερόλ και ό Σαιντ-Αντρέ θά είχαν διαισθανθή την ψυχολογική κατάσταση του διαδόχου, γιατί δεν έπαυαν να καταφέρνουν έναντίον του αδελφού του.

Στό μεταξύ, είχε τελειώσει ή τουαλέττα του Έρρίκου. Ήταν καλά όπλισμένος, όπως και οι έννοούμενοί του, οι όποιοι θά τον συνόδευαν.

Κάθε βράδυ, τέτοια ώρα, ό διάδοχος πήγαινε και καθότανε λίγο με τη φίλη του, τη βαρώνη Νικολ ντ' Σαθινιύ, στο μέγαρο που της είχε νοικιάσει και στο όποιο είδαμε τό βαρώνο ντ' Βιλ να μπαίνει με πρόσωπο σκεπασμένο, σαν ξένος...

Ο ντ' Βιλ, λοιπόν, μπήκε στο δωμάτιο, ένδ ό διάδοχος τελείωνε την τουαλέττα του.

Όταν ό Σαιντ-Αντρέ και ό Ρονσερόλ είδαν τό βαρώνο με έπιδέξιους στα χέρια και στο κεφάλι, κυττάχτηκαν μεταξύ τους μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο, εκφράζοντας τη χαρά που δοκίμαζαν, επειδή έβλεπαν τον ντ' Βιλ σ' αυτά τά έλεεινά χά-

— Τί συνέθε; ρώτησε άνήσυχος, Μήπως αυτός ο τρουάνδος... αυτός ό Μοντωμπάν;...

— Α! ύψηλότατε! ψιθύρισε ο βαρώνος. Ο άρχων ντ' Νουαρθίλ, με τον όποιο συναντήθηκε, μου τό δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν μπορεί για την ώρα να διαθέση δυνάμεις να να συλλάβουμε αυτόν τον έλιτήριο...

Φυσικά! γρύλλισε ό Σαιντ-Αντρέ. Δεν συλλογίζεται τίποτ' άλλο, πασα πως να βάλει στο χέρι τά δυο εκατομμύρια φράγκα... αυτά τά δυο εκατομμύρια που προορίζονται για τό δούκα της Ορλεάνης...

— Στο μεταξύ, προσέθεσε και ό Ρονσερόλ, ό πρώτος τινών τρουάνδος μπορεί να επιτεθή κατά των ανθρώπων του διαδόχου και να τους τραυματίση ακόμα, χωρίς να συγκινηθή διόλου ό μέγας πρεβότος... Τί τον ενδιαφέρει αν ό διάδοχος του γαλλικού θρόνου δεν μπορεί πειά να έξασφαλίση τη ζωή των πιστών φίλων του; Άρκει να άρπάξη τά δυο εκατομμύρια... και όλα τ' άλλα τον άφήνουν αδιάφορο!...

— Σιωπή! βρυχήθηκε ό Έρρίκος, άγριεύοντας εξαφνικά.

Ο βαρώνος ντ' Βιλ

Η Νικολ άρχισε να κάνει την τουαλέττα της

Η Γκρέτα Γκάρμπο ως βασίλισσα Χριστίνα

ο, τι οειχεται
α ιδιος απω
διαφημισεις,
ε κοπелλες να
«διαβολικό»
να «δαμογι-
νδια στην ιδι-
νυαίνεται κλα
κα αιτή θεω-
ή η πω ζων-
αυτο εαυτοχημέ-
ιας γυναικας,
ναικας ποι με
γοητεία, ο δ-
αζουν, αέρνει

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΝΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ;

Η άναστασις των πολιτικών και καλλιτεχνικών κύκλων. Η Μάρλεν Ντήτριχ και το νέο καθεστώς της Γερμανίας. Τι γράφουν τα Παρισινα φύλλα. Οι δύο μυστηριώδεις «μυκτατοφόροι» του Γερμανού δικτάτορος. Τι διηγείται η κόρη του Ντε Ρατςβίλ. Η Μάρλεν κινείται να επιστρέψει στην Γερμανία. κλπ. κλπ.

Η «Συνθήκη Αφροδίτης», η Μάρλεν Ντήτριχ, είναι ένας από τους διωγμένους από τους διωγμένους που μεσουρανούν σήμερα στο κινηματογραφικό στερέωμα. «Όλος ο κόσμος την θαυμάζει και η ανανήψις της παραμένει πάντοτε ζωντανή στην μνήμη εκείνων που την είδαν έστω και σ' ένα μονάχα φιλμ. Ο «Γαλάσιος Άγγελος» δεν έχει ανάγκη από συνεχή και φθορά διαφήμιση, όπως συμβαίνει με τους περισσότερους άλλους αστέρες, για να θυμίζει την ύπαρξή του στους φίλους του κινηματογράφου. Ώστόσο, οι... πολιτικοί, διπλωματικοί και καλλιτεχνικοί κύκλοι των Παρισίων και του Βερολίνου απασχολούνται τελευταία με ξεχωριστό ενδιαφέρον γύρω από την παράξενη προσωπικότητα της μεγάλης νετέρας. Αφροδίτη στις συζητήσεις αυτές έδωσε ή φημι, — μία φήμη που φαίνεται μάλλον για παρανοήσεις... — ότι ο Άδόλφος Χίτλερ είναι τρελά ερωτευμένος με την Μάρλεν... Καταλαβαίνετε βέβαια τι ενδιαφέρον μπορεί να προκαλέσει η πιθανότητα ενός ερωτικού αιδώματος μεταξύ του «Φύρερ» και της «ξανθείας γοήσεως»...

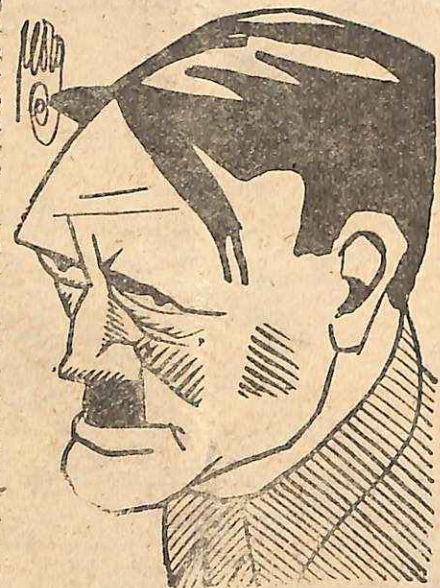
Η αλήθεια τώρα είναι πως όταν ένας Παρισιανός δημοσιογράφος ρώτησε την Μάρλεν, κατά την διάρκεια του τελευταίου ταξιδιού της στην Γαλλία, τι γνώμη έχει η πρωταγωνίστρια για το Χίτλερ και κίνημα, εκείνη, αντί να επιδοκιμάσει ανεπιφύλακτα την μεγάλη προσπάθεια του άρσενος Άδόλφου, αποκρίθηκε με μισσημένα λόγια: — «Εγώ είμαι καλλιτέχνης... Δεν καταλαβαίνω τίποτα από πολιτική... Γιατί, λοιπόν, μου κάνετε ερωτήσεις στις οποίες δεν μπορώ ν' απαντήσω;...»

Όταν όμως κάποιος άλλος Γάλλος δημοσιογράφος έκανε την ίδια ερώτηση, πού μπορεί να δοθεί στην πράξη του — να δώσει την Ντήτριχ, στην συνέντευξή του, να βάλει τον Χίτλερισμό, ή καλλιτεχνικής διαμαρτυρήθηκε έντονα στην διεύθυνση της εφημερίδας. Με τη διαμαρτυρία αυτή η Μάρλεν ήθελε να δείξει στον Χίτλερ, ότι δεν τον κακολόγησε πράγματι, ότι δεν μπορούσε να κακολογήσει ένα πρόσωπο, για το οποίο αισθανόταν ιδιαίτερη συμπάθεια... — ή μήπως ήθελε να εξημερίσει τον Άδόλφο και να εξασφαλίσει την ήσυχία των συγγενών της που μένουν ακόμα στην Γερμανία;

Τούτο ένα ερώτημα που απασχόλησε άρκετά τους Παρισιανούς και Γερμανούς δημοσιογράφους. Και η ύποψη ότι υπήρχε ένας δεσμός μεταξύ του Άδόλφου και της Μάρλεν μετεβλήθη σε βεβαιότητα από την στιγμή που μαθεύτηκε ότι η

Ντήτριχ πήγε μαζί στο Βερολίνο, χωρίς ν' ανακοινώσει σε κανένα το παραμικρό γι' αυτό το ταξίδι της και ότι ξαναγύρισε στο Παρίσι, με την ίδια μυστικότητα. Έπρεπε από τριών ημερών παραμονή στην Γερμανική πρωτεύουσα... Ποιος μπορούσε πια ν' αμφιβάλλει ότι η Μάρλεν πήγε στο Βερολίνο για να συναντήσει τον αγαπημένο της Χίτλερ;

Μά η είδησις αυτή, σχετικά με το μυστηριώδες ταξίδι της νετέρας στην Γερμανία, παρέμεινε ανεξασφάλιστη. Κι' επειδή δεν είναι δυνατό, ούτε κατ' ουσίαν, να βγάλει κανείς συμπεράσματα από ανεπιβεβαιωμένες πληροφορίες, θεωρούμε προτιμότερο, αντί ν' ακολουθήσουμε τους αδιόριστους συλλογισμούς ώριμων Γάλλων δημοσιογράφων, να σας δώσουμε μια περίληψη των ανακοινώσεων που έκανε η κόρη του Κατερίνα Ρατςβίλ, η οποία φίλο

Ο Χίτλερ
(Σένη γελοιογραφία)

αυτός ο αυτοκράτορας Ναπολέων προς την Γερμανία...

Μά τι θέλει από μένα... Άρχιγός μας; τρεμάσει η Ντήτριχ, παραξυλισμένη από την πομπώδη εισαγωγή του άγγελου του Χίτλερ.

—Τελικά, δημοσιεύτηκε στον «Ταχυδρόμο του Φίλμ», που διανέμεται στο Βερολίνο, ένα άρθρο εναντίον των Γερμανών εκείνων ηθοποιών που εργάζονται σε στούντιο του εξωτερικού, ενώ η πατρίς έχει τόσο μεγάλη ανάγκη των υπηρεσιών των καλλιτεχνών της. Ο Άρχιγός μας, λοιπόν, μου ανέθεσε την τιμητική για μένα έντολη να σας συναντήσω και να σας ανακοινώσω ότι το άρθρο αυτό δεν αφορά εσάς... «Οπότε δηλήσετε να επιστρέψετε στην Γερμανία, θα γίνετε δεκτά μ' ανοιχτές αγκάλες...»

Ο Άδόλφος Χίτλερ αισθάνεται ιδιαίτερη εκτίμησι προς το ταλέντο σας και είναι πρόθυμος να σας εξασφαλίσει η

μια εξαιρετική θέσι στην καλλιτεχνική κοινότητα της πατρίδας μας...

—Η εύνοια αυτή του Άρχιγού μας με προκαλεί, βέβαια, ψυχρούς ή θερμούς. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι είμαι δεμένη με την Αμερικανική εταιρεία για πολλά χρόνια μ' ένα συμβόλαιο...

—Να διαλύσετε το συμβόλαιο αυτό; την διέκρινε ο άνοπτος άγγελος.

—Καί, αν ή εταίρεία ζητήσει απόσπασή μου, το ποσό αυτό θα καταβληθεί από το κρατικό ταμείο... Και τώρα, αφού σας ανακοινώσα το μήνυμά του Άρχιγού μας, μπορώ να προσθέσω και

τι εξής: Ο Φύρερ σχεδιάζει να απαγορεύσει στην πατρίδα μας την προβολή ταινιών που δεν γνωρίζονται σε Γερμανικά στούντιο, από Γερμανικές επιχειρήσεις. Για να κατορθώσει όμως να πραγματοποιήσει αυτήν την σκέψή του, πρέπει να συγκεντρώσει στην Γερμανία όλους τους μεγάλους καλλιτέχνες μας, που εργάζονται σήμερα στο εξωτερικό. «Όσοι από αυτούς άρνηθούν να υπακούσουν σ' αυτήν την πρόσκληση, δεν θα μπορέσουν να ξαναπατήσουν ποτέ το πόδι τους στο Γερμανικό έδαφος... Και ο Χίτλερ διάλεξε εσάς ως πρωτοπόρο στην μεγάλη αυτή εθνική προσπάθεια. Άρκει να δώσετε πρώτη σέσι

το καλό παράδειγμα, επιστρέφοντας στην Γερμανία, και ίσως θα σας ακολουθήσουν όλοι οι συνάδελφοί σας που είναι σήμερα σκεπασμένοι σε διάφορα μέρη του εξωτερικού...»

Η πρότασις αυτή θα ενθουσίαζε κάθε άλλη καλλιτέχνητα — εκτός από την Μάρλεν, η οποία, καθώς φαίνεται, δεν αισθάνεται ξεχωριστή συμπάθεια προς το Χίτλερικό καθεστώς. Και η ξανθεία γοήσσα αποκρίθηκε ορθά και κατηγορηματικά στον άπεσταλμένο του Φύρερ, ότι με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να διαλύσει το συμβόλαιό της με την Παράμουν.

—Ώστε! από τρία χρόνια, — συμπλήρωσε, — όταν δηλαδή θα λήξει το συμβόλαιό αυτό, βλέπουμε τι μπορεί να γίνει...

Κι' έτσι, ο άγγελος του άρσενος Άδόλφου γύρισε άπρακτος στον Άρχιγό του.

Ο Καγκελλάριος είναι, ως γνωστόν, δίαιτος και άποτομος, δεξνύμος και νευρίκος. Η παραμικρή αντίρρηση πού θα του φέρουν σε μια διαταγή του, ή επιθυμία του, τον κάνει να κινείται από μανία. Η άρνητική, λοιπόν, απάντησις της πρωταγωνίστριας θα έπρεπε, κανονικά, να τον κάνει έξω φρενών. Δεν συνέβη, όμως, τίποτα τέτοιο. Ο Χίτλερ έστειλε στην Ντήτριχ και δεύτερο κριματοφόρο, με την έντολη να προσπαθήσει να πείσει την καλλιτέχνητα, με διπλωματική εγείναι, ότι έπρεπε να ξαναγυρίσει στη Γερμανία και να συντελέσει και αυτή με την τέχνη της στο μεγαλείο της χιτλερικής πατρίδας.

Είπε τάχα ανάγκη να προσθέσουμε ότι και ο δεύτερος άπεσταλμένος του Φύρερ δεν στάθηκε περισσότερο τυχερός από τον πρώτο;

Η συνέχεια των αποκαλυπτικών ανακοινώσεων της κομίσσης Ρατςβίλ — την οποία η Μάρλεν Ντήτριχ κατέστησε ένιμερο της συναντήσεώς της με τους δύο άγγελιαφόρους του Γερμανού Δικτάτορος, — είναι ακόμα πιο ενδιαφέροντα.

Η κόρη του υποστηρίζει με πείσμα ότι η γοητευτική πρωταγωνίστρια είναι ίσως ή μόνη γυναίκα στον κόσμο που κατόρθωσε να θέσει μια ενδιάθετη χορδή της καρδιάς του Άδόλφου Χίτλερ. Ο πρώην έλαιοχρωματιστής της Βιέννης, ο άνθρωπος που έφτασε τόσο ψηλά ύστερ από μια έντατική προσπάθεια, δεν φημίζεται για τα τυχερά αισθηματά του, ούτε και για την ξεχωριστή συμπάθειά του προς την τέχνη γενικά. Ώστόσο, θαυμάζει ανεπιφύλακτα την Μάρλεν Ντήτριχ, πού την θεωρεί μεγάλη καλλιτέχνητα και, πού παντός, θεωρεί ως γυναίκα. Έχει δει πάνω από δέκα φορές έλα τα φιλμ της νετέρας. Και εκπράττει μ' ένθουσιασμό στους ανθρώπους του περιβάλλοντός του για την υποκριτική

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

ΙΑ ν' αρχίσουμε από το κεφάλι, ή νέα μόδα φαίνεται ότι σαρώνει όλα τα στραβά φρεσάκια και τα περίεργα ποικιλώδη μακαπλά α κ ι α που φορούσαν ως τώρα ή κυρίες, αφήνοντας

τας το μισό κεφάλι τους έξω και σκεπάζοντας έντελως το ένα τους μάτι. Τα νέα καπέλλα φοριούνται έντελως προς τα πίσω, αφήνουν όλο το μέτωπο ελεύθερο και είναι ή μικρά με

δυναμί της.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι προσπαθεί να δικαιολογήσει τον υπερβολικό αυτό ένθουσιασμό του λέγοντας πως είναι καταγοιτευμένος με την Μάρλεν, επειδή δοξάζει την Γερμανία στο εξωτερικό.

Όλοι όμως οι οικείοι του Φύρερ δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν ότι κάτω από την πατριωτική αυτή τετηφάνεια κρύβεται στην καρδιά του Άδόλφου ένα αισθημα κάπως διαφορετικό απ' αυτό της Ντήτριχ.

Την απόφαση να συγκεντρώσει στο Βερολίνο όλους τους Γερμανούς καλλιτέχνες, την έλαβε για να μπορούσε να προσελκύσει κοντά του και την Μάρλεν... Μά ο «Γαλάσιος Άγγελος» δεν έννοει να επιστρέψει στην Γερμανία; Φαίνεται ότι, αντίθετος προς εκείνα που ψιθυρίζονται, ή Μάρλεν δεν αισθάνεται τίποτα για τον Άρχιγό της πατρίδας της...

Τι θα κάνει τώρα ο Άδόλφος Χίτλερ; Ο άνθρωπος που τσάκισε, στη ζωή του, τόσο και τόσο εμπόδια, θα υποχωρήσει τώρα μπρος στην θέλησι μιας αδύνατης γυναίκας — ή θα καταφύγει και σε άλλα ακόμα μέσα για να επιτύχει εκείνο που θέλει, να φέρει δηλαδή κοντά του την Μάρλεν;...

Το ερώτημα αυτό απασχολεί τώρα, όπως είπαμε και παραπάνω, τους διπλωματικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους των Παρισίων και του Βερολίνου, οι οποίοι διασπάζουν πολύ με το ερωτικό αίσθημα που ένθους ξαφνικά στην καρδιά του τρομερού Άδόλφου...

μπόρ άνασηκωμένα από μπρος και κατεβασμένα πίσω, ή χωρίς μπόρ καθόλου με στρογγυλά τεπέ και πολλά ντραπαρίσματα γύρω, ή πελώρια, χωρίς καθόλου σχεδόν τεπέ, σε σχήμα που θυμίζει τα καπέλλα των Κινέζων μανδρινών.

Το ύλικό, από το οποίο κατασκευάζονται τα νέα καπέλλα, είναι, — για τ' άπογευματινά ιδίως, — το σατέν και το μεταξωτό βελούδο. Για τα πρωινά, επικρατεί πάντοτε το άπασι-ητο καστοράκι και τα μάλλινα «αγκόρα» ύφασματα που ταιριάζουν τόσο άραία με τα σπορ κοστούμια και με τα πρωινά παλτά.

Στα φορέματα, ή μόδα δεν έπέφερε ακόμη μεγάλες αλλαγές. Η καζάκας κατακτούν ολοένα και περισσότερο έδαφος. Συνηθίζονται ιδίως σε άπογευματινά φορέματα και φτάνουν ως το γόνατο. Για τα πρωινά φορέματα, ή καζάκας έχουν μπάσκες και είναι κοντές μιά απ' τη μέση.

Πολύ επίσης συνηθίζονται οι

νωμίτες. Φορέματα, παλτά, ζακέτες έχουν νωμίτες στρογγυλές ως επί το πλείστον, που κομπάζουν μπρος ή πίσω ή στο πλάι μ' ένα μεγάλο ή με πολύ μικρά κουμπιά.

Φοριούνται πολύ παλτά τρουά-κάρ, τα όποια δεν κουμπώνουν, παρά μόνο στο λαιμό μ' ένα κουμπί και πέφτουν ίσια χωρίς ζώνη, αφήνοντας να φαίνεται από μέσα το φόρεμα.

Και για να τελειώνουμε με τα «άκρα», τα πιο μοντέρνα παπούτσια είναι για το πρωί το κλασσικό σκαρπίνι με τα κορδόνια και για το άπόγευμα ή παπούτσια κλειστά από σουέν ή σεβρό ή σανδάλια από δέρμα. Τα βραδυνά παπούτσια είναι επίσης σανδάλια από ύφασμα σε χρώμα όμοιο με το χρώμα του φορέματος. Μολαταύτα, με μαύρο φόρεμα μπορεί μιά κυρία να φορέσει και κόκκινα ή πράσινα παπούτσια, επίσης δέ μ' ένα άμορφο φόρεμα μπορεί να φορέσει παπούτσια λαμέ ή φουτικιά, ή φράνζ ή θαλασσιά. Το φόρεμα όμως τότε πρέπει να είναι ή έντελως σκέτο ή να έχει γαρνιτούρα όμοια με το χρώμα των παπου-

τσιών.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Τα άραία χέρια είναι το πιο άνεκτήμητο στολίδι μιάς γυναίκας. Μπορείτε ν' άποκτήσετε χέρια μαλακά και λευκά αν τα πλένετε κάθε μέρα με χλωμό νερό και καλής ποιότητας σαπούνι και αν τα αλείφετε κάθε φορά μετά το πλύσιμό με μιά κρέμ ή άλλη ειδική σκευασία για τα χέρια.

Επίσης μπορείτε να άποκτήσετε άραία και τριανταφυλένια νύχια, αν τα περιποιείσθε τακτικά, είτε μόνη σας, είτε πηγαίνοντας στη μανικιουρίστα. Για να άποκτήσετε όμως δάκτυλα λεπτά και μασουράτα στις άκρες, άρκει να τους κάνετε κάθε μέρα ένα λουτρό με κολλώδες. Αγοράσετε ρητινοχον κολλώδες από το φαρμακείο και κάθε βράδυ βουτάτε μέσα στο ύγρυν αυτό τις άκρες των δακτύλων σας, ύστερα άφήστε τα χέρια σας σε στεγνάσουν και μη τα σφουγγίζετε. Κοιμηθήτε έτσι και το άλλο πρωί καθαρίστε τα δάκτυλά σας με λίγο αιθέρα.

ΤΟΥΡΤΑ ΚΑ-ΣΤΑΝΑ

Βράζετε 150 δράμια καθαρισμένα κάστανα σε νερό με λίγη ζάχαρη. Όταν βράσουν, τα λιώνετε στο γουδί, προσθέτοντας και λίγο γάλα, για να γίνει πού άφράτη ή μάζα. Διαλύετε ύστερα πηχτήτα δράμια ζάχαρη σε λίγο νερό και την άφήνετε να βράσει, ώπου να γίνει ένα άραίο σιρόπι. Το άνακατεύετε το σιρόπι αυτό με τα κάστανα και προσθέτετε λίγη βανίλλια, δύο κουταλιές μαρσκινο, 5-6 φύλλα λωμένης ζελετινας και δύο κουταλιές φρέσκο βούτυρο. Βάζετε έπειτα τη μάζα σε μιά στρογγυλή φόρμα και την κρούνετε στον πάγο. Σερβίρετε τέλος την τουρτα κρού με μιά σάλτσα καυμένη από 50 δράμια σκολάτα και 50 δράμια ζάχαρη, πού έχετε άφήσει να βράσουν μαζί.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

1) Κοστούμι από λινά μες, γαρνιρισμένο με άστρακαν κάρ. Μανίκια ρεγκλάν. 2) Κοστούμι από νιρά μπλε μαρλιν, γαρνιρισμένο με σταχτιά λινά. 3) Ζακέτα κουμπώνει έμπρος. 4) Φόρεμα από βελούδο μαρλιν, με πλαστρόν από βελούδο λευκό.

Σατυρική Σελή

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ
ΓΙΑΝΝΗ ΤΟΥ ΚΑΝΑΤΑ

Από το σατυρικό περιοδικό "Ο Σα-
τανάς", το οποίο εξεδόθη το 1871,
παίρνουμε το παρακάτω τραγούδι του
Μπαρμπα Γιάννη του Κανατά, όπως α-
κριβώς τραγουδιόταν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ:

1
Μπαρμπα-Γιάννη σὲ λατρεύω
καὶ σὲ ἀγαπῶ πιστά,
Μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

2
Ποῦ φορεῖς ψηλὸ καπέλλο,
γάντια, σάλι καὶ γυαλιὰ
καὶ παπούτσια λαστικά.

3
Μὲ μαγεύει ἡ φωνὴ σου
καὶ τὸ τρά λα λα λα λα,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

4
Ποῦ πωλεῖς ὠραία σταμνάκια,
κουμπάρδες καὶ λοιπά,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

5
Πρόσεξε μὴ σὲ γελάσει
καμμιά ὠμορφὴ καὶ νηά,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

6
Καὶ ζητάει νὰ κἀνὴ λοῦσα,
κότσους, σοῦστες καὶ ρολά,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

7
Πρῶτα πούλαγες σταμνάκια,
κουμπάρδες καὶ λοιπά,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

8
Τώρα ἔβαλες καπέλλο,
γάντια, σάλι καὶ λοιπά,
μπαρμπα-Γιάννη κανατά.

9
Ἐβούλιαζε ὁ γαϊδάρὸς σου,
πέσαν τὰ μoustάκια σου,
νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
Σ' ΕΚΕΙΝΗ...

Τί νὰ τὴν κάνω, πέσ μου, τὴν
(ψυχὴ σου)
Κ' ἂν ὅλα τ' οὐρανοῦ ἔχει τὰ
(κἀλλη),
Σὰν βλέπω τὸ χτικιάρικο κορ-
(μὶ σου)
Σὰν φάντασμα ἐμπρὸς μου νὰ
(προβάλλη)
Μ' ἐκείνην τὴν κιτρινασμένη
(φάτσα)
Ποῦ μ' ἄχυρο εἶν' ἔμοια καὶ
(λινάτσα).
Μπορεῖ γιὰ τὴν ψυχὴ σου οἱ
(ἀγγέλοι)
Παρέα νὰ σὲ κάνουνε, κυρά
(μου),
Μὰ ὅσο ἡ καρδιά σου κι' ἂν τὸ
(θέλλη)
Δὲν θὰ μῆπς — mille pardons!
(μέσ' τὴν καρδιά μου)

Γιατί γιατί ἔνα κι' ἔνα κά-
(νουν ἄν-
Δὲν εἶνε ἡ φτωχή... νοσοκομεῖο!

ΣΑΤΥΡΕΣ
ΚΛΕΦΤΟΤΟΠΟΣ

Στῆς Ἑλλάδος τὴν ἐνδοξὴ
(ράχη),
ἡ κλεψιά περπατώντας μονάχη
εἰς τὴν τσέπη τὸ χέρι κρατεῖ
καὶ τὸν κόσμον ἀναγκάζει νὰ
(κρίνη)
ὅτι κλέφτες μονάχα ἔχουν
(μείνει)
εἰς τὴν ἄλλοτε τίμια γῆ!

ΤΑ ΑΝΙΜΗΤΑ
Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Εἶνε παροιμιώδεις τὸ πόσο οἱ
"Ἀγγλοι μένουν προσηλωμένοι
στὴν ἐθιμοτυπία. Ἐάν δὲν σὰς
παρουσιάσουν σ' ἕναν "Ἀγγλο
μὲ ὅλους τοὺς τύπους τῆς κοι-
νωνικῆς λεπτότητος, εἶνε σὺν
νὰ μὴν ὑπάρχετε γι' αὐτόν. Θέ-
λετε ἕνα χαρακτηριστικὸ πο-
ράδειγμα σχετικῶς; Ἰδοὺ:
"Ἐνας "Ἀγγλος εἶχε πάει κά-
ποτε στὸ Παρίσι, καὶ καθόταν
σ' ἕνα καφενεῖο, πίνοντας τὸν
καφέ του. Σὲ μιὰ στιγμή, ἄρ-
χιζε νὰ χτυπᾷ στὸ τραπέζι καὶ

να καλῇ τὸ γκαρσόνι ἐ-
πειγόντως. Μὰ τὸ γκαρ-
σόνι εἶχε πολλὴ δουλειά,
καὶ ἀργοῦσε νὰ πάη. Ὁ
"Ἀγγλος ἄρχισε νὰ κα-
λῇ νευρικώτερα, διαρκῶς
πιο νευρικώτερα, μὰ καὶ
πάλι τὸ γκαρσόνι δὲν
παρουσιάζετο. Στὸ τέ-
λος, ὁ "Ἀγγλος ἄρχισε νὰ χτυ-
πᾷ μὲ τὸ μπιστοῦνι του ἀπάνω
στὸ τραπέζι. Τότε πειὰ τὸ γκαρ-
σόνι ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του.

Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ "Ἀγγλος,
σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συστήσε-
τε σ' αὐτόν ἐδῶ τὸν κύριο ποὺ
κάθεται πλάι μου. Ὁνομάζο-
μαι σὲρ Οὐίλλιαμ Μόρτον!

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕναν κύριο ποὺ
καθόταν στὸ πλαινὸ τραπέζι.
Τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε νὰ
συμμορφωθῇ μὲ τὴν παράκλη-
σιν αὐτοῦ καὶ νὰ τοὺς συστήσῃ:
—Ὁ κύριος Τάδε... Ὁ κύ-
ριος Δεῖνα!

—Κύριε, εἶπε τότε ὁ "Ἀγ-
γλος στὸν κύριο μὲ τὸν ὅποιο
τὸν συνέστησε τὸ γκαρσόνι, ἡ
θελάδα σας καίγεται ἐδῶ καὶ
ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!..

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Η ΧΗΡΑ ΚΥ' Ο ΠΑΠΑΣ

Μιά νεαρή κι' ὠμορφὴ χήρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ
Τ' ΑΝΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ μαμά: — Ἐκτακτὸ κορί-
ται ἡ Ἑλενίτσα μας. Ζωγραφί-
ζει, παίζει πιάνο, ἔχει ἵππα-
σία, ξιφομαχία, τένις, φούτ-
μπωλ, γκολφ. Σωφάρεϊ περί-
φημα καὶ τώρα θὰ μάθῃ νὰ ὀ-
δηγῇ καὶ ἀεροπλάνο!..
Ὁ ἐπισκέπτης: — Κρί-
μα ποῦ δὲν ξέρω μαγειρικὴ
καὶ ράψιμο... Θὰ τὴν ἔπαιρνα
ἀμέσως.

Στὸ στρατιωτικὸ νοσοκο-
μεῖο. Ὁ ἀρχινοσοκόμος στὸ βο-
ρθό του:

—Εὐχίσηε τοὺς τραυματίες...
νὰ πάρουν τὸ ὑπνωτικὸ τους!..

—Ὡστε ὁ ἀνεψιὸς σου, ὁ
γλεντζές, ἀποφάσισε νὰ παν-
τρεφτῇ.

—Τί νὰ κάνῃ; Δὲν τοῦ ἔμει-
νε πεντάρα.

—Καταλαβαίνω. Προσγειώ-
νεται... ἔλλειψαι βενζίνης!..

Στὸ φωτογραφεῖο:

Ἡ ἄσχημη κυρία κι' ὁ φω-
τογράφος:

—Αἱ ὦχι, δὲν μπορῶ νὰ τίς
πάρω αὐτὲς τίς φωτογραφίες.

—Τί λέτε, κυρία μου, ἡ ὁμο-
ότης εἶνε καταπληκτικὴ.

—Κριδὼς γι' αὐτὸ δὲν μοῦ
κάνουν!..

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΟΡΟ
Ἡ σύζυγος: — Ὁρᾶτε περᾶσαμε ἡ χορεύ-
ο σύζυγος: — Ἐγὼ χορεύω μιά φορὰ στὴ
Ἡ σύζυγος: — Πότε;
Ἡ σύζυγος: — Ὅταν χορεύω μαζί σου...
τὸ χορὸ τοῦ "Ἡσῑα!..

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23038

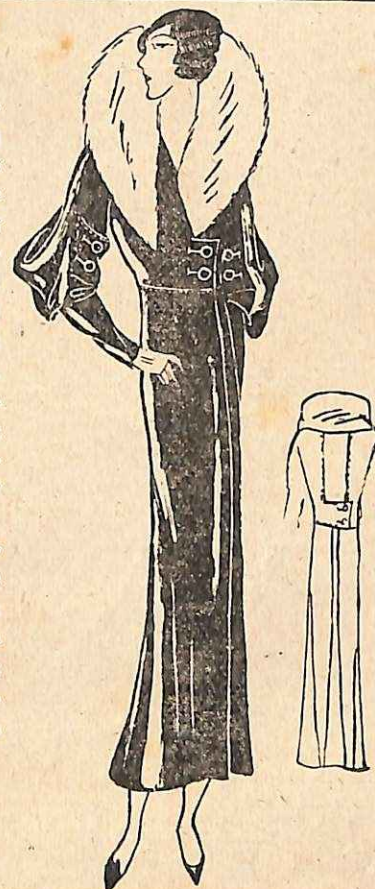
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο μιὰ κυ-
ρία νὰ εἶνε ὠραία γιὰ νὰ γίνῃ
κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ
προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὁ-
λους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μιὰ
καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία μοντέρ-
να νὰ τῆς δώσῃ τὴν χάριν καὶ
τὴν γοητείαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ
ἕνα ἐμφυχο λουλουδι ἀνάμεσα
εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὠραίου φύλου.

Μιὰ τουαλέττα ποὺ ἐκπροσω-
πεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς
μέδδας, μὲ πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν
καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δις Μανωλέα, Διπλωματοῦ-
χος τῆς Academie Internationale
de Coupe de Paris, ἐπανελθεῖσα
πρὸ τινος ἀπὸ τὴν αἰώνιαν πέ-
λιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἔφερε
πλευσιωτάτην συλλογὴν μοντέ-
λων, γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τὸ
πλέον ἰδιότροπο γούστο.

Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

— Πῶς θὰ ἐφοδιασούμεε ὑμεῖς
τὴν μαυνούργια μας μουζίνα,
γυναῖκα
— Ἀηγιούλα! — Θὰ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέων 39)
καὶ θὰ παρῇς ἀπὸ τὴν ὅλα τὰ
χρειώδη τῆς μουζίνας μας —

VALER
au service de la Beauté

POUDRES/
CRÈMES/
ROUGE/
PARFUM/
LOTION/
/HAMPOO/
BRILLANTINE/
DENTIFRICE/

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΙΩΑΝ. Π. ΚΟΡΔΩΝΗΣ ΒΥΖΖΗΣ-ΚΑΪΡΗ 1 ΤΗΛ. 23-801

CHAUSSURES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ
Φιλελλήνων 1

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"
Διπλ. (νυκτός)
εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς

Ἀπορροφᾷ τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὅποιον μαλακώνει
καὶ τενώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"
Ἐξολίφει τὰς ρυτίδας, τὰ
ἐρυθήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"
Στεγνὴ — Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πούδρα καὶ πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἕνα πρέ-
σσωπον θαλερὸν.
Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ξυρίσματος
ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ
ANTI ΔΡΑΧΜΩΝ 15

θὰ ἀποκτήσετε, μεταχειριζό-
μενοι καθημερινῶς τὴν ὁδον-
τόπαστα

EDELWEISS

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-
τασίαν ἑπισκεπτής τῆς ἰδιαιτέρας
Κλινικῆς τοῦ Καθηγ. κ. Γεωρ.
Φωταινῶ. Δέχεται ἐντὶς Κοραλ-
λῆς καὶ Τυγᾶς 1.

Αύτὴ τὴν ἑβδομάδα

στὸ

“ΠΑΛΛΑΣ,”

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΜΑΙΤΡΕΣΣΑΣ ΜΟΥ

ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΑΙ
ΦΛΟΡΕΛ
ΜΠΑΡΟΝ ΦΙΣ

Μουσικὴ κωμωδία
τοῦ ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

Α' Βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας
διὰ τὸ Γαλλικὸν χιούμορ

Περιοδικὸ γιὰ κά-
θε σπίτι, γιὰ κάθε οἰ-
κογένεια.

Περιοδικὸ μοναδι-
κὸ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ
τὰ παιδιά σας.

Περιοδικὸ γιὰ ὅ-
λον τὸν κόσμον εἴ-
νε τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογένεια».

Τὸ σύνθημά σας λοι-
πὸν κάθε ἑβδομάδα
νὰ εἶνε:

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

